

Ο ΤΑΡΙΧΕΥΤΗΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ & ΟΙ ΦΟΝΙΚΕΣ ΝΟΤΕΣ

ISBN: 978-960-98084-7-7

© Λεωνίδα Βασιλειάδης
e-mail: misterleo000@yahoo.com

© Εκδόσεις «Φαρφουλάς»
Ζωοδόχου Πηγής 70, Αθήνα 106 81
τηλ.-fax: 210-6458814
e-mail: farfoulas@gmail.com, www.farfoulas.gr

Λεωνίδας Βασιλειάδης

ΟΤΑΡΙΧΕΥΤΗΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
και οι φονικές νότες

ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ

Ο ουρανός ήταν τεράστιος και ρηχός σαν ταψί στρατιωτικού μαγειρείου. Απεριόριστος και βαθύς σαν τις σκέψεις για τη ζωή και το θάνατο, απρόσιτο όραμα για τους ανθρώπους, γαλάζιος και ροζ όπως τα πιόνια πάνω στη σκακιέρα ενός κλόουν.

Ήταν τοποθετημένοι κάθετα και κάπου στο βάθος καλύτερα με ασαφή τρόπο μέσα στην υγρή κουνιστή θάλασσα. Ο εναγκαλισμός τους απέδιδε έναν οριζοντα μπλε με πράσινους κόκκους και ένα σμήνος διακοσμητικών γλάρων πρόσθετε μια παρατεταμένη υπόλευκη πινελιά στο ψιλόκόκκινο ηλιοβασίλεμα που σταδιακά επικρατούσε στη γωνία λοξά αριστερά.

Ήταν τεράστιος και αναμφίβολα στρογγυλός σαν γκονγκ, γιατί μόλις ένα μυστηριώδες μπρούτζινο ρόπτρο τον χτύπησε δυνατά στην πλάτη, ακούστηκε ένας απόκοσμα ογκώδης μεταλλικός ήχος και άσπρα παχύρρευστα σύννεφα αναδύθηκαν από το κέντρο του παλεύοντας προς την περιφέρεια. Σ' αυτές τις παλλόμενες μάξες από αφρώδες αφρολέξ εκτυλίχθηκε ένα σύντομο δράμα επιβίωσης και θανάτου. Μαχαίρια μπήγονταν σε παχιά αρνιά που βέλαζαν σπαραχτικά και διαλύονταν ενώ ένας μακρόσυρτος κροκόδειλος κατάπινε τρία ζωάκια σε τραγικές, ευμετάβλητες παραστάσεις που κάποια στιγμή σταθεροποιήθηκαν

και ανέδειξαν στο κέντρο μια μεγάλη και ακραία επιβλητική μορφή.

Ένας ουράνιος σουγιάς πολυεργαλείο σε πλήρη ανάπτυξη, έκανε φανερή την κάθε του δυνατότητα χρήσης. Μαχαίρι, ψαλίδι, ανοιχτήρι κονσέρβας, πιρουνί, κουτάλι, νυστέρι, ερπύστριες, μεταλλικοί εκτινασσόμενοι γάντζοι. Ήταν ο θεός των σύννεφων και μετά από μια μικρή παύση ανασχηματισμού ήταν σαφώς ο θεός των πάντων.

Αυτό το ευτυχισμένο μπουρδέλο χρωμάτων που έφερε ανησυχητικά σε ελαιογραφία φιλοτεχνημένη από ελέφαντα, συμπληρωνόταν ρεαλιστικά από τις αντανάκλασεις των χάλκινων πνευστών της φιλαρμονικής που, όπως συνήθως, έκανε τη δουλειά της σ' αυτή την περιοχή, ξεγελώνοντας με ηχητικές βλακείες τα παιδάκια που έπηξαν τις ευμετάβλητες ψυχές τους μέσα στο παχύ σαν ρητίνη απογευματινό αέρα της αναπόφευκτης παραλίας της Θεσσαλονίκης.

Ο χλιαρός καλοκαιρινός άνεμος ανασήκωσε και παρέσυρε μακριά ένα κομμάτι χαρτί που απεγνωσμένα τυλίχτηκε γύρω από την γυαλιστερή επιφάνεια της τρομπέτας, επιτρέποντας σ' αυτόν που έπαιζε ακριβώς δίπλα, να διαβάσει κατά τη διάρκεια μιας παρατεταμένης εκπνοής που του πέταξε τα μάτια έξω, λίγες λέξεις: «Αγάπη μου, η κοινωνία η ίδια...»

Μοιραία το χαρτί αποκολλήθηκε από την τρομπέτα και αφού χαστούκισε το μαέστρο στο αριστερό μάγουλο, στροβιλίστηκε ουρλιάζοντας προς έναν ακατάστατο σχηματισμό ξερών φύλλων. Ο μαέστρος σήκωσε τη σπαστή μεταλλική μπαγκέτα δώρο της Σχολής Τυφλών και με μια

κοφτή, αποφασιστική κίνηση, έδωσε στη νύχτα το σύνθημα να πέσει άξαφνη και βαριά σαν ολόμαλλη κουβέρτα, εισάγοντας στην εικόνα τα φώτα του αυτοκινήτου που παρουσιάστηκε από άγνωστη κατεύθυνση και εξαφανίστηκε στο πουθενά.

2

Τα φρένα στρίγκλιζαν υστερικά επιβεβαιώνοντας την απόλυτη και αμετάκλητη απώλεια του ελέγχου. Το όμορφο μεταλλικό χρώμα ήταν ένα στοιχείο παντελώς αδιάφορο καθώς τα λάστιχα γλιστρούσαν πέρα δώθε στα βρώμικα πλακάκια της παραλίας, ενώ τα φώτα στρέφονταν απειλητικά μια από δω και μια από κει σημαδεύοντας τους πάντες, χωρίς όμως να έχουν χτυπήσει μέχρι τότε κανέναν.

Οι κατατρομαγμένοι μουσικοί πρόλαβαν να σκορπίσουν πισωπατώντας, μα ο μαέστρος παρέμεινε γαλήνια παγιδευμένος μέσα στο γλυκό του όραμα. Η στιγμή τον βρήκε με τα χέρια του σε κίνηση να παραγγέλλουν ευγενικά ακούσματα, με τα μάτια κλειστά και τα δάχτυλα, μέσα σε ονειροφαντασία, να θωπεύουν μελίρροτους Σεπτεμβριανούς καρπούς.

Ο καθρέφτης του οδηγού τον βρήκε άσχημα στη λεκάνη κάνοντας το σώμα του να περιστραφεί σε μια απάνθρωπη φιγούρα και μετά να καταρρεύσει ανάσκελα. Η μασέλα του αποκολλήθηκε από τα ούλα, αλλά σ' ένα κλάσμα δευ-

τερολέπτου επανατοποθετήθηκε με τη συνολική σύσπαση που επέφερε ο πόνος.

Χτυπώντας το κεφάλι του στο τσιμέντο, πάγωσε τα μάτια του σ' ένα βλέμμα αγωνίας και τρόμου. Το στόμα του παραμορφώθηκε σε μια παλαβή έκφραση οδύνης και κραυγές γλάρου άρχισαν να ξεφεύγουν απ' αυτό ακατάπαυστα και υστερικά.

Όλοι τον κοίταξαν αποσβολωμένοι και μέχρι τη στιγμή που άρχισε να συνέρχεται παρέμειναν απολύτως ακίνητοι. Έγινε κάποια μεταστροφή στις λειτουργίες του και με κόπο ψέλλισε ανθρωπιά: «Θεέ μου, πώς κατάντησα...»

«Όπως σου άξιζε» Έλαβε την απάντηση από μια ένρηνη εκδικητική φωνή που ερχόταν με αντήχηση από τον ουράνιο σχηματισμό.

Όλοι άκουσαν τη φωνή. Μερικοί έσιαξαν τα ρούχα τους, άλλοι έμειναν ακίνητοι, μα μετά από μια δύο στιγμές αμηχανίας όλοι πήραν το δρόμο τους αγνοώντας το μαέστρο.

Αυτός, σε κατάσταση ανικανότητας και παραφροσύνης, πήρε πάλι τη μπαγκέτα του και έκανε να διευθύνει την ορχήστρα χωρίς καν να προσπαθήσει να σηκωθεί. Από τη θέση που ήταν έμοιαζε σαν κοροϊδία, σαν ξαναξεσταμένο σκουπίδι που μετράει τ' άστρα. Ήταν εδώ και καιρό σχεδόν κουφός, το ήξερε, αλλά τώρα πια έδειχνε και ανήμπορος και γελοίος. Το πρώτο βιολί τον έσπρωξε επίμονα με το πόδι του και αφού τον μετακίνησε λίγο στην άκρη σήκωσε το δοξάρι του και τα όργανα ξανάρχισαν τη δουλειά τους.

Το αυτοκίνητο συνέχισε την τρελή του πορεία, μέχρι που χάθηκε στο σκοτάδι αφήνοντας πίσω τον ήχο του που

μετά από λίγο αποσύρθηκε κι αυτός προς την ίδια κατεύθυνση. Ο μαέστρος ήταν τώρα ήσυχος. Είχε γείρει στο πλάι χάνοντας υγρά μπαταριάς από παντού. Έκλεισε τη μπαγκέτα του.

3

Πόσος καιρός είχε περάσει από κείνη τη συνάντηση, δεν μπορούσε να το πει. Θυμόταν όμως σίγουρα πως ήταν ένα από κείνα τα βράδια με ποτά και τσιγάρα και γέλια, με το φίλο του που ήταν μάστορας σε όλες τις δουλειές (πως άραγε τον έλεγαν τον αγαπημένο του φίλο;) και με θεωρητικές αναζητήσεις και προτάσεις για τα πάντα.

Κάποια στιγμή, πολύ μετά τη στιγμή που οι συζητήσεις άρχισαν να εκφυλίζονται προς το απραγματοποίητο και το γελοίο, ο Λεμόνι πρότεινε στον φίλο να ανοίξουν ένα μαγαζί στο οποίο: «...θα ταριχεύουμε ζώα. Όχι όμως με το κλασικό στυλ, δηλαδή κάθε ζώο με το κεφάλι του, τα πόδια του κλπ, αλλά με έντονα δημιουργική διάθεση θα παρουσιάζουμε «νέα ζώα» όπως τον κοτόγατο ή τον κροκόσκυλο ή με την χρήση τεχνητών μελών ακόμα και τον σκυλόσαυρο».

«Νομίζεις πως θα μπορούσες να διαχωρίσεις τα όργανα ενός ψόφιου ζώου, να τα επεξεργαστείς και να τα επανατοποθετήσεις;»

«Εάν επρόκειτο για ένα συγκεκριμένο ζώο μάλλον όχι,

αλλά για ένα «νέο ζώο» νομίζω πως ναι, θα έκανα την καρδιά μου πέτρα και θα προχωρούσα», είπε ο Λεμόνι και ρούφηξε με πάθος μια γουλιά ουίσκι και μια βαθιά τζούρα Sante.

Βαριά σκιά έπεσε στο πρόσωπο του φίλου που στενάχωρα είπε πως η πρόταση και μόνο αποτελεί ύβρη προς το αποτέλεσμα της δουλειάς του ταριχευτή, που είναι ειδικευμένος τεχνίτης και εφαρμόζει απόλυτα συγκεκριμένους κανόνες ως προς το πρακτικό αλλά και ως προς το ηθικό σκέλος της υπόθεσης.

Σύντομα και αβίαστα, μετά από μερικά δευτερόλεπτα εμπόλεμης αμηχανίας, τα φαντασιόπληκτα μυαλά μεταπήδησαν σε νέα πεδία αναζήτησης. Μέσα στο χρόνο όμως ο Λεμόνι δεν ξέχασε αυτή τη φευγαλέα αντιπαράθεση, ούτε το θέμα της.

Σκεφτόταν τον ταριχευτή και τη δουλειά του. Θυμόταν πόσο τέλεια τα ταριχευμένα ζώα μπορούσαν να δείχνουν κι αυτό του τόνιζε την αναμφίβολη δυνατότητα ενός καλού τεχνίτη να εκτινάξει τη φαντασία του σε δυσθεώρητα ύψη, μπωρώντας συγχρόνως να πραγματοποιήσει τα οράματά του.

Ένας ξυλογλύπτης, ακόμα κι ένας ξυλουργός μετατρέπει ένα κούτσουρο σε μια υπέροχη καρέκλα. Γιατί λοιπόν ένας ψόφιος σκύλος θα έπρεπε να παραμείνει ένα πτώμα;

Οι ηθικοί φραγμοί στο μυαλό του σταθερά υποχωρούσαν. Όλο και περισσότερο του φαινόταν αδιανόητο το ενδεχόμενο, ένα ψόφιο ζώο με καλογουαλισμένα μουστάκια να είναι όλο κι όλο το έργο τέχνης του ταριχευτή. Αυτή η απαρέγκλιτη τήρηση των κανόνων ήταν ένα προπέτασμα καπνού. Η απόλυτη έλλειψη φαντασίας πρέπει να είχε κά-

ποιο σκοπό. Η αλήθεια, η ουσία, το περιεχόμενο σ' αυτή την υπόθεση πρέπει να ήταν κάτι πολύ μεγάλο.

Άρχισε να ταυτίζει χαρακτηριστικά της δουλειάς των ταριχευτών με τα χαρακτηριστικά μιας άλλης εργασιακής ομάδας, αυτής των ψυχιάτρων.

Αυτή η επίμονη άρνησή τους να σχετιστούν με τους ασθενείς τους, έστω και στα ποιο επιφανειακά πράγματα! Θυμόταν το δικό του ψυχίατρο ή καλύτερα θυμόταν ότι δεν θυμόταν τίποτα για τον δικό του ψυχίατρο. Μια μέρα τον είχε ρωτήσει «είστε συλλέκτης πινάκων ζωγραφικής;» κι εκείνος απάντησε «όχι, όχι καθόλου» παρόλο που οι χώροι του ήταν γεμάτοι με πίνακες. Σύγκρινε τον Λεμόνι με κάποιους ασθενείς του, ποτέ δεν τον συσχέτιζε όμως μ' αυτόν τον ίδιο. Οι εκτιμήσεις του ήταν απόλυτα τυποποιημένες, βγαλμένες με ακρίβεια μέσα από βιβλία, χωρίς ίχνος προσωπικής διαφοροποίησης για τον κάθε ασθενή.

Ναι, ο Λεμόνι τα επεξεργάστηκε όλα αυτά και κατέληξε σ' ένα συμπέρασμα. Υπήρξε σύμπραξη μεταξύ ταριχευτών και ψυχιάτρων. Η συνεργασία τους πραγματοποιήθηκε στη σκιά και είχε μακάβριο αποτέλεσμα. Το αποτέλεσμα αυτό ήταν η ταρίχευση της ψυχής.

Όλων των ειδών οι άντρες κείονταν ψυχικά παράλυτοι.

Η πόλη έμοιαζε άδεια και άχρηστη και μεσ' το καλοκαιρι-
άτικο απομεσήμερο όλοι ένιωθαν την ξεφτίλα του να μην
έχεις τίποτα να κάνεις. Οι παχιές μύγες έτρωγαν πτώματα
αλόγων που ψόφησαν πεπεισμένα για την ουσιαστική ανυ-
παρξία των πάντων σ' αυτή τη χοντροκέφαλη διαφήμιση
που για κάποιιο λόγο άρεσε στο Λεμόνι πιο πολύ απ' όλες
εκείνη τη σεζόν.

Χαρτογιακάδες στούμπωναν τα έγγραφά τους στους
χαρτοφύλακες και παίρνοντάς τους παραμάσχαλα πηδού-
σαν μεσ' απ' τη τζαμαρία του 15ου ορόφου, αραδιάζοντας
τ' άντερά τους στο πεζοδρόμιο προς όφελος των χαρισματο-
κών περαστικών που διάβαζαν σ' αυτά το μέλλον.

Μετά ερχόταν η ώρα που μαστίγωνες τις αισθήσεις σου
με μια γερή δόση απόλυτης ομορφιάς. Με το που έβλεπες
το πρόσωπο της πάθαινες τέτοια πλάκα που δεν μπορού-
σες να πεις αν εμφανίστηκε πίσω ή μέσα από μια πόρτα.
Εμφανιζόταν κουνώντας το κορμί της με τόση χάρη σαν
να περπατούσε ξαπλωμένη σε κρεβάτι. Τα μαλλιά της ήταν
μια πύρινη θάλασσα πλεγμένη κυματιστά σε χίλιες ανταύ-
γειες.

Όλοι οι άντρες ξαναζωντάνευαν. Οι λίγοι γελοίοι που
καθυστερούσαν να τρέξουν προς το μέρος της καρφωνό-
ντουσαν ότι ήταν αδερφές και μια φωτεινή πινακίδα «πού-
στης» αναβόσβηνε στο μέτωπό τους. Όλοι την πλησίαζαν,
κανένας δεν επιτρεπόταν να την αγγίξει, όλοι απορροφού-
σαν κάτι απ' αυτήν, κάτι που τους υποχρέωνε να τρέχουν
και να ξανατρέχουν προς το μέρος της.

Κάποιος είχε ακουμπισμένο το ποδήλατό του στον τοί-
χο και καθώς η κοπέλα τον προσπερνούσε, της ψιθύριζε

κάτι που την υποχρέωνε να αποκαλύψει ένα απερίγραπτα όμορφο χαμόγελο γεμάτο αυταρέσκεια και χάρη, όση η χάρη μιας ολόκληρης σχολής μπαλέτου.

Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' τη γυναίκα ούτε δευτερόλεπτο, γι' αυτό του άρεσε αυτή η διαφήμιση. Οι άντρες ήταν γύρω της σκιές, ακόμα και αυτός που την έκανε να χαμογελάσει.

Με την πάροδο του χρόνου και την απώλεια ενδιαφέροντος, ο Λεμόνι έκανε απλά κέφι να φαντάζεται κάποια αστεία λόγια που θα μπορούσε να της λέει ο ποδηλάτης. «Καλή Σαρακοστή κυρά μου» ή «Ήμουν πούστης και μ' έβαλες στον ίδιο δρόμο».

Μετά από μερικές μέρες αποφάσισε να προσπαθήσει να τον κοιτάξει για να εμπνευστεί τα λόγια από τη φάτσα του και μετά από μερικές μέρες τα κατάφερε. Ναι, τράβηξε τα μάτια του από τη θηλυκή οπτασία, αλλά αυτό που είδε στον άνθρωπο δίπλα στο ποδήλατο δεν ήταν καθόλου ευχάριστο.

Δεν ήταν ένα απ' τα χαζοχαρούμενα τζόβενα που τριγύριζαν τη γκόμενα. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα και βρώμικα όπως και τα χέρια του. Το πρόσωπο του ήταν μισοσάπιο και στο στόμα του σχηματιζόταν κάτι σαν παρωδία συμπονετικού χαμόγελου. Ήταν ο γέρος μαέστρος. Ψέλλισε πως περίμενε εκεί πολύ καιρό. Είχε ένα μήνυμα για το Λεμόνι και το μήνυμα ήταν «Θάνατος».

Θυμόταν ξαφνικά και αποσπασματικά. Καθισμένος σ' ένα παγκάκι της παραλίας ανέσυρε ένα ολόκληρο σετ εικόνων και πραγμάτων.

Ήταν ένα χειμωνιάτικο καλοκαίρι στο δρόμο από Σάρτη προς Μαρμαρά μέσω Συνκιάς. Ήταν πεζός κάτω από τον ανελέητο ήλιο, με τα πόδια βαριά πάνω στην καυτή πίσσα και το μυαλό κιά μέσα στο διπλοφουρνιστό κρανίο.

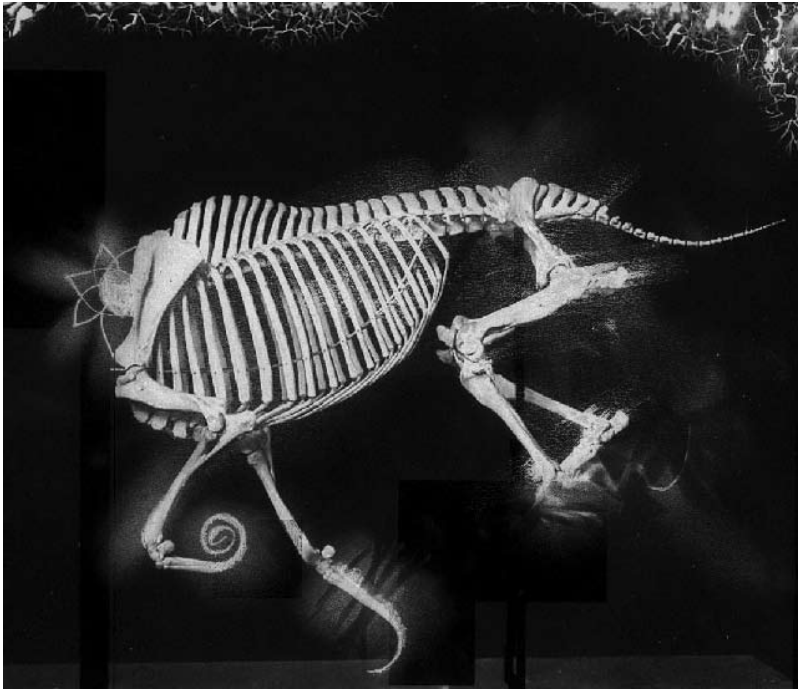
Απ' τη μια μεριά του δρόμου ψηλός βράχος από γρανίτη σε υπέροχες καφεπράσινες αποχρώσεις και από την άλλη ένα ερείπιο που κάποτε ήταν κάτι και που έγραφε πάνω του "El Paso". Στο βάθος αυτής της θερμοκρασιακής κόλασης, μια στάνη καθρέφτιζε τις ακατάστατες λαμαρίνες της προς όλες τις κατευθύνσεις.

Μάζεψε μερικά κομμάτια γρανίτη από το χαντάκι και τα έβαλε στην τσέπη του. Κοίταξε μετά πέντε μέτρα μπροστά του προς το παράξενο σώμα που ήταν απλωμένο πάνω στο δρόμο, μοιάζοντας με μεγάλο σκύλο χωρίς κεφάλι.

Αν είναι κασκαντέρ, σκέφτηκε, που παριστάνει τον ψόφιο σκύλο, τα καταφέρνει αληθινά πολύ καλά. Συγχαρητήρια στον σκηνοθέτη που τον διάλεξε.

Υπάρχει όμως περίπτωση να είναι κασκαντέρ που από υπερβολικό ζήλο για τη δουλειά του πέθανε στ' αλήθεια και γι' αυτό είναι τόσο πειστικός.

Πλησίασε το σώμα που αναμφίβολα φαινόταν μεγάλος αποκεφαλισμένος σκύλος. Θα ήταν απλούστερο για ένα σκηνοθέτη και υπάρχει το ενδεχόμενο, αυτό το πράμα να είναι σκύλος κασκαντέρ που παριστάνει τον ψόφιο,

σκέφτηκε.

Του φάνηκε πως το σώμα έκανε μια ηθελημένη αλλά δυσδιάκριτη κίνηση για να διώξει μια μύγα. Πλησίασε κι έσπρωξε δειλά ένα πόδι. Του φάνηκε πως το σώμα έκανε το ψόφιο.

Υπάρχει τέλος το ενδεχόμενο, όλο το σκηνικό να είναι κατασκευασμένο από τη μητέρα φύση, σκέφτηκε οραματιζόμενος ένα παγωμένο αναψυκτικό.

Μετά από αρκετό περπάτημα έκλεισε αυτό το πακέτο των χωρίς συνοχή σκέψεων, μουρμουρίζοντας προς την κατεύθυνση του συνεχούς γρανίτη: « Αν εξαιρέσει κανείς τον αποκεφαλισμό».

6

Ήξερε ότι κάτι χοντρό είχε συμβεί. Θυμόταν την παρουσία του γέρου στη διαφήμιση και το μήνυμά του. Με τα λίγα χρήματα που βρέθηκε να έχει, έβγαλε ένα ψεύτικο δίπλωμα για μηχανάκι στο όνομα «κος Λεμόνι» και μ' αυτό μπόρεσε μετά από έντονες διαπραγματεύσεις να νοικιάσει μια ισόγεια γκαρσονιέρα για μερικές μέρες.

Οι μπάτσοι επιβεβαίωσαν ότι κάτι χοντρό είχε γίνει.

«Λοιπόν κύριε, δηλώνετε ότι κάτι έχει συμβεί και εξαιτίας του έχετε απολέσει κάποια πολύτιμα στοιχεία. Μετά από πρωτοβάθμια αναζήτηση επιβεβαιώνουμε ότι κάτι συμβαίνει. Ως εκ τούτου η παρουσία της υπηρεσίας μας

σ' αυτήν την υπόθεση πρέπει να είναι συνεχής» είπαν με υπηρεσιακό τρόπο και άρχισαν να χαλαρώνουν τα ρούχα τους.

Σε λίγο ήταν έτοιμοι και αγνοώντας την αμηχανία του οικοδεσπότη τους ξάπλωσαν μαζί στο μονό κρεβάτι. Το κατεψυγμένο πάτωμα ήταν εντελώς δυσάρεστο μέσα στην παγωμένη νύχτα, έτσι ο Λεμόνι κάθισε σε μια πολύ προσωρινή στάση στη μοναδική καρέκλα που υπήρχε εκεί.

Μέσα σε σκέψεις και σκέψεις οι ώρες πέρασαν και οι μπάτσοι παρέμεναν ακίνητοι, όπως έδειχνε το κρύο φως που έμπαινε απ' το ανοιχτό παντζουρι. Ξαφνικά η πόρτα χτύπησε και δύο παιδάκια με τρίγωνα άρχισαν να τραγουδούν το *By the rivers of Babylon*. Υποθέτοντας πως θα ήμασταν κοντά σε κάποιου είδους Τζαμαϊκάνικα Χριστούγεννα, έβγαλε ψιλά και τους έδωσε κι αυτά τελείωσαν επαναλαμβάνοντας επτά φορές, λες και είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία, τη φράση “remember Zion”. Ένωσε ιδιαίτερα συγκινημένος και τα αγκάλιασε τρυφερά. Μέσα σε δευτερόλεπτα ένοιωσε να καταρρέει από τη συγκίνηση. Τα παιδάκια ήθελαν να φύγουν όμως αυτός εξακολουθούσε να τ' αγκαλιάζει και κλαίγοντας κοίταξε τους κοιμισμένους μπάτσους καταλαβαίνοντας πως έκανε σαν ανώμαλος. Η μνήμη του τον πληροφόρησε πως δεν ήταν, φιλοδωρώντας του ένα χαστούκι που θα μπορούσε να κατεδαφίσει ελέφαντα. Χαλάρωσε τα χέρια του κι αυτά κατέρρευσαν παρασύροντας στο πάτωμα και το υπόλοιπο σώμα.

Θυμήθηκε πως είχε δύο δικά του παιδιά. Πως τα έλεγαν και που ήταν τα αγαπημένα του αυτή τη φορικτή νύχτα;

Έκλαιγε γοερά για πολύ ώρα. Οι μπάτσοι αγκαλιάστηκαν στο σκοτεινό κρεβάτι και ο περισσότερος ανθρώπινος απ' τους δύο χάιδεψε τρυφερά το ράμφος του άλλου.

7

Το ζευγάρι των νεαρών ηθοποιών είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια. Η κοπέλα πρόσθεσε λίγο γάλα στη σοκολάτα της και συνέχισε να εξιστορεί κοροϊδευτικά τη φάση του σκηνοθέτη τους. Αυτός ο άτεχνος χονδρέμπορος είχε πάρει και δώσει κάθε είδους πίπα για να μαζέψει ένα κάρο λεφτά, αγωνιώντας να κάνει το αηδιαστικό όραμά του πραγματικότητα.

Και ιδού, τη στιγμή που είχε δώσει διάλειμμα στους ηθοποιούς, ο ίδιος άπλωνε τα χέρια εδώ και κει μέσα σε πίδακες νερού, πυροσβέστες και οχήματα, προσπαθώντας να προσθέσει στην ταινία του μια «καθημερινή» σκηνή.

«Τι κρετίνος», είπε ο ηθοποιός. «Ελπίζω αυτοί οι φουκαράδες να τον παρατήσουν και να φύγουν. Να του βάλουν τον πυροσβεστικό σωλήνα στον κώλο και να τον αφήσουν να φουσκώνει».

Ένας πυροσβέστης κοντοστάθηκε σαν να άκουσε. Έκανε δύο τρία βήματα αντίθετα από τη ροή της σκηνης και τσέκαρε τη στρόφιγγα του νερού. Τίναξε τα νερά απ' τη στολή του και πέρασε βιαστικά το βρεγμένο δρόμο. Άνοιξε την πόρτα του τοστάδικου και μπήκε.

Ο τοστάς άρπαξε το πακέτο του και άναψε σεκλετιασμένος μια μαλμποριά κοιτώντας δολοφονικά τα νερά να στάζουν από τη στολή στο πάτωμά του. Ο πυροσβέστης έβγαλε ένα οπλισμένο νεροπίστολο και το άδειασε στα μούτρα του τοστά, πριν αυτός προλάβει να βγάλει το τσιγάρο απ' το στόμα.

«Συγγνώμη, επαγγελματική συνήθεια» συμπλήρωσε τυπικά. «Τι θα μπορούσα να πάρω;»

Ο αντίπαλός του ξαφνιασμένος έκανε μια πλατιά κίνηση από αριστερά προς τα δεξιά εκθέτοντας τη γυάλινη προθήκη. «Έχουμε καπνιστό σολομό», είπε αποκαλύπτοντας τον ανάλογο δίσκο «καθώς και καπνιστό μολοσσό», ανασηκώνοντας ένα άλλο καπάκι. Το κεφάλι του μολοσσού άνοιξε τα μάτια του και άρχισε να γαβγίζει δυνατά πιτσιλώντας κίτρινη σάλτσα στα διπλανά φαγητά.

«Είναι ελαφρά μαγειρεμένος», είπε ο τοστάς χτυπώντας αποτελεσματικά το κεφάλι μ' ένα σφυρί.

«Τύλιξέ το μου ολόκληρο», είπε ο πυροσβέστης.

«Να σας το βράσω λιγάκι;» ψευτοαναρωτήθηκε ο άλλος, έχοντάς το ήδη τυλίξει.

«Δεν πειράζει. Αυτό θα μπορούσε να είναι επιβαρυντικό», είπε ο πελάτης παίρνοντας το πακέτο. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο δρόμο. Τα νερά αποσύρθηκαν από το πάτωμα και τον ακολούθησαν. Ο τοστάς κοίταξε την τοστού με νόημα.

Βροχή. Τα αγκαλιασμένα ζευγάρια τσαλαπηδάνε τρέχοντας να πνίξουν τον πόθο τους σ' ένα μέρος λιγότερο λασπερό. Δύο ηδονοβλεψίες αγκαλιάζονται σ' ένα σπασμό απόγνωσης και κλαίνε βροχή το δάκρυ για την βροχή που έρχεται. Εκατομμύρια σταγόνες νερού που ξεσπάνε δυνατά και μπορούν να συνεχίσουν ακόμα δυνατότερα, σπάζοντας ακόμα και το πιο ακμαίο ηθικό. Διατρητικές σταγόνες, διαπερνούν την κάθε ύπαρξη που πληγωμένη βρέθηκε να περπατά στην παραλία ελπίζοντας να μπορέσει να αγνοήσει, να συγχωρήσει και να ξεχάσει. Και μια σταγόνα φτιαγμένη απ' το πιο πικρό κράμα, κρυμμένη καλά ανάμεσα στις άλλες, κατευθύνεται προς τη μοναδική ύπαρξη που συντετριμμένη περπατά μεσ' την υγρή αποσύνθεση προσπαθώντας να θυμηθεί.

Κάτω απ' τα θολά παραλιακά φανάρια γίνεται φανερό, πως η σφαίρα της πίκρας, της λήθης και της απώλειας, την έχει διαπεράσει. Μια γυναίκα. Τραγικά παγιδευμένο θύμα μιας βροχής που η φωτογραφία της δε θα στέγνωνε ποτέ για να τη δείξεις.

Ένα πόδι μπροστά κάθε φορά, βαμμένα νύχια σε πόδια ξυπόλυτα, ένα πλακάκι το βήμα μεσ' τα νερά, υπονοούσαν πως περπατούσε. Το κεφάλι σκυφτό και τα χέρια απλά βιδωμένα στο πλάι. Τα σκούρα μακριά της μαλλιά που προσπαθούσαν μάταια να συγκεντρωθούν σε μια κόσμια κόμμωση, ήταν διαλυμένα και μουσκεμένα όπως τα πάντα πάνω στο σώμα της.

Η Νιβέα πήρε μια βαθιά διακεκομμένη ανάσα και ανα-

σήκωσε το κεφάλι της. Κοίταξε το σμήνος μεταλλικών ομπρελών που ήταν στημένο δέκα μέτρα μπροστά της και κάλυψε απεγνωσμένη τα βουρκωμένα μάτια της, καθώς τα πάντα δεν της θύμιζαν τίποτα.

Ο αέρας την έσπρωξε μπροστά και τα πόδια της ξαναξεκίνησαν. Οι ριπές του νερού την χτυπούσαν ξαφνικά και δυνατά. Η απογοήτευση θα μπορούσε να την έχει εκμηδενίσει, όμως η αόριστη αλλά αδιαπραγμάτευτη βεβαιότητα ότι κάποιος τη χρειαζόταν, την κρατούσε σχεδόν ζωντανή.

Δεν συνάντησε κανέναν από τη στιγμή που ένιωσε τον εαυτό της να περπατάει, ούτε ανίχνευσε κάτι που να κινείται σ' ένα βαθύ πεδίο μπροστά της. Υπήρχε κάτι παράταιρο ανάμεσα στα αναμενόμενα σχήματα της παραλίας και προς τα κει κατευθύνθηκε.

Ήταν ένα αυτοκίνητο, παρατημένο ένα μέτρο απ' το κύμα με τις πόρτες ανοικτές. Ένιωσε τα πόδια της να την εγκαταλείπουν πλησιάζοντας, μα βρήκε το κουράγιο να κοντέψει κι άλλο και να σωριάσει το σώμα της στη θέση του συνοδηγού. Έκλεισε την πόρτα και κοίταξε το εσωτερικό. Ήταν βρεγμένο παντού.

Στο πάτωμα υπήρχε μια μαγνητική κορνίζα «μπαμπά μην τρέχεις» που έγραφε απλά «τρέχα» και στη θέση των φωτογραφιών, προς μεγάλη της απογοήτευση, είδε τον Sid Vicious και τον Johnny Rotten. Προσπάθησε να κλείσει τις άλλες πόρτες αλλά το σώμα της δεν ανταποκρίθηκε ικανοποιητικά. Μετά, τα μάτια της έκλεισαν. Ωρες μετά έκλεισε και η βροχή και οι μεταλλικές ομπρέλες.

Τυλιγμένος στον παγωτό αέρα ενός ηλιόλουστα χειμερινού Δεκέμβρη, ο Λεμόνι κάθισε σ' ένα παγκάκι της παιδικής χαράς απέναντι απ' την ποδηλατούπολη. Θυμήθηκε πως σ' αυτό το χώρο έπαιζε μπάλα κ' έκανε το πρώτο του τσιγάρο. Εδώ διάβασε σε δύο όμορφα, καλοτυπωμένα βιβλιαράκια το «Μαραμπού» και το «Πούσι» και με τη θύμηση αυτή σηκώθηκε όρθιος και θυμήθηκε πως πάντα σηκωνόταν όρθιος κατά την διέλευση ενός υψηλού αξιώματος.

Ίσως να ήταν επιστήμων. Ίσως να δούλευε σε βιβλιοθήκη γιατί θυμόταν μια φράση από κάτι σχετικό που είχε γράψει και κατά πάσα πιθανότητα είχε δημοσιεύσει.

«Το να δωρίζεις βιβλία κατά την διάρκεια συνεδρίου βιβλιοθηκονόμων είναι εξίσου άστοχο με το να δωρίζεις πιστόλια αναπτήρες σε συνέδριο δολοφόνων ή τόσο λάθος όσο το να γεμίζεις τα βαρελάκια των σκύλων του Αγίου Βερνάρδου με αντιψυκτικό».

Πού τα είχε γράψει άραγε αυτά; «Ελπίζω όχι στο Playboy», σκέφτηκε και συγχρόνως είπε, γελώντας ηλίθια και δυνατά μια που δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω. Μετά θυμήθηκε κάτι ακόμα: «Είναι δυσδιάκριτη η διαχωριστική γραμμή μεταξύ αυτοθυσίας και αυτοκτονίας. Στα μάτια του πυροσβέστη που με αυταπάρνηση βούτηξε κάποτε για να σώσει μια ζωή από βέβαιο πνιγμό, δεν βλέπουμε περηφάνια

αλλά ντροπή για την απώλεια της αίσθησης αυτοσυντήρησης, βλέπουμε ένα συγκινημένο άνθρωπο να παρακάμπει κάθε έπαινο και κάθε κάμερα, να διασχίζει με το βλέμμα του κάθε ορίζοντα, ελπίζοντας απλά να μπορέσει να φύγει μακριά απ' όλα αυτά». «Σίγουρα όχι στα Νέα τα Πυροσβεστικής» είπε κατηφής κοιτώντας ένα σκύλο που πλησίαζε. Ο σκύλος έφτασε, στάθηκε, γύρισε και κάρφωσε επίμονα τα ανθρώπινα μάτια του στον Λεμόνι. Άνοιξε το στόμα του και με τη φωνή ενός γνωστού αφηγητή ντοκιμαντέρ είπε: «Remember Zion». Μετά γύρισε, έφυγε και χάθηκε χωρίς να συστηθεί, μένοντας άγνωστος για πάντα.

10

Θα κάνω μια καλή ψαριά
και θα 'χω φράγκα με ουρά
κι αν με ρωτούν στην αγορά
θα λέω: «για μια ψυχρή καρδιά
το 'ριξα στα ναρκωτικά».

Έπιασε μια μαλμποριά από δίπλα απ' τη ρετσίνα και με το μοναδικό του χέρι άναψε και ρούφαγε σα χασισέμπορας τη ρούφα του.

Η ανατολή έδνε σε μπλε κρυσταλιζέ χρώμα που σχεδόν δεν υπήρχε στη ζωή, ούτε μπορούσες να το βάψεις σε υπαρκτό ντουβάρι.

Η Νιβέα τίναξε τα θαλασσοπράσινα μαλλιά της προς τα

πίσω και αυτά ακούστηκαν σα τζάμια που έσπαγαν μαστιγώνοντας την υγρή της πλάτη, ματώνοντάς την κόκκινη, απέναντι αλλά και μέσα στη φωσφοριζέ γαλάζια χαρουργή.

Από μια λοξή ευθεία τα πρασινοκόκκινα μάτια της έμοιαζαν να κοιτούν το ηλιοβασίλεμα, και μετά γύρισαν διεισδύοντας στο πρόσωπο του αναμφίβολα ρωσοποντιακού ψαρά που τραγουδούσε δίπλα της.

Ο Γούντι την είχε φιλοξενήσει για ώρες, όσο αυτός προσπαθούσε να συλλάβει τις δύο σαρδέλες που μετά από λυσσαλέα καταδίωξη, ξάπλωναν ημιθανείς μέσα σ' ένα άθλια αποσυναρμοποιημένο κασόνι από ροδακινόπουρα Ημαθίας και συγχρόνως Αβάνας.

«Πάω στον Τομάζ τον τραινάκι», είπε ο Ρώσος «να πιούμε καμιά ρετσίνα. Θα κάτσεις εδώ;»

«Ναι» ένευσε η Νιβέα. Το αυτοκίνητο είχε εξαφανιστεί και τα μυαλά της ήταν χιλιόμετρα μακριά, ανάμεσα στο κρύο και τη ζέστη, κάπου ανάμεσα στη Σαχάρα και την απόλυτα κρύα καταστολή.

Ο Ρώσος φώναξε: «σου κερνάω τα ψάρια» μικραίνοντας καρέ καρέ προς την παιδική χαρά και η Νιβέα έμεινε αμετάβλητη και ανίδεη να κρατάει το καλάμι του ψαρέματος.

Τα συνήθως ευχάριστα, μετέωρα ανάμεσα σε γη και ουρανό καράβια της παραλίας, έμοιαζαν μέσα στην παχύρρευστη υγρασία σαν σφαίρες σφηνωμένες σε τσιμέντο.

Κάτω από τον μεγαλιθικό γκρι ουρανό προσπάθησε να αυτοσχεδιάσει στην καρδιά της δύο ανθρώπους να αγκαλιάζουν τις τέχνες τους. Ο ένας λατρεύει τα σκίτσα του άλλου και ζει τη ζωή του επενδύοντας τα με τα ομορφότερα

χρώματα. Κατηφορίζοντας τα σκοτεινά σοκάκια της πόλης γράφουν μαζί τις ιστορίες. Ένας σούπερ ήρωας γεννιέται και πετάει μέσα στην φαντασία των παιδιών και των γλυκών και αληθινών ανθρώπων. Μετά οι αρτίστες δηλώνουν με υποκρισία ότι στέκονται εμπόδιο ο ένας στον άλλο.

Αισθάνονται αυτοδύναμοι και χωρίζουν τους δρόμους τους. Ο ήρωας καταρρίπτεται. Κατρακυλάει μπουρδουκλωμένος στη μπέρτα του και όλα τα αξεσουάρ που τώρα φαίνονται γελοία, ξεφεύγουν μέσα από τσέπες και κρύπτες και σπάνε μέσα στη νύχτα, αφήνοντας μηχανέλαια στο πάτωμα ενός παιδικού δωματίου. Κάτι πεθαίνει και πεθαίνοντας πεθαίνει και την ημιθανή μας καρδιά.

Κάρφωσε τα σκιστά της μάτια στο ζευγάρι σαρδέλες που άρχισαν να έχουν συγκεκριμένο πρόσωπο και μετά από λίγο και φωνή, μέσα στο ζεστά παιδικό κρεβατάκι που η ίδια βρέθηκε να φροντίζει.

Η υγρασία ήταν θολή και τα καράβια, τσαλαπατημένες σταφίδες πάνω σε ζυμάρι από γρανίτη. Τα κύματα δάγκωναν μεταξύ τους σαν χειμωνιάτικο πουλόβερ και η αυγή τα έλουζε με ημερήσιο φως, καθώς τα νερουλά χέρια του βυθού προώθησαν στην επιφάνεια ένα ανθρωπάκι πυρογραφημένο πάνω σ' ένα σαπιόξυλο.

Η Νιβέα το κοίταξε και κάλεσε προς το μέρος της κάνοντας «έλα» με το δεξί, απίστευτα γλυκερό της χέρι, σαγηνεύοντας τα πάντα και φέροντάς τα μπροστά της. Διαχώρισε τα υγρά κι άρπαξε το τεμάχιο, κλειδώνοντάς το με αγάπη μέσα στην αγκαλιά της.

Κοίταξε το ανθρωπάκι, μετά τις σαρδέλες, μετά τον ουρανό, την νεκρή παραλία, τον ορίζοντα, μετά το κενό,

μετά κοίταξε την ανάμνηση που ήρθε σα μαχαίρι τούτη τη στιγμή και έσκισε την καρδιά της στα δύο, ένα κομμάτι για κάθε παιδί που τώρα θυμήθηκε πως είχε, ένα κομμάτι σε κάθε ζευγάρι παιδικά χεράκια που λάτρευε και προσκυνούσε.

Έκανε να τραγουδήσει προσπαθώντας να πνίξει την τρέλα της μέσα σ' ένα ποτάμι από λυγμούς. Τα λουλούδια σε μια ακτίνα 30 μέτρων λύγισαν νοιώθοντας τον πόνο της και τα κύματα έκαναν να την αγκαλιάσουν και να την απαλλάξουν παίρνοντάς την μαζί στο βαθύ τους σκοτάδι. Η αυγή αποσύρθηκε παρακαλώντας τη νύχτα να σκεπάσει την οδύνη. Οι κολώνες φωτισμού δεν άναψαν, προτιμώντας να παραμείνουν αθόρυβες και αφανείς, ξεκινώντας μάλιστα μια μάταια προσπάθεια να απομακρυνθούν.

11

Τα νερά ανασυντάχθηκαν αντιμετωπίζοντας τον υστερικό ήχο που πλησίαζε και δέθηκαν σ' ένα ενιαίο μυϊκό πλέγμα. Οι λαμαρίνες χτύπησαν εχθρικά πάνω τους καθώς τα φώτα πέθαιναν και ο κινητήρας έσβηνε μαρσάροντας ενάντια στην προσωπική του κόλαση μέσα σε νερά και σκουπίδια. Ο βυθός, θανάσιμα ανυποχώρητος, χάιδεψε το μεταλιζέ εξωτερικό, καθώς μέσα οι κραυγές διασταυρώνονταν με απόγνωση.

Η Νιβέα είδε το σώμα της να πνίγεται και γυρνώντας

κοίταξε το μικρότερο παιδί της κάνοντας μιαν ευχή: «να γίνει ένα κομμάτι ξύλο» καθώς τα μάτια της έκλειναν και τ' αυτιά της βούλωναν «και να επιπλεύσει στη νερούλη επιφάνεια ζωντανό».

Ο Θεός την άκουσε και γέλασε και μετά κροτάλισε χιλιάδες ερπύστριες και πραγματοποίησε τις χιλιάδες ευχές της, ενσωματωμένες σε μία, μετατρέποντας τον Μιλό σ' αυτό που σχημάτισε η απόγνωση.

Ένωσε ένα τζάμι να σπάει, αγκάλιασε το μωρό της και το πέταξε έξω. Κάτι θολό και κόκκινο, σαν ρεύμα από μεταθανάτιο αίμα, την αγκάλιασε και την τράβηξε αργά, μακρόσυρτα αλλά αποφασιστικά προς την διαχωριστική επιφάνεια ανάμεσα στο νερό και τον αέρα.

Μετά ήρθε η βροχή. Ένα πόδι μπροστά κάθε φορά, βαμμένα νύχια σε πόδια ξυπόλυτα, ένα πλακάκι το βήμα μέσα στα βρόμικα θαλασσόνερα. Η Νιβέα πήρε μια βαθιά διακεκομμένη ανάσα και ανασήκωσε το κεφάλι της.

12

Ο Τομάζ «ο τραινάκης» ήταν ψηλός ή κοντός ανάλογα με τα τακούνια που φορούσε. Ζούσε στο τραινάκι της παιδικής, ήταν όμορφος για τη μάνα του και απαίσιος για κάθε άλλον. Τα ξανθά καψαλισμένα μαλλιά του έδεναν σωστά με το γαλάζιο του πυρίμαχο μάτι, ενώ το άλλο, το αρπαγμένο, έδενε σωστότερα με τα ούλα του που έμοιαζαν πισσαρι-

σμένα μέσα σ' ένα στόμα που είχε σαν επάγγελμα να ψεκάζει βενζίνη και να τη μετατρέπει σε φωτιά. Στον ελεύθερο ερασιτεχνικό του χρόνο ήταν επαγγελματίας εμπρηστής, με την έννοια ότι δεν είχε συλληφθεί ποτέ, παρόλο που είχε αναλάβει περισσότερες από είκοσι δουλειές, από ανάγκη ή από χόμπι, στην ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλονίκης.

Οι μισάνθρωποι σηματοδότες αναβόσβηναν και λύγιζαν δεξιοαριστερά πίσω από τα δένδρα, προσπαθώντας να ξεγελάσουν τους μεθυσμένους οδηγούς καθώς ο Γούντι περνούσε φρικαρισμένος την ανισόροπη παραλιακή λεωφόρο, παραπατώντας προς την παιδική χαρά, ακολουθώντας τα ξερά, καμένα σύκα κάτω από τα πόδια του, ψάχνοντας για το ζεστό του φίλο.

Τα ξανθοπράσινα φύλλα που χειροκροτούσαν παιχνιδιάρικα σαν αλληλοσυγκρούμενα αυτοκινητάκια, σχημάτιζαν ένα δροσερό φόντο γύρω και πίσω απ' την εμπρηστική προσωπικότητα του Τομάζ που ξαπόσταινε τις βίαιες σκέψεις του στο σκοτάδι.

Στεκόταν κρυμμένος πίσω από ένα ερωτικό σύμπλεγμα πυκνών θάμνων που αδυνατούσαν να κρύψουν το φωτεινό περίγραμμά του, αποτέλεσμα της ανεξέλεγκτης χρήσης της αμόλυβδης ή σούπερ αμόλυβδης βενζίνης.

Ο Γούντι κοίταξε αριστερά, μετά ξανακοίταξε αριστερά ψιθυροφονάζοντας: «Τομάζ!». Ο Τομάζ εμφανίστηκε από τα δεξιά ανάβοντας έναν αναπτήρα ακριβώς κάτω απ' τα μούτρα του γρυλίζοντας: «Παρακαλώ;»

«Α στο διάλο ρε ηλίθιε, άντε και γαμήσου!» χούφτωσε το μούτρο του οικοδεσπότη και έσπρωξε δυνατά με το χέρι τρομαγμένος ο επισκέπτης, αντί μιας κλασικής χειραψίας.

«Τρομάζουν οι αδερφές το σκοτάδι πριν να κοιμηθούν, μα δε τρομάζουν το μακρύ παπάρι πριν να πα να γαμηθούν! Α χα χα χα χα χα!» είπε ο ηλίθιος και ήδη γεμάτος ρετσίνα Τομ παραπαίοντας. Μετά, ενώ ο Γούντι ανέσυρε με το τρομαγμένο χέρι του ένα τσιγάρο, εκείνος έσκυψε ιπποτικά, σαν άλλος άνθρωπος και του το άναψε ευγενικά, με όση ακριβώς φωτιά και όσο ακριβώς χρόνο απαιτούσε η περίσταση. «Έχω ένα πρόβλημα» είπε. «Κάποιος έχεσε στο τραινάκι μου».

Ο Γούντι κοίταξε εκεί που έπρεπε, μένοντας άφωνος. «Δεν είναι κάπως μεγάλο αυτό το πράγμα για χέσιμο;»

«Τα σκατά είναι εδώ» είπε ο Τομάζ δείχνοντας ένα άλλο σημείο. «Εκεί είναι ο τύπος που τα έκανε. Τον έχω σκεπάσει με άμμο. Τον έκαψα και τον σκέπασα.» «Τον έκαψα ελαφριά και τον σκέπασα» διόρθωσε.

«Σα να λέμε, τον ζέστανα και τον έβαλα να κοιμηθεί» είπε ο Γούντι ελαφρώς σοκαρισμένος, κοιτώντας κάπου με αόματη απογοήτευση. «Είσαι πολύ μαλάκας Τομάζ. Θα μας πετάξουν έξω από την Ελλάδα, την Ευρώπη, τον κόσμο ολόκληρο. Κι αυτό εξαιτίας σου» γκρίνιαξε και γονατίζοντας άρχισε να σκάβει όσο πιο βαθιά μπορούσε στην βρώμικη άμμο. Το χέρι του ξεπέρασε το ανώτερο στρώμα διασκορπίζοντας με άγχος μια αγέλη χρησιμοποιημένες καπότες και συνέχισε βαθύτερα μέχρι που καρφώθηκε σε μια σύριγγα. Μια αναγουλιαστική Ρωσική κατάρα αποδεσμεύτηκε από το στόμα του, μα η εκσκαφή συνεχίστηκε, με την ενθάρρυνση του Τομάζ, μέχρι που και οι δύο συνειδητοποίησαν πως κάτω από την επιφανειακή άμμο υπήρχε πέτρα και συμπαγές χώμα.

«Έχω ένα φτυάρι...», είπε ο εμπρηστής και μετά από λίγο βρέθηκαν να σκάβουν το χορτάρι έξω από την είσοδο της παιδικής.

«Τι κοιτά ρε γελοίες;», φώναξαν σ' ένα γελοίο που πάρακαρε το αμάξι του και τους κοίταζε και αμέσως μετά το φτυάρι χτύπησε σ' ένα μεταλλικό καπάκι της ύδρευσης. Το άνοιξαν και με απογοήτευση είδαν ένα αποσωματισμένο κεφάλι σφηνωμένο δίπλα στο περιστρεφόμενο υδρόμετρο. Κατέβασαν το καπάκι και σκεφτικά αγνάντεψαν τα κουνιστά κλαδιά των δέντρων που χόρευαν καν-καν μέσα στο σκοτάδι.

«Υπάρχει άλλη παιδική χαρά με τραινάκι εδώ κοντά;» ρώτησε ο Τομάζ. «Υπάρχει μία με φίδι», έδειξε κάπου με βεβαιότητα ο φίλος του «αλλά το φίδι είναι πιο στενό». «Πιο στενό, πιο ζεστό», είπε ο γλοιώδης ενδιαφερόμενος, έρποντας ήδη προς το καινούργιο του σπίτι.

13

Πάνω στις γυαλιστερές λαμαρίνες η βροχή ακουγόταν επίμονα νερουλή και περιστρεφόμενη. Στο παρομπρίζ εμφανιζόταν μοιρασμένη σε χιλιάδες σταγόνες που κυλούσαν διάφανες σα γυάλινα διαμάντια, στρίβοντας δεξιά κιτρινό-μαυρες, σαν πλαστικές χάντρες από μεταλλαγμένο καλαμπόκι, όταν τις χτυπούσαν τα φώτα κι ο αέρας.

Τα βρεγμένα, ανεμοδαρμένα δέντρα, κρούα και ανήμπο-

ρα να φύγουν, σφύριζαν ένα θυμωμένο ήχο που άπλωνε παντού και στριφογύριζε κυκλώνοντας το παρακαρισμένο αυτοκίνητο.

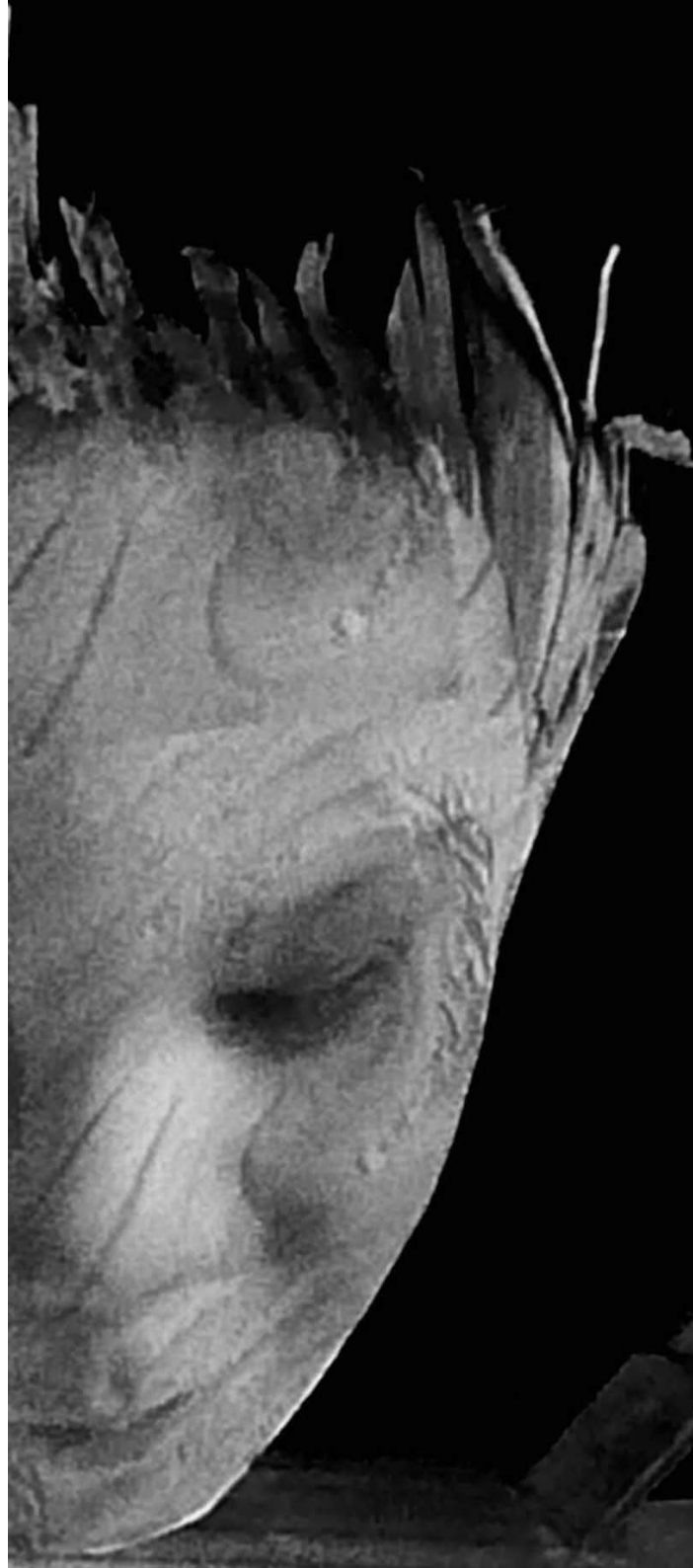
Στο πίσω τζάμι τα νερά λυσομανούσαν σχεδόν κάθετα κι η δύναμή τους τα έκανε να φαίνονται σχεδόν ζωντανά, μα ο Μιλό παγιδευμένος από τη μέσα μεριά προσπαθούσε να χαμογελάσει με αυτό που όλοι οι άλλοι θα χαρακτήριζαν καλή τύχη. Το να είσαι μέσα κι όχι έξω μ' αυτόν τον σκατόκαιρο.

Τα τζάμια ήταν στεγνά από μέσα, αυτός όμως ήταν, κατά ένα ανεξήγητο για τη μνήμη του τρόπο, υγρός κι ακόμα πιο παράξενα, απ' αυτόν τον ίδιο αναδυόταν μια κάπως έντονα «αρωματική αυτοκινήτου» μυρωδιά βρεγμένου ξύλου, καθώς ήταν ξύλινος.

Τα πόδια του αμετακίνητα σα βιδωμένα στη λαμαρίνα, παρέμειναν στη θέση τους. Ο λαϊμός του γύρισε ανεπαίσθητα προς τ' αριστερά, όπως και τα μάτια του και η φωνή του χαιρέτησε το σκύλο.

Εκείνος προσπάθησε να σταθεροποιήσει το βλέμμα του κάπου συγκεκριμένα και να κοιτάξει. Το αυτόνομο και ακίνητο κεφάλι του όμως, κουνιόταν πάνω κάτω ασταμάτητα και μάλιστα όχι δεξιά αριστερά, καθώς το γαμημένο το αμάξι ήταν ακινητοποιημένο από ώρες. Τα αυτιά του, περισσότερο αποδοτικά, ανταποκρίθηκαν στην περίσταση και άκουσαν: «Γεια σου σκυλάκι!»

«Σκυλάκι;» σκέφτηκε γρυλίζοντας. Δέκα χρόνια κλεισμένος σ' αυτό το κινούμενο φέρετρο, να κουνιέται σαν ηλίθιος απ' το πρωί ως το βράδυ και πάλι ως το πρωί και του έφεραν για παρέα ένα «παιδάκι».

«Γεια σου παιδάκι» προσποιήθηκε χαρούμενα με αηδιαστική «παιδική» φωνή. Ένα τεχνητό μέλος-χέρι βγήκε από το μέρος της καρδιάς του και ψαχούλεψε τη γύρω περιοχή. Καβάτζωσε ένα μισοσπασμένο, ξερό Μάλμπορο και με αξιοθαύμαστους ελιγμούς, κατάφερε να το φέρει μπροστά στο κινούμενο στόμα.

Τα σκυλίσια, κοφτερά του δόντια, το μισοάρπαξαν και συγχρόνως το μισοέφαγαν, ενώ το χέρι αποσύρθηκε και ξαναβγήκε κρατώντας έναν ελεεινό αναπτήρα. Το άναμα ήταν αξιολύπητο. Η φλόγα καψάλιξε το τσιγάρο από πάνω μέχρι κάτω, σε όλη τη διάρκεια της αγωνιώδους προσπάθειας, μέχρι που το άναψε σχεδόν ολόκληρο, σα βεγγαλικό και οι καπνοί του βγήκαν με μιάς, για μια εξαιρετικά σύντομη και δυνατή απόλαυση.

Ένα αυτοκίνητο τσούλησε δίπλα τους και πάρακαρε μερικά μέτρα μακριά. Τα φώτα έσβησαν, οι πόρτες έμειναν κλειστές, οι δύο μορφές που έμειναν μέσα, άλλαξαν θέση με ανυπόμονες αλλά μεθοδικές κινήσεις. δυο λεπτά, καλλίγραμμα, νομαδικά πρεζόνια, είχαν έρθει από έναν χωροχρόνο, τα ενδιαφέροντα του οποίου συγκεντρώνονταν στα κοίλα τοιχώματα ενός κουταλιού της σούπας, «έγιναν» κάπου εδώ μέσα στη νύχτα και η απόσυρσή τους είχε ήδη ξεκινήσει για έναν άλλο τόπο, όπου μια γλυκόπιση χαβανέζα χορεύτρια προκαλούσε την ίδια αδιαφοροποίητη αδιαφορία, μ' ένα βρώμικο παπά μέσα σε θάλαμο εντατικής παρακολούθησης νοσοκομείου.

Ο συνοδηγός, απόλυτα ανεπηρέαστος απ' τη βροχή, άνοιξε την πόρτα, κινήθηκε αργά προς τα σκουπίδια κι αφού πέταξε τα εργαλεία, γύρισε ακόμα πιο αργά, σχεδόν

ημιθανής και αποσύρθηκε, κάπως ακίνητος, σαν να τον μετέφερε κυλιόμενος διάδρομος.

Ένας παχύς γάτος πήδηξε στο καπό και νύχιασε το μπροστινό τζάμι, διαισθανόμενος την παρουσία του Μιλό και του σκύλου, που τρομαγμένοι ξεροκατάπιαν ηχώντας σαν γαλοπούλες.

«Πότε θα' ρθει η μαμά μου;»

«Η μαμά σου; Το βλέπεις αυτό το γάτο; Μόλις κατάπιε τη μαμά σου και ψάχνει τον τρόπο να μπουκάρει εδώ μέσα και να χλαπακιάσει και σένα».

«Μαμά μαμά μαμά μαμά...», ξεκίνησε ο Μιλό και φαινόταν ότι θα συνέχιζε για πάντα. Ο σκύλος μόρφασε απάνθρωπα προσπαθώντας μάταια να κρατήσει σκυμμένο το κεφάλι του και ψυχικά διαταραγμένος ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο γάτος σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και γέλασε οπερετικά διασπείροντας μια ανατριχιαστικά γατώδη αντήχηση. Τα αεροδυναμικά του δόντια άστραψαν απειλητικά και γέλασαν κι αυτά στραμμένα προς το λυκάνθρωπο φεγγάρι.

Η θλίψη του ήταν πλατιά και πένθιμη κι ο θανάσιμος καπνός που την περιέβαλε, τύλιξε και έσφιξε τελειωτικά τα βαριά του πόδια. Σαν παπουτσωμένος ογκόλιθος προσπάθησε να κινηθεί πάνω στα κολλώδη, σαν ρεβανί εμποτισμέ-

νο με βενζινόκολα, πλακάκια του βρωμερού πεζοδρομίου. Κοίταξε με απόγνωση το δρόμο που ξανοιγόταν ατέλειωτος μπροστά του. Ένα ζωντανό αυτοκίνητο τον κοίταξε με λύπηση και κινήθηκε προς τα πίσω επιτρέποντάς του στιγμιαία την ψευδαίσθηση πως αυτός, ο Λεμόνι και η κολόνα που ακουμπούσε, κινήθηκαν ανεπαίσθητα προς τα μπρος.

Ένοιωσε επίμονα πως τριγυρνούσε μπρος πίσω τον ίδιο αγύριστο δρόμο, πίσω μπρος σαν εναλλασσόμενο ηλεκτρικό σκουπίδι. Ανήμπορος και βουβός, καταδικασμένος και ολομόναχος σαν ένα μάτσο χοιρινά παϊδάκια ριγμένα στο φονικό τραπέζι ενός ογκώδους χασάπη που ζυγιάζει το ανελέητο τσεκούρι του με βαριά καρδιά. Βαριά καρδιά κι ασήκωτη σαν τη στεναχώρια που τον βρήκε. Βαριά και κούφια κι άχρηστη σαν την αποψινή διαδρομή του από το τίποτα στο πουθενά. Κι όμως, ένα στριγκλοκορνάρισμα μέσα απ' τους χιλιάδες ήχους αυτής της αγχώδους ανυπαρξίας, φάνηκε να δίνει στα διάσπαρτα μυαλά του την εντολή να συγκεντρωθούν για να του θυμίσουν πως περπατούσε πηγαίνοντας κάπου. «Ζάιον», σ' αυτή την πόλη ήταν ένα συγκεκριμένο μέρος κι εκεί, πριν η απόγνωση τον σκορπίσει στους πέντε δρόμους, είχε ξεκινήσει να πηγαίνει.

Πυκνή ομίχλη καπνού γυρόφερνε τα βρωμοπράσινα μπουκάλια που καθισμένα για χρόνια πάνω στα ράφια, έμοι-

αξαν ταριχευμένα κατάλοιπα ενός ρωμαλέου για όλο τον κόσμο παρελθόντος.

Άθλια, διακοσμημένα σα λατέρνες ψυγεία, που κανείς δεν επέτρεπε στη φαντασία του την εικονογράφηση του περιεχομένου τους, ούτε και άγγιζε τη βρωμερή επιφάνειά τους αλλά και την περιοχή στην οποία, κατά πάσα πιθανότητα, εκτεινόταν η απαίσια αύρα τους.

Ένα εντομοαπωθητικό κασετόφωνο που δοξάστηκε την περίοδο της χούντας, ξερονούσε τραγούδια που κατακερματιζόντουσαν μέσα από ένα ή δύο σκασμένα μεγάφωνα, η μυρωδιά του ούζου ξάπλωνε σα κουβέρτα από λεπτό ζελέ πάνω στα ρούχα, τα μαλλιά, τα καστόρινα παπούτσια.

Δέκα με δεκαπέντε μπομπάτα ποτά αντιστοιχούσαν σε κάθε ζόρικο στομάχι. Κάθε άντρας τα χρειαζόταν για να πλασάρει με πιστευτό τρόπο τον αντρισμό του και να νικήσει σ' αυτή τη μαλακισμένη αρένα όπου, ούτε μπορούσες να γαμήσεις, ούτε να φιλήσεις, ούτε καν να μιλήσεις σε γκόμμενα με μουνί.

Αν άφηνες τα πόδια σου παραπάνω από τρία δευτερόλεπτα στην ίδια θέση, αυτά κολλούσαν για πάντα στο χιλιοποτισμένο με ποτά και τσιγάρα πάτωμα, πράγμα που δικαιολογούσε επαρκώς την αυξημένη κίνηση της συγκεκριμένης στιγμής.

Σε μέρη σαν κι αυτό και για τους ανθρώπους που πίνουν, το να νερώνεις το ουίσκι σου είναι δυσάρεστα αποδεκτό. Το να ουισκιάζεις το νερό σου όμως, έστω και στις ίδιες αναλογίες, προκαλεί αηδία και εκβιάζει τον πότη που άθελά του παρακολουθεί, να ανασύρει φωτογραφικά τις

πιο αηδιαστικές στιγμές ενός πουλημένου και βρομιάρικου παρελθόντος.

Δυό λέρες άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν για μια δεύτερη δόση. Μόλις η πόρτα έκλεισε ο Τομάζ ξαναφάνηκε να ρουφάει και μετά συνέχισε:

«Το πουτανί! Την άλλη μέρα τη βρήκαν να τσουλάει μπρούμυτα στο ποτάμι».

«Πνιγμένη;» ρώτησε με αγωνία ο Γούντι.

«Όχι, καμένη! Α χα χα χα χα χα χα χα» χαχάνισε με κακία ο ένας και απρόθυμα μισοανταποκρίθηκε ο άλλος.

«Για κανέναν δε θ' ακουγόταν ποτέ ότι κατέφυγε σ' αυτή την πόλη για να γλιτώσει από κάτι, οσοδήποτε τρομερό. Οι μέρες περνούσαν αδιάφορες σαν διαδοχικοί αριθμοί, το ίδιο και οι μήνες, όσο η αναζήτηση δεν απέδιδε. Τα νέα, δεν άξιζαν να τα φας, ούτε και μπορούσες να τα χωνέψεις», σκεφτόταν στο τραπέζι του ο πυροσβέστης. Σήκωσε την κανάτα του και ήπια μια μεγάλη γουλιά από το ελαφρώς ουσικιασμένο του νερό. «Η γαμημένη πόλη», σκέφτηκε, «μοιάζει σαν αμετακίνητη κολλώδης μάζα. Βρίσκεται εδώ αλλά θα μπορούσε να είναι στημένη οπουδήποτε αλλού», είπε μισομουγκά.

Ο Τομάζ τον πλησίασε αηδιασμένος.

«Τι σκατόπραμα είναι αυτό που πίνεις ρε μαλάκα; Μας κοροϊδεύεις;» Βούτηξε το χέρι του στην τσέπη κι έβγαλε ένα μπουκαλάκι βενζίνη. «Αυτό είναι ποτό ρε γελοίο και δεν θέλει και νερόμα». Κατάπια μια τζούρα γουρλώνοντας τα μάτια του σα βάτραχος. Τέντωσε αφύσικα το λαιμό του για ν' αντέξει το κάψιμο και κλάνοντας απ' το στόμα είπε: «Για αληθινούς άντρες». Έσκυψε και με το στόμα ψέκασε

βενζίνη στο ποτό του πυροσβέστη λέγοντας «έτσι πίνεται καλύτερα ρε αρχίδη» και πριν να ολοκληρώσει χαμογελώντας την περιστροφή του προς το Γούντι, η γυάλινη κανάτα διαλύθηκε στα μούτρα του σχίζοντάς τον βαθιά πάνω από το δεξί φρύδι.

Ο ιδιοκτήτης, ο γιος του και άλλα τρία ρεμάλια έπεσαν στη φάση για να αποτρέψουν τον καυγά. Ένα ψιλογουμάρι ακινητοποίησε τον Τομάζ και ο Γούντι με το μοναδικό, μοναδικά απαλό του χέρι, του έσφιγγε τη μούρη για να του αποσπάσει την προσοχή. Δύο άτομα είχαν γλιστρήσει και ξαπλωθεί μέσα στα νερά, ο πυροσβέστης παρέμενε φαινομενικά απαθής στην καρέκλα του.

«Εντάξει», τίναξε ελαφριά το χέρι του δήθεν ήρεμος ο Τομάζ και αποδεσμευμένος το έβαλε σε μια τσέπη, απ' όπου τράβηξε ένα όμορφο κόκκινο πορτοφόλι. «Μπορώ να κεράσω μερικά σωστά ποτά. Ακόμα και σ' αυτό τον ξενέρωτο», φώναξε δυνατά και το άνοιξε αποκαλύπτοντας τη φωτογραφία μιας γυναίκας μ' ένα παιδί και μερικά χαρτονομίσματα.

«Ωραίο πορτοφολάκι», είπε ο Γούντι χαρούμενα. «Δωράκι ασορτί με το σουτιέν;»

«Ναι, δωράκι από μια κωλόγρια. Την ξάπλωσα στις μάπες και μου το 'δωσε. Α χα χα χα χα χα χα χα».

Όσο κράτησε η παρουσίαση, ο πυροσβέστης κοιτούσε τη φωτογραφία της μητέρας του και του ίδιου, παρέμεινε όμως ακίνητος, παρακολουθώντας για ώρα, ώσπου εξάφανίστηκε τελείως, αναμειγμένος με τον πυκνό καπνό, μπροστά στα μάτια και πίσω από τις πλάτες ολονών.

Αν ήσουν μουσικά νεκρός, το κατάστημα σε κατέβαζε από το κατάστρωμα και σου πλήρωνε το ταξί για το νεκροταφείο. Αν μπορούσες όμως να αναστυλώσεις το κρύο πτώμα σου, να το κάνεις πραγματικά να λυγίσει, να μιλήσει και να κάνει τους άλλους να νοιώσουν ότι είσαι ο πιο πεταμένος δούλος της μουσικής, τότε εδώ μέσα ήσουν θεός, το Ζάιον ήταν ο ναός σου κι ο Λεμόνι που γαμούσε και έδερνε στην υγρόξεστη και έκφυλη πίστα, ήταν ο ασυγχώρητος και αδιστακτος ανταγωνιστής σου.

Τη στιγμή που, κάπου στη σκιά, μια διπλή ουισκιά χυνόταν μισή σε τσιγαρισμένο λαρύγγι και μισή σε χαβανέζικο πουκάμισο, τίναξε το χέρι του ψιλά απωθώντας τα αδίστακτα φώτα και τσάκισε με ελεγχόμενη χρονοκαθυστερήση τον μισό του κώλο λοξά δεξιά. Είχε ρίξει το κορμί του στην αρένα και ήταν υποχρεωμένος να δώσει τα πάντα. Εδώ οι αληθινοί άντρες δεν ξεχώριζαν από τις ψεύτικες γυναίκες κι αν είχες κορμί ήσουν μια καλολαδωμένη μηχανή αναζήτησης.

Ναι, είχε κάνει το βήμα. Τρία σκαλοπάτια, λευκός λαπάς πορτιέρης, το παιδί με τη μπλούζα «Ζάιον». «Μπουφάν;» «Ξέχασέ το». Το πρώτο κύμα μπάσου του Colonel Laswell όργωσε οριζόντια το χώρο και χτύπησε το Λεμόνι βενζινοκολλώντας τα μαλλιά του προς τα πίσω. Το δεύτε-

ρο, βαθύτερο κύμα, ρούφηξε όλο το ρεύμα κάνοντας τα φώτα να χαμηλώσουν. Ισοπέδωσε τα τραπέζια σαν φορητό ντουβάρι και τσίτωσε τα μούτρα κάνοντας λίφτινγκ ακόμα και σε όσους δεν το χρειάζονταν. Τα ούλα σφίχτηκαν, τα δόντια αποκαλύφθηκαν απειλητικά και όλοι έτρεξαν προς την πίστα.

Ψηλά σε κλουβιά, δυο θεογκόμενες αναδίπλωναν τα θερμοδυναμικά τους μπούτια απεικονίζοντας τον ήχο, σαν αιλουροειδή μαστίγια ενός Αφρικανικού Ζορό. Τα γραμμικά φώτα έκοβαν το μαγαζί σε φέτες και κόκκινο αίμα έρεε στους πράσινους, απροσδιόριστης σύστασης, τοίχους.

Απρόσμενα αλλά σταδιακά οι γαλάζιοι καπνοί αραιώσαν, ένας αληθινός αστυνομικός ξεχώρισε μέσα από μια ομάδα Village People και χορεύοντας συνέλεξε την προμήθειά του από μια μαύρη που πουλούσε μαύρο κι από έναν άσπρο που πουλούσε άσπρη.

Μια χαριτωμένα ιδρωμένη γκόμενα, λιγουρεύτηκε το κολλημένο στον καλογυμνασμένο γλουτό του κλομπ και θυμήθηκε τη συμβουλή του κατανυκτικού καλόγερου, κατά την επίσκεψή της στο Άγιο Όρος, λίγο πριν την εγχείρηση. «Πρόσεξε παλικάρι μου γιατί, ενώ οι Village People φέρουν κλομπς από φελιζόλ ώστε ν' αναπηδούν ανάλαφρα κατά το φρενήρη αφροδισιακό χορό τους, οι αληθινοί αστυνομικοί έχουν μασίφ κλομπς από οξιά ή μαόνι, που τους προστατεύουν ουσιαστικά κατά το κοινωνικό τους καθήκον».

Ο Λεμόνι άρχισε να κουράζεται. Σκέφτηκε πως η διαίθησή του τον διέψευσε και ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει και να φύγει, μα το άσμα άλλαξε και μια πνοή λατρείας τον τύλιξε και τον σήκωσε ψηλά. Sun is shining έλεγε κι

ο Λεμόνι το ήξερε, το λάτρευε και ζούσε μέσ' απ' αυτό, το χόρευε και οι άλλοι που παραδόξως το ένοιωσαν, την έκαναν, αφήνοντας αυτό το χορό όπως έπρεπε, σ' έναν μόνο άντρα.

Ήταν εκστασιασμένος, μα τα μάτια του που κοιτούσαν αόμματα, ακολούθησαν στο βάθος ένα χέρι με δίσκο να διανύει το χώρο προς μια σταθερή κατεύθυνση, σα μια γυναικεία καμήλα που διασχίζει ερήμους από αμμόδεις παρόβιους.

Ο δίσκος κατέβηκε και σέρβιρε μια παρέα από νεαρούς νεοναζί συνοδευόμενος από ένα γέρο (κατά πάσα πιθανότητα παλαιοναζί ή νεοναζί παλιοημερολογητή) όταν κάτι παράλογο συνέβη. Οι τελευταίοι στίχοι άλλαξαν και στη θέση τους ακούστηκε το γνωστό «remember Zion» ξανά και ξανά.

Ο Λεμόνι μετέωρος, τρέκλισε σαστισμένος και ψέλλισε «μια στιγμή» κοιτάζοντας τον κόσμο γύρο του. Ο μπάτσος, η γκόμενα, οι dialers, όλοι χαμογελούσαν τραγουδώντας «remember Zion». Έριξε το φρικαρισμένο βλέμμα του μακριά και είδε το γέρο νεοναζί να τον κοιτάει με αηδία. Το γέρικο χέρι του έσφιγγε τη σιδερογροθιά στη δεξιά του τσέπη αλλά δε μπορούσε να βγει από κει. Το μούτρο του συσπάστηκε σ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο μέσ' απ' το οποίο διέθρευσε εφιαλτικό άλλο ένα «remember Zion», ενώ το κεφάλι του, σαν εξαναγκασμένο από αόρατα χέρια, ένευσε βίαια προς τα δεξιά.

Κατεβάζοντας το ένα πόδι απ' την πίστα, ο Λεμόνι κοίταξε προς τα κει και είδε τα παιδάκια των Τζαμαϊκάνικων Χριστουγέννων να πίνουν ουίσκι μαζί με το σκύλο αφηγητή

ντοκιμαντέρ. Μόλις τον πήραν χαμπάρι, άφησαν τα ποτά τους κάτω και άρχισαν τραγουδούν το εφιαλτικό ρεφρέν, γνέφοντας υστερικά προς την είσοδο του καταστήματος.

Πατώντας όπου και ό,τι να 'ναι κατέβηκε απ' την πίστα τρέχοντας προς την είσοδο έξοδο. Κάτω απ' το εφιαλτικό λαμπατέρ και μπροστά απ' τη σκοτεινή γκαρνταρόμπα το μικρό αγόρι ήταν ακόμα εκεί. Φορούσε μια μπλούζα Zion και μια ζώνη μπανάνα παραγεμισμένη με έναν υφασμάτινο Bob Σφουγγαράκη. Τα σκιστά του μάτια ήταν μελαγχολικά και βουρκωμένα.

«Πώς σε λένε αγόρι;»

«...Ζάιον».

«Και το επίθετό σου;»

«...Σφουγγαράκης».

«Ναι, και μένα Σφουγγαράκη με λένε. Πήδα πάνω απ' τον πάγκο Ζάιον!» παράγγειλε αποφασιστικά ο Λεμόνι στο αγόρι που του έμοιαζε και σκύβοντας μπροστά τύλιξε με το χέρι του τη μέση του παιδιού. Το μικρό κορμί πήδηξε μέσα στο μεγάλο και κλείδωσε όπως το μικρό κοάλα κλειδώνει με το αγαπημένο του δέντρο.

Ο λαπάς πορτιέρης γρύλισε κάτι κι ο Λεμόνι του επέστρεψε μια απίστευτη βρисиά που αποσυμπιέστηκε ανάμεσα σε δόντια έτοιμα να φάνε. Με τον τρόπο που οι άγγελοι του Φαγιούμ σταματούν το κακό, το ελεύθερο χέρι του χτύπησε με την παλάμη τον άλλο στο στήθος. Το υπόλοιπο σώμα του συγκρούστηκε δυνατά με την εξωτερική πόρτα και χωρίς να επιτρέψει την παραμικρή πιθανότητα διαπραγματέυσης, απορροφήθηκε μαζί με το παιδί του απ' το σκοτάδι.

Η νύχτα ήταν υγρή και γλυκιά. Γλυκιά σαν τα σουροπιαστά ζαχαρόλογα, που ο καθιστός γλυκοπούστης ψιθυρίζει στ' αυτί του γκόμενου, σπρώχνοντάς τα στο βάθος με τη γλυκερή του γλώσσα.

Πίσω απ' το παγκάκι και τον ψηλόπυκνο αδιαπέραστο θάμνο, μέσα στο πάρκο, με τις πλάτες γυρισμένες στην παραλία, δυο άνθρωποι ήταν ξαπλωκαθισμένοι έτσι ώστε να κρύβουν απ' την πηγαινοερχόμενη αστυνομία την ετοιμοθάνατη, φτιαγμένη από εύφλεκτα αλλά υγρά σκουπίδια, φωτιά τους.

Ο ένας τους, άπλωσε προσεκτικά από πάνω της μερικά φαγώσιμα που 'χε καβατζώσει απ' τα σκουπίδια της λαϊκής. Τρεις πιπεριές σουβλισμένες σ' έν' αυτοσχέδιο, όπως φαινόταν στο σκοτάδι καλάμι κι ένα κομμάτι ωριμοσάπιας Λαγκαδιανής μελιτζάνας.

«Σας αρέσει η μουσική αν κατάλαβα καλά;» ρώτησε.

«Μ' αρέσει να χορεύω», απάντησε ο Γούντι, μετά από μεγάλη παύση, εξακολουθώντας να παρατηρεί το νυχτερινό ουρανό.

«Με τη μουσική;» ρώτησε ο άλλος αλλάζοντας πλευρά στα λαχανικά για πολλοστή φορά.

«Όχι, με τον εαυτό μου», είπε ο Γούντι και γυρίζοντας κοίταξε τον άλλο με ανήσυχο ενδιαφέρον και ρώτησε «εί-

στε καλλιτέχνης;»

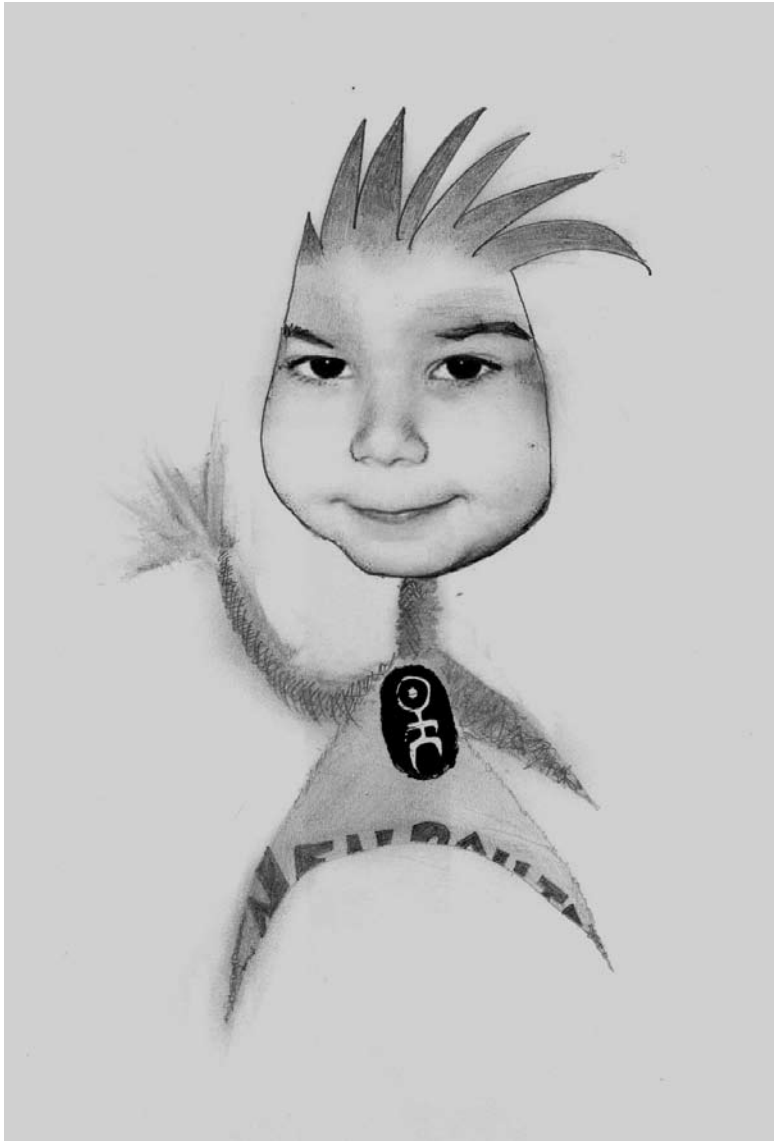
«Ήμουν», είπε αφού ξεσούβλησε σε μια λαδόκολλα τα ψητά κι αφού τα αλάτισε με αλάτι που έβγαλε απ' ευθείας απ' τη τσέπη του ο μαέστρος, λμάροντας επίμονα και σταθερά με μια σκουριασμένη λίμα τη σπαστή του μπαγκέτα, έτσι όπως έπρεπε για να γίνει επικίνδυνη και θανατηφόρα.

18

Στα σίγουρα ο Ρόμπερτ ντε Νίρο δεν είναι ο ταξιτζής που θα ευχότανε κανείς να συνταξιδέψει, ιδίως κατά το δεύτερο μισό της ταινίας, όμως κάθε φορά που κοίταζε αρπαγμένα μέσ' απ' το ταξί του, κοίταζες με τα μάτια του τη σκληρή, οπλισμένη αηδία και απεγνωσμένος έσπευδες να ξαναμπείς μέσα, μέσα στο ταξί για το δικό σου, λιγότερο απαίσιο κόσμο.

Ο Ρόμπερτ Λεμόνι ζούσε απόψε την πόλη να κυλάει όμορφα και σωστά. Ακόμα κι οι παραφρονημένες πουτάνες που κάποια στιγμή προσπέρασαν έδειχναν —όπως τα λεωφορεία— να έχουν συγκεκριμένο σκοπό και καθήκον, ανάλογο μ' αυτά καθήκον κι εξίσου σημαντικό. Να βοηθήσουν τον κόσμο να πάει στον έναστρο ουράνιο παράδεισο.

Τα συνωστισμένα τостаδάκια στο Ναυαρίνο φαινότανσαν όμορφα. Τα πράσινα πάρκα, ο καφέ Λευκός Πύργος, η

μοναχική παραλιακή βόλτα.

Ο Ζάιον δε θυμόταν. Δεν έπαιρνε όμως το χέρι του, που σφιγμένο μέσα στο χέρι του μπαμπά του, περπατούσε πνιγμένο από αγάπη. Ένοιωθαν έντονα πως αυτή η παρωδία ζωής, η πόλη ολόκληρη, θα έληγε πριν από αυτό που τους συνέδεε.

Κουράστηκαν και σταμάτησαν σε μια περιοχή που, ντρεπόντουσαν να το παραδεχτούν ο ένας στον άλλο, είχαν την υποψία πως είχαν ζήσει εκεί, μαζί.

Κάθισαν στα σκαλιά ενός super market και μίλησαν ώρα πολλή. δυο ρωσοπόντιοι βγήκαν από τη διπλανή είσοδο μεταφέροντας ένα τεράστιο καναπέ. Τον ταχτοποίησαν στο πεζοδρόμιο, τον καλοσκέπασαν μ' ένα χοντρό νάιλον κι εξαφανίστηκαν ευχαριστημένοι μιλώντας χαρούμενα ρωσικά λόγια.

Ο Λεμόνι ήταν εξαντλημένος πολύ και για το παιδί — ασυζητητί— ήταν πάρα πολύ αργά. Μετά από λίγες σύντομες στιγμές αγκαλιάς και φιλιών, μελαγχολικοί από

την εξάντληση, αποφάσισαν ότι δεν είχαν κουράγιο να πάνε πουθενά. Σήκωσαν με τρόπο το νάιλον και χώθηκαν στον καναπέ καλύπτοντάς τον και πάλι. Το μαλακό αγόρι ακούμπησε το αφτί του στην καρδιά που χτυπούσε σταθερά και σίγουρα και βυθίζοντας τις παλάμες του στις ζεστές μασχάλες, έκλεισε τα μάτια του μισοχαμογελώντας.

Έπεσαν ψιχάλες κι ο μπαμπάς ανήσυχος ανασήκωσε το νάιλον για να μην ακουμπάει πάνω τους. Σιγά σιγά τα χέρια του έπεσαν, αγκάλιασαν το αγόρι και κοιμήθηκαν

ευτυχισμένα. Με τα περαστικά φώτα οι σταγόνες γυάλιζαν εκθαμβωτικές σα τα διαμάντια, μα σ' αυτή τη σκοτεινή περρασιά της γαλήνιας αγάπης, ούτ' ένας κλέφτης δεν πέρασε όλη τη νύχτα για να τις κλέψει.

19

Η απίστευτα βρωμερή τουαλέτα εντυπωνόταν στο μυαλό παντοτινά και το σφράγιζε με απερίγραπτη βρώμα. Ακόμα και η βρύση ήταν τόσο διαβρωμένη και σιχαμερή που έδινε την εντύπωση πως έσταζε χρησιμοποιημένο διαλυτικό νίτρου μέσα στον καφεκίτρινο νιπτήρα. Το σαπούνι φαινόταν σα ποντίκι καλυμμένο με ροκφόρ κι αν ο πρωτοεμφανιζόμενος πελάτης, που την πάταγε τόσο χοντρά ώστε να βγάλει την πούτσα του για κατούρημα μέσα σ' αυτή την κόλαση, έστρεφε τα μισολιπόθυμα μάτια του αναζητώντας έλεος προς το ταβάνι, η εικόνα των υγροποιημένων αναθυμιάσεων που αντίκριζε του έλειωνε τα αρχίδια στον αιώνα τον άπαντα.

Ανεπηρέαστος από καλλιτεχνικές ευαισθησίες ο Τομάζ μπήκε ν' αδειάσει τις ρετσίνες κι άρχισε να ξεκουμπώνεται συναντώντας το ρηχό του βλέμμα στο θολό απ' τα χρόνια καθρέφτη.

Ο πυροσβέστης πετάχτηκε μπροστά του ξαφνικός και απρόσμενος, σα τους ανθρωπόμορφους στόχους που πυροβολάνε στα υπηρεσιακά τους λούνα-παρκ οι ασκούμενοι

μπάτσοι. Η γροθιά του ξεκίνησε από μακριά και χτύπησε στα μούτρα του Τομάζ σαν σιδερένιο τραίνο. Το σφυριλατημένο κρανίο υποχώρησε και το σώμα γλύστρησε μπρος πίσω στο γλοιώδες πάτωμα αλλά δεν έπεσε. Το ματωμένο κεφάλι είδε και έστειλε τα χέρια ν' αρπάξουν την κόκκινη στολή από τα πέτα και μετά χτύπησε ανάμεσα στα μάτια τον πυροσβέστη τραβώντας τον προς το μέρος του. Αυτός έπεσε και για μια μισολιπόθυμη στιγμή τα μάτια του συνάντησαν την κάτω όψη του ελεεινού νιπτήρα. Το γόνατο του άλλου πάτησε και έπνιξε το λαϊμό του, κάνοντας τη φάτσα του να μοιάζει με κινέζικο δράκο και τη γλώσσα του να πεταχτεί σαν κούκος.

Ο παραφρονημένος σε μία σύσπαση που έμοιαζε με γέλιο Τομάζ, έδειξε τα ματωμένα δόντια του, σφύριξε ανάμεσά τους: «Θα σε κάψω παλιοπούστη» και με αστραπιαίες κινήσεις έβγαλε απ' την τσέπη και ξεκαπάκωσε το μπουκαλάκι φουλάροντας το στόμα του.

Για ένα κλάσμα δευτερολέπτου έδειξε υπερφυσικά ευτυχημένος με τα δόντια του ακόμα να φαίνονται, χρωματισμένα μ' ένα μείγμα αίματος και βενζίνης. Ο πυροσβέστης όμως έβλεπε τώρα καθαρά και συγκέντρωσε όλη του τη δύναμη στο ελεύθερο χέρι του που κινήθηκε παρασύροντας το σιφόνι του νιπτήρα, αρπάζοντας τον Τομάζ από τα μάγουλα, φράζοντάς του το στόμα. Αυτός ξαφνιασμένος κατάπие τη μισή βενζίνη, φτύνοντας την υπόλοιπη στο χέρι που τον παγίδευε αλλά και στο ίδιο του το πρόσωπο.

Το χέρι του, που είχε ήδη ανάψει τον αναπτήρα πριν την ανατροπή της κατάστασης, δεν αποδείχτηκε αρκετά μακρύ. Σε κάποια απ' τις επόμενες κινήσεις το πρόσωπό

του άναψε και τ' άντερά του έσκασαν και κήκαν πετώντας τα μάτια του έξω.

Το χέρι του πυροσβέστη πήρε φωτιά κι αυτός τινάχτηκε σαν ελατήριο και άνοιξε το νιπήρα. Στη σύντομη στιγμή αξιολόγησης δεν ένοιωσε ανεπανόρθωτη ζημιά και στηρίχτηκε στο νιπήρα εκπνέοντας βαθιά. Τ' αυτιά του εντόπισαν το Daddy Cool να 'ρχεται σκαστό απ' το άθλιο κασετόφωνο, όχι μακριά από την ξεκλείδωτη πόρτα. Πήγε προς τα κει και κλείδωσε.

20

Οι ρωσοπόντιοι επέστρεψαν το πρωί λούζοντάς τον με ρωσικές βραιοίς. Τον ξεσκέπασαν και τον έδιωξαν, φόρτωσαν τον καναπέ σ' ένα φορτηγάκι κι εξαφανίστηκαν προς τη Ρωσία, υπέθετε. Είχε ξυπνήσει μόνος του όμως και δεν τον ένοιαζε.

Βρήκε ένα τσιγάρο και κάπνιζε και σκεφτόταν την αφήγηση του Ζάιον που απαλός σαν την πάχνη εξαφανίστηκε το ξημέρωμα. Του γλυκούλη Ζάιον που θυμόταν κι ήταν βέβαιος, ότι τους έσωσε ο Άγιος Βασίλης.

Ο Λεμόνι έκανε μια τζούρα και θυμήθηκε πράγματι κάποιον με κόκκινη στολή. Ήταν πυροσβέστης; Τον θυμόταν να στέκεται μόνος, περιτριγυρισμένος από άστεγους και ανώμαλους της παραλίας. Και πού ήταν το πυροσβεστικό όχημα, πού ήταν οι συνάδελφοί του; Κάποιος πέρασε τρέ-

χοντας και οι σκέψεις σκόρπισαν πίσω του. Ο Λεμόνι έβαλε το τσιγάρο στο στόμα και προσπάθησε να τις συμμαζέψει.

Το μικρό αγόρι είχε τραβήξει μεγάλο κουπί. Ρώτησε πολλές γυναίκες, μερικές απ' τις οποίες του είπαν ναι, μέχρι να βρει τη Νιβέα. Μέσα από χιλιάδες αγκαλιές εμπιστεύθηκαν και βοήθησαν ο ένας τον άλλο.

Η Νιβέα είχε εντοπίσει το διακοσμητικό Μιλό στο πίσω μέρος ενός αυτοκινήτου, κάπου κοντά στην παραλία. Βρήκαν και ζήτησαν απ' τον ιδιοκτήτη να τους τον δώσει. Ο Ζάιον έκλαιγε, μα εκείνος αρνήθηκε και έτσι, λίγο πριν τα ξημερώματα, συντριβοντας το τζάμι μ' ένα τσιμεντόλιθο, τον άρπαξαν και με χιλιάδες φιλιά τον απέσυραν, όμοια με ένα τεράστιο γάτο που για μια στιγμή τους κοίταξε συνωμοτικά και σα να το 'χε προγραμματισμένο, επωφελήθηκε μπουκάροντας κι αρπάζοντας ένα κουνιστό κουκλόσκυλο κι έχοντάς τον στο στόμα, την κοπάνησε γρήγορα, διακριτικά, βουβά και μουγκά.

21

Ο Ζάιον του άφησε μια φωτογραφία. Είχε ανοίξει τη μπανάνα του, έβγαλε το στριμωγμένο Μπομπ Σφουγγαράκη και μέσα από μια στοιβα τσαλακωμένες κάρτες Πόκεμον τραβήξε με τα παχουλά του χεράκια μια φωτογραφία της Νιβέα και του την έδωσε.

Τώρα που ο Λεμόνι καθόταν μόνος σε ξένο σκαλοπάτι,

άφραγκος, χωρίς αγάπη κι αναμνήσεις, τράβηξε μια τζούρα κι έβαλε το χέρι στην τσέπη να τη βρει και να την κοιτάξει.

Χαμογέλασε γιατί ήτανε πολύ όμορφη. Βούρκωσε, γιατί δεν τη θυμόταν σα γυναίκα, τη θυμόταν όμως σα κορίτσι κι επιστράτευσε την κατάλληλη ορολογία για να τη φέρει κοντά του. «Ναι, ωραίο κομμάτι», είπε «...στ' αλήθεια αξιοπρεπέστατο τεμάχιο». Έτριψε τη φωτογραφία όπως είχε τρίψει το χαρτονόμισμα πριν να το ακουμπήσει στο μπαρ. Ο μπάρμαν το χούφτωσε και κινήθηκε προς το ταμείο. Ο Λεμόνι ανασηκώθηκε μαζεύοντας τα τσιγάρα του αλλά μόλις την είδε να πλησιάζει ανακάθισε.

Κάτω απ' την εφαρμοστή της μπλούζα, δύο όμορφα βυζιά στεκόντουσαν, καθώς πρέπει, μπροστά απ' το υπόλοιπο σώμα. Τα κόκκινα, κοκκινοκέρασα αισθαντικά της χείλη φούσκωναν ωραία και καταπληκτικά, κατασκευασμένα αποκλειστικά για υπερηχητικά τσιμπούκια. Το κρανίο της ήταν ντυμένο με απαλό, ανθεκτικό δέρμα και οι οδοντοστοιχίες της που γυάλιζαν ακόμα και με το στόμα κλειστό επιβεβαίωναν την παρουσία ενός ζώου σε εξαιρετική φυσική κατάσταση. Μια μύτη με δυο ρουθούνια τη διευκόλυνε στην αναπνοή, δύο ντροπαλά αυτιά στέκονταν μισοκρυμμένα κάτω από ζεστές αλληλοκαλυπτόμενες μάλλινες μάξες.

Όπως τον πλησίασε ρωτώντας «Μπορώ να καθίσω;» τα μαλλιά της αναπτύχθηκαν με αργές κινήσεις σε μια προστατευτική, υποβλητική ομπρέλα που σκίασε κάθε εξωτερικό φωτισμό, αναδεικνύοντας τα αυτόφωτα μάτια της που από χρυσοπράσινα έγιναν κόκκινα.

«Αν μ' αφήσετε να σας κεράσω...» είπε εκείνος γυρνώντας το κεφάλι του αργά, δήθεν άνετα, αλλά τελικά γυρνώντας με ασταθή καθυστέρηση προς το μπαρ, σαν να υπέφερε από οστεόφυτα. Η κάβα, όμορφη και πολύχρωμη, γυάλισε μπροστά του σα διονυσιακή χορογραφία.

«Βάλε μας λίγο απ' αυτό το κόκκινο ουίσκι σ' εκείνα τα υπέροχα κίτρινα ποτήρια», παρήγγειλε και γυρνώντας ξανά στα μάτια που τον κοίταξαν με αιλουροειδές ενδιαφέρον είπε: «Λεμόνι».

«Νιβέα», είπε η γυναίκα, αποδεσμεύοντας την προοπτική της πραγματοποίησης ενός ασύλληπτου ονείρου.

«Υπάρχει κάτι που να σου αρέσει Νιβέα;» ρώτησε ρηχός σαν σούπα ο άνδρας, γέροντας μπροστά και ξεφυσώντας πάθος ανακατεμένο με καπνό.

«Μ' αρέσουν τα μικρά κόκκινα ζώα», είπε εκείνη σα να διατύπωνε για πρώτη φορά μια αρχετυπική γνώση, αναδιπλώνοντας το σώμα της με ελαστικότητα και χάρη.

«Να τα ταΐζεις ή να τα τρως;» είπε εκείνος πεινασμένα.

«Να τα βλέπω να περνούν μέσ' απ' τα όνειρά μου» είπ' εκείνη αναχαιτίζοντας την όρεξή του «...και σένα σ' αρέσουν τα ποτά που ταιριάζουν στο χρώμα του ποτηριού σου», συνέχισε χαμογελώντας του γλυκερά.

Σήκωσε το ποτήρι του ανάμεσα στο φως και τα μάτια του και: «διαλέγω το ποτό μου σύμφωνα με το χρώμα του προφυλακτικού μου», είπε σοβαρά και μετά γέλασε χαζοχαρούμενα ο γλοιώδης άνδρας.

«Το οποίο, είμαι βέβαιη ότι ήδη το φοράς», είπε η γυναίκα.

«Ναι», είπε ο Λεμόνι παρασυρμένος από την προοπτική

της συζήτησης.

«Είναι δυνατόν να είσαι τόσο ηλίθιος;» αναρωτήθηκε η Νιβέα μαζεύοντας τα πράγματά της.

«Συγγνώμη», ακούμπησε το χέρι του τρυφερά πάνω στο δικό της «...μπορούμε να πάμε μερικές παραγράφους πίσω;» και συμπλήρωσε: «Υπάρχει κάτι που να σ' αρέσει Νιβέα;»

Στην αληθινά κολοσσιαία γιγαντοοθόνη η Τίνα Τέρνερ έμοιαζε σαν ένα μάτσο συναρμολογημένα κρέατα, τα τεκνά όμως που την πλαισιώναν ήταν σφιχτά και πιασάρικα. Η συζήτηση πήγαινε καλά, η Νιβέα ήταν ζεστή, εύκαμπτη και απαλή. Ο Λεμόνι δε φαινόταν πια τόσο ηλίθιος, γι αυτό χαλάρωσε, φύσηξε ψιλά τον καπνό, έγειρε πίσω το κεφάλι με αυτοπεποίθηση και χαχάνισε σίγουρα και νωθρά.

Ο πρωινός ήλιος χάιδεψε το πρόσωπό του ζεστά και απαλά κι όταν έγειρε το κεφάλι του μπροστά είδε το κορίτσι να βγαίνει απ' το νερό. Μέσ' τα πυκνά μακριά της μαλλιά, οι αρμυρές σταγόνες κυλούσαν σαν κοσμήματα και καθώς περπατούσε προς το μέρος του, σχημάτισε στο πρόσωπό της ένα γλυκύτατο αναγεννησιακό μειδίαμα, συνθέτοντας την πιο αναξιοπρεπή αντίθεση με τη μικρή σκοτεινή περιοχή που κάλυπτε όσο μπορούσε το μόνο ρούχο, ένα μικρό βρεγμένο άσπρο εσώρουχο.

Ανοιξε τα πόδια της και κάθισε πάνω του, χαμογελώντας και μετά τον κοίταξε στα μάτια ξαπλώνοντας το αδιάβροχο δέγμα της πάνω στο δικό του. Το μόνο που τους χώριζε τώρα, ήταν οι αρμυρές σταγόνες ανάμεσά τους, που από στρόγγυλες είχαν γίνει πλακέ.

Το δεξί του χέρι αναρριχήθηκε πρόστυχα και σύρθηκε

αργά, ζεστά και αναπόφευκτα, σαν διαγώνιος καλλιγραφικός βόας που αργοσέρονεται στη λαϊκή προσπαθώντας να ζουλάρει δυο ζουμερά δίδυμα φρούτα.

Η γλώσσα της κινήθηκε μακριά από το στόμα της σαν υπνωτισμένη κόμπρα και τυλίχτηκε γύρω απ' το υπνωτικό αριστερό του χέρι. Εκείνο, με μια γρήγορη, αποτελεσματική κίνηση, την τσάκωσε και την τράβηξε μέχρι το στόμα του άντρα, που ανυπόμονο τεντώθηκε χυδαία και απομακρύνθηκε από τα δόντια όσο μπορούσε, ρουφώντας την με πάθος σαν αφροδισιακή βδέλλα.

Το αμαρτωλό απόγευμα φώτισε μ' ένα πολύχρωμο παραισθησιακό ημίφως, που σαν ύπουλη, πεταμένη ντισκοτέκ παγίδευε όσους δεν ήθελαν, μέσα στα χέρια αυτών που μπορούσαν.

Η άμμος σχημάτισε γύρω τους ένα καυτό χαλί που τους χάιδεψε και χειραγώγησε τα κολλώδη κορμιά τους σε ανομολόγητες, αμαρτωλές χειραψίες.

Οι φοίνικες έγερναν γλυκερά προς το σουροπιαστό ηλιοβασίλεμα, τα ζώα τραγουδούσαν ερωτικά, με τις ζεστές, ανθρώπινες φωνές τους.

Τα ζωντανά ψάρια λικνίζονταν ηδονικά σχηματίζοντας όμορφους, σαμπανιζέ μαιάνδρους με τις καλλιτεχνικές τους ουρές, συμπαρασύροντας στον περιστροφικό τους χορό και τα νεκρά, που με το παγερό τους χαμόγελο και τα γουρλωμένα τους μάτια στροβιλίζονταν ανήμπορα, προσπαθώντας να φανούν για λίγο ενθουσιασμένα, ασήμαντα στην ουσία και αφανή πιόνια μέσα σ' αυτή την χρυσοποίκιλτη

καρτ-ποστάλ ηλεκτρομαγνητικής ηδονής και ανεξέλεγκτου πάθους.

22

Μέσ' απ' το τετράγωνο, σάπιο παραθυράκι, τα χρυσοπράσινα, καμπυλωτά φύλλα πόζαραν όμορφα και δροσερά σα φωτομοντέλα από γλωροφύλλη, φωτισμένα στο ασημένιο απογευματινό φως μιας νατουραλιστικής επίδειξης μόδας.

Ανάμεσα στο φυσικό τοπίο και το σιχαμένο μπαρ, ο πυροσβέστης έσφιξε με πόνο τα χέρια του στο νιπτήρα και δοκίμασε να σταθεί στα πόδια του.

Αφού ορθοπόδησε, πέρασε το λεπτό, ξανθό, πεθαμένο Τομάζ απ' το παράθυρο και μετά πέρασε κι ο ίδιος στην πρασιά της διπλανής πολυκατοικίας κι από κει, σέρονοντας το φορτίο του σα μακρύ σκουπίδι, στο δρόμο και για λίγο μέσα στον κόσμο.

μια γυναίκα παρέλυσε και σταματημένη τον κοιτάξε επίμονα, όταν κατάλαβε τι κουβαλούσε κι αυτός είπε: «Πυροσβεστική, κυρία μου, μη στενοχωριέστε. Τον μεταφέρουμε στο Ιπποκράτειο. Ο άνθρωπος είναι θύμα εμπρησμού» και την προσπέρασε πηγαίνοντας προς την κατεύθυνση του νοσοκομείου.

Πήρε πίσω το πορτοφόλι της μάνας του και στα πλησιέστερα σκουπίδια τον απόθεσε όπως τον μετέφερε, για να μη φαίνεται το χάλι του, με τα μούτρα προς τα κάτω.

Μετά, χωρίς να κοιτάξει τριγύρω, συνέχισε να περπατάει μουρμουρίζοντας: «Εκεί θα τον φροντίσουν κυρία μου. Θα τον δέσουν, θα τον ράψουν, θα του κάνουν πεντικιούρ, ακόμα και μακιγιάζ στον κώλο θα του κάνουν κυρία μου, γιατί η μούρη του έχει μετακομίσει στην κόλαση» και γέλασε υστερικά, κακόβουλα και ρυθμικά σα γάργαρος λουλάς που επιταχύνει το βήμα ενός βηματοδότη.

23

Γύρω απ' τη μισοφωτισμένη σκοτεινιά, τώρα πια ήταν αργά κι ώρες πολλές είχαν περάσει. Κάτω απ' το παχύρρευστο απογευματινό φως τα κύματα κουνιόντουσαν αργά σαν αίμα παγιδευμένο κάτω από αιμοστατικό αέρα. Νωθρά, μοχθούσαν μάτια να κυματίσουν, κολλώντας σαν τις μάζες ενός βάλτου που επανέρχεται σε κατάσταση αδράνειας, έχοντας μόλις καταπιεί ένα ολόσωμο ζώο.

Το κουρασμένο φως αντανακλούσε στα τζάμια των κιμάρικων παραλιακών πολυκατοικιών, στους προφυλακτήρες, μπρος και πίσω, ενός τσιγγάνικου ημιφορητού, παράδοξα καθαρά στα καθρεφτάκια μιας σακατεμένης, νεκρής μοτοσικλέτας.

Μακριά, πέρα απ' την αντανάκλαση, πίσω απ' τα τζάμια, μέσ' την αγχωτική, κλιματιζόμενη αίθουσα αναμονής του ψυχιατρείου, έχοντας στην αγκαλιά του το Μιλό, ο Λεμόνι σκότωνε τον ήδη νεκρό χρόνο της αναμονής σέρο-

ντας το βλέμμα του οριζόντια στον απέναντι τοίχο.

Σ' ένα μεγάλο πόστερ, τρώγοντας ένα αξεπέραστο προθανάτιο φρικάρισμα, η γκόμενα του «Ψυχώ» έπειθε απόλυτα ότι το μπάνιο δεν της βγήκε καθόλου χαλαρωτικό.

Το ματωμένο χέρι της σερνόταν πάνω σ' ένα πλακάκι όπου μπορούσες να διαβάσεις σε καλλιτεχνική χάραξη «Μακεδονία Παλλάς».

Δίπλα της, σε μια αξεπέραστη ελαιογραφία, το πλοίο των τρελών έχει σαλπάρει αφήνοντας πίσω του μια παραλία που θυμίζει ανησυχητικά τη Θεσσαλονίκη. Το βλέμμα αναγνωρίζει στα πρόσωπα του πληρώματος έναν αγαπημένο ποιητή της πόλης και έναν αχώνευτο γνωστό φωτογράφο, μέλη του δημοτικού συμβουλίου.

Δεξιότερα, σε μια μεγάλη φωτογραφία, ο ψυχίατρος ποζάρει αγκαλιάζοντας επαγγελματικά έναν ασθενή του. Συγκρατώντας το διατηρητικό του βλέμμα πίσω από ένα ζευγάρι κρύα, ιατρικά, ολομέταλλα γυαλιά, φαίνεται απόλυτα απρόσβλητος. Το μούσι του είναι τόσο πυκνό, που σου δίνει την αίσθηση ότι αυτό είναι υπεύθυνο για την παγίδευση ενός συμπιεσμένου τσίρκου συναισθημάτων, που παραμένουν δέσμια πίσω από ένα απρόθυμο, υποχρεωτικό, ελλειποβαρές μειδίαμα.

Το χέρι του τοποθετημένο γύρω απ' τον ασθενή, σε βεβαιώνει ότι τον ελέγχει απόλυτα και τον δεσμεύει με τέτοιο τρομαχτικό τρόπο, σαν να έχει σκοπό να τον υποβάλει σε επέμβαση λιθοτριψίας με λέιζερ.

Ο ασθενής δείχνει απόλυτα ανίκανος και χαλαρός. Μοιάζει με άνθρωπο, έχοντας όμως λιγότερα χαρακτηριστικά, κάτι σαν πρωτόζωο, «για να μην πω παλιόζωο», σκέφτηκε

ο Λεμόνι και ξάπλωσε λίγο στην αγκαλιά του το μικρό και δύσκαμπτο Μιλό.

Τα μάτια του κουράστηκαν τόσο πολύ που τα πάντα μπροστά του φαίνονταν και ακούγονταν σαν απεριόριστη μάζα από κρέμα καραμελέ. Όταν βρέθηκε στο άλλο δωμάτιο αναρωτήθηκε αν είχε περάσει μέσα από τον τοίχο και το μυαλό του ανέσυρε την εικόνα της νοσοκόμας με το συννεφάκι «περάστε» δίπλα στο ψευτοχαμογελαστό της στόμα.

Έκπληκτος ρώτησε: «είστε ο γιατρός;» προς το πρόσωπο του ασθενούς της φωτογραφίας κι αυτός του απάντησε: «για να κάθομαι εδώ που κάθομαι...» γελώντας αυτάρεσκα και δείχνοντας με τα χέρια του το πολυτελέστατο γραφείο, ρουφοφυσώντας συγχρόνως ένα Κουβανέζικο, φτιαγμένο ειδικά για ψυχιάτρους, πούρο.

Ένας άνδρας που συνεισέφερε στο στερεοφωνικό γέλιο έγινε ορατός βγαίνοντας από τη σκιά. Ήταν ο μουσάτος.

«Ενδιαφερόμαστε για σας Λεμόνι», είπε ο γιατρός. «Μάθαμε ότι είστε μόνος».

«Ήρθα για το μικρό μου. Έχει ένα σοβαρό πρόβλημα. Ψυχικό πρόβλημα εκτιμώ και ιάσιμο ελπίζω, με τη βοήθειά σας...»

«Για το μικρό σας καλύτερα να απευθυνθείτε σε ξυλουργό. Εμείς θα θέλαμε εσάς. Μπορείτε να συμμετέχετε σ' αυτό που ονομάζουμε εξέλιξη», είπε ο μουσάτος πλησιάζοντας.

Η νοσοκόμα του σέρβριε μια ουισκιά κι ο Λεμόνι πρόσεξε πως τα ρούχα της γίνονταν διαφανή κοντά στο φως. Ήταν πολύ όμορφη κι αυτός καθόταν πολύ αγχωμένος. Ρούφηξε απ' το ποτήρι κι ο γιατρός του άναψε το τσιγάρο

λέγοντας: «Είναι δω, στο δικό μας κόσμο. Είναι συμβατό με τα ζώα αλλά όχι με τους ανθρώπους. Αυτό μας επιβάλλει κάποιους συμβιβασμούς. Τα ζώα επωφελούνται αποκτώντας κάποια έξτρα χαρίσματα. Οι άνθρωποι υποχρεώνονται να υποκύψουν σε κάποιες μετατροπές, όχι ιδιαίτερα δυσάρεστες, θα δείτε».

«Ποιοί;», ρώτησε αποβλακωμένα ο Λεμόνι, σαστισμένος από τη βλακώδη τροπή που είχε πάρει η συζήτηση, αφήνοντας στο τασάκι το τσιγάρο του.

«Τους λέμε γλυκούς άγγελους», είπε ο μουσάτος. «Οι ίδιοι αυτοαποκαλούνται άγγελοι της γλυκιάς κόλασης», συμπλήρωσε και συγχρόνως προσάρμοσε μια καινούρια λεπίδα στο γυαλιστερό νυστέρι του. «Είναι απεσταλμένοι του γλυκού Θεού», έδειξε με τα μάτια του προς τον ουρανό, «...και μεις είμαστε οι συνεργάτες τους».

Η νοσοκόμα δεν ήταν απλώς γυμνή. Μέσα στο τέλειο σώμα της τα εσωτερικά όργανα, κάπως ορατά, κουνιόντουσαν κάνοντας τη δουλειά τους.

«Μπορώ να έχω λίγο λιγότερο φως;» ζήτησε ο Λεμόνι ελαφρά αηδιασμένος. Ένα κτήνος που έμοιαζε σε σκύλο και δεινόσαυρο πρόβαλε κάτω από ένα έπιπλο, διέσχισε το δωμάτιο και χαμήλωσε το φωτισμό. Τα έντερα της γυναίκας φωσφόριζαν στο σκοτάδι.

«Δεν σας συνέστησα το συνεργάτη μου» είπε ο γιατρός. «Ο Δόκτωρ Κσυράφι ειδικεύεται στην ταρίχευση».

Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του και να κινηθεί, μα παραλυμένος άκουσε μια φωνή να λέει στα μυαλά του: «Μην αντιστέκεσαι. Μόνον ένας βλάκας θα 'τρωγε και θα 'πινε σε ψυχιατρείο. Την έχεις ήδη πατήσει».

Κοίταξε τα πρόσωπα γύρω του. Ο γιατρός, ο ταριχευτής, η φωσφοριζέ νοσοκόμα, όλοι γελούσαν. Προσπάθησε να τακτοποιήσει κάπως τη γλώσσα του και τρεκλίζοντας είπε: «Αυτός ο Θεός έχει προϊστάμενο; Θα ήθελα να καταθέσω μία καταγγελία...» Τα λόγια του αποσυναρμολογήθηκαν. Ένοιωσε το πρόσωπό του να καταρέει προς το πάτωμα και το μάγουλό του να ηχεί σα μπριζόλα χαστουκίζοντας το πλακάκι.

Σκύβοντας από πάνω του ο ταριχευτής είπε: «Δυστυχώς για σένα, ηλίθιε, δεν μπορείς να υπερβείς την ιεραρχία» και με αστραπιαίες κινήσεις χάραξε το Ζ του Ζορρό στο σακάκι του. Ο σκυλόσαυρος δάγκωσε το πόδι του Λεμόνι και χαμογελώντας τον τράβηξε προς το μέρος του.

24

Στηριγμένος στη φονική του μπαγκέτα, ο μαέστρος προσπέρασε τη γκόμενα «ψυχώ», το «πλοίο των τρελών» και τη φωτογραφία και κινήθηκε προς το ιατρείο με ιλιγγιώδη, για την ηλικία του, ταχύτητα και με το μίσος ν' αφρίζει στο στόμα του σαν αναβράζον δισκίο.

Ανοιξοέσπασε με δύναμη την πόρτα και γλιστρώντας στα αίματα του Λεμόνι, ξεφώνισε γλαρίσια και σύρθηκε με τη λεκάνη στο πάτωμα. Κρατώντας ένα πόδι ο ταριχευτής ανασηκώθηκε και φώναξε συγχρονισμένα με τον ψυχίατρο και τη διαφανή νοσοκόμα: «Είμαστε κλειστά άνθρωπέ μου...»

Ο λυσσαλέος μαέστρος έγειρε μπροστά χωρίς καν να σηκωθεί και ξεκοίλιασε τη γυναίκα φωνάζοντας: «Ψόφα νεκρό ψοφίμι», τρυπώντας την τρεις φορές στην κοιλιά.

Η μικρή στιγμή δισταγμού και έκπληξης του έδωσε την ευκαιρία να σταθεί στα πόδια του, μα καθώς στηριζόταν δυνατά στο χειρουργικό κρεβάτι, ο Διδάκτωρ ταριχευτής κάρφωσε το νυστέρι του στον αριστερό του βραχίονα, που λόγω της μετάλλαξης όμως, είχε μεταβληθεί σε νεκρή κοκάλινη μάζα.

Η μεταλλική μπαγκέτα έσκισε σε κομμάτια τον αέρα και χτύπησε στο πρόσωπο τον κοφτερό επιστήμονα και μετά στο ρύγχος τον σκυλόσαυρο, που έκλαψε γοερά από τον πόνο και εγκαταλείποντας το δεύτερο πόδι που μέχρι τότε κρατούσε στο στόμα του, αποχώρησε αναξιοπρεπώς προς ένα άλλο δωμάτιο, το ίδιο δωμάτιο που έτρεξαν να κρυφτούν ο ψυχίατρος και ο ταριχευτής.

Ο μαέστρος σχεδόν βούτηξε προς την πόρτα, όμως τα χέρια του την βρήκαν κλειδωμένη.

«Ανοίξτε μου», είπε αφρίζοντας και τα χέρια του ταρακούνησαν με όση δύναμη είχαν το χερούλι.

«Όχι».

Προσπάθησε να συγκεντρωθεί και: «Ανοίξτε μου και δε θα σας κάνω κακό».

«Όχι».

«Ανοίξτε μου και θα προσπαθήσω να σας κάνω καλό».
Ψευτοεντυπωσιασμένοι οι μέσα ρώτησαν: «Ποιός είναι;»

Ο μαέστρος έκλεισε τα μάτια και σκουπίζοντας τον ιδρώτα στο μέτωπό του προσπάθησε να τιθασει την υστερία.

«Ο γαλατάς», είπε.

«Δεν θέλουμε γάλα. Έχουμε πάρει», είπε η μια φωνή και συγχρόνως με βήματα που απομακρυνόντουσαν: «ρίξε το γάλα κάτω από την πόρτα και θα το μαζέψουμε», είπε η άλλη.

Κοίταξε το μισοζώντανο πτώμα της νοσοκόμας και ένοιωσε τα βίαια αισθήματά του να ατονούν. Ακολούθησε με κάποιο εικαστικό ενδιαφέρον το πασαλειμμένο αίμα αναζητώντας τον αιμοδότη και στην πορεία συνάντησε έκπληκτος το Μιλό που λερωμένος, ξύλινος και ακίνητος, στεκόταν δίπλα σ' ένα κόκκινο βελάκι που έδειχνε προς μια συγκεκοιμένη πόρτα.

25

Παλεύοντας να ξεφύγει από την αναισθησία ένοιωσε να καταδύεται στις μνήμες του, μα το τοπίο εκεί ήταν δυσβάστακτα απογοητευτικό. Κάποιος σα μεγάλος Πινόκιο χαστούκιζε το γέρο Τζεπέτο και τα δυο παιδάκια χάνονταν πραγματικά στο εξωπραγματικό δάσος, αγνοούμενα για πάντα.

Ήταν απογοητευτικό κι αμετάκλητο, σαν ένα γέρο σαξοφωνίστα που έχοντας οδηγήσει τη γλυκιά ζωή μας μέσ' από φωτεινό αυτοσχεδιαστικό μονοπάτι χωρίς ποτέ να την βυθίσει στην άβυσσο, ξαφνικά μεταμορφώνεται σε κορυδαλό που γκαριζοντας εχθρικά και παράφωνα, απογει-

ώνεται εγκαταλείποντάς μας σε σκοτεινό, μουχλιασμένο αδιέξοδο.

«Θα τρέξω ξανά σε απέραντα δάση», άκουσε μια φωνή και μετά μια άλλη: «Και 'γω θα χλαπακιάσω ολόκληρους κουβάδες μέλι, με μερικές μέλισσες μέσα, δεν με πειράζει».

Ο Λεμόνι άνοιξε τα μάτια του και είδε το κεφάλι ενός τάρανδου και δίπλα μιας αρκούδας, τρόπαια κάποιου αιμοσταγή συλλέκτη που τα είχε στερεώσει στον απέναντι τοίχο. Τα τέσσερα μάτια τους κοιτούσαν κάτω αριστερά, όπου μια ομάδα κοτόπουλα κακάριζαν χαμογελώντας και κοιτώντας ειρωνικά τον ξαπλωμένο σε νοσοκομειακό κρεβάτι άνθρωπο.

Τώρα τα μάτια των στερεωμένων ζώων τον κοιτούσαν ίσια στα μάτια και ο τάρανδος γκάριξε: «Ελπίζω να μη μου ράψουν τα άχρηστα, πλατιά σκατόποδά σου, μεταποιημένο σακί με σκατά». Τα κοτόπουλα ξέσπασαν απελευθερωμένα σ' ένα υστερικό, πανηγυρικό, νικηφόρο γέλιο, κοκκορίζοντας και κακαρίζοντας εξελικτικά cococo, cacaca, caca cola, caca cola, caca cola,

coca cola, coca cola.

Απόλυτα φρικαρισμένος ο Λεμόνι καταλάβαινε τώρα ότι κάτι αξεπέραστα φρικτό του είχε συμβεί και ουρλιάζοντας ήδη, ανασήκωσε το άσπρο σεντόνι για να κοιτάξει τα πόδια του. Ξαφνικά και απότομα, πτηνώδης σκόνη και πούπουλα εκτινάχθηκαν από το χώρο των κοτόπουλων που αναμαλλιασμένα προσπαθούσαν να ξεγλιστρήσουν από τα δόντια ενός ψαριού που γλιστρώντας φιδίσια στο πάτωμα

άρπαξε το πιο καλοψημένο απ' αυτά και σφίγγοντάς το στο στόμα του άρχισε να αναρριχάται με παραπλανητικές κινήσεις στον τοίχο.

Τοποθετημένος μέσα σε μια τσέπη, όταν ο μαέστρος έσπασε την πόρτα, ο Μιλό κοίταξε το ψάρι να πλησιάζει το ταβάνι και το ψάρι κοίταξε κι αυτό απεγνωσμένα, νοιώθοντας να μην αντέχει το διπλό βάρος που σήκωνε και τελικά αποκολλήθηκε, παράτησε στη διάρκεια της πτώσης το κοτόπουλο και προσπάθησε να ορθοποδήσει γρυλίζοντας εεεεεεεεεεεε σαν εφιαλική κατσίκα. Η μπαγκέτα του μαέστρου το βρήκε στον αέρα, δυνατά πίσω απ' το μάτι και το κοίμισε βαθιά και παντοτινά. Τα εμβρυακά του ποδαράκια δεν πρόλαβαν να αγγίξουν το πάτωμα έτσι όπως έσκασε κι έμεινε ανάποδα, ελάχιστα απειλητικό για το απονενομημένο κοτόπουλο που ντεραπάριζε δεξιά κι αριστερά προσπαθώντας να εξαφανιστεί.

Ο μαέστρος γύρισε το κρεβάτι με το μισολιπόθυμο Λεμόνι αποφασιστικά προς την πόρτα, κοντοστάθηκε, άρπαξε βιαστικά το ψάρι, το 'χωσε στην τσέπη του και ξαναξεκίνησε ασταμάτητος πιά, κουβαλώντας τα ανθρωποειδή του λάφυρά προς την παραλία.

Ανοίγοντας τα μάτια του βρέθηκε προφυλαγμένος μέσα σ' ένα όμορφο όνειρο. Ήταν ξαπλωμένος σ' ένα άσπρο πα-

γκάκι. Άσπρος διάδρομος και άσπρες καθαρές πόρτες που έγραφαν: «ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΟ», «ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ», «ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟ», ήταν κλειστές γύρω του. Υπήρχαν γονείς, μια μητέρα χάιδευε το κεφάλι του κι ένας πατέρας ξέσταινε τα πόδια του, χαμογελώντας με κατανόηση. Τον αγαπούσαν, έτσι όπως ήταν άρρωστος. Ήταν Αφρικάνοι, όμως ήταν άσπροι κι αυτοί. Αυτή η διαπίστωση τον καθησύχασε και βέβαιος για το ότι βρίσκεται σε γαλακτοπωλείο, χαμογέλασε γλυκά. Έκλεισε τα μάτια του κι όταν τα ξανάνοιξε είδε τον έναστρο ουρανό και άκουσε τις στρατιές των αυτοκινητών να μαρσάρουν ανελέητα σα μεταλλικές λυσσασμένες ακρίδες. Ήταν η παραλιακή λεωφόρος και ήταν η παραλία.

Βρήκε τον εαυτό του ξαπλωμένο στο γρασίδι και σκεπασμένο. Λίγο παρακεί, σ' ένα σεπαρέ με παγκάκι, τα νυχτερινά περιγράμματα δύο ερωτευμένων ανδρών άνοιγαν τα στόματά τους για να βγάλουν τις γλώσσες τους έξω.

«Ο πυρετός σου έπεσε», είπε ο άνθρωπος που στεκόταν δίπλα του με το πρόσωπο τυλιγμένο σε πανιά. «Είσαι κάπως καλύτερα τώρα», ακούστηκε πικραμένη η φωνή του. «Ποιός είσαι; Ο Ντάρκιαν;» είπε ο Λεμόνι χαμογελώντας και μετά βούρκωσε όταν σκέφτηκε τ' αληθινά του πόδια και γύρισε στο πλάι.

«Απλά κρύβω το πρόσωπό μου», είπε ο μαέστρος «...γιατί φαίνομαι χάλια. Μάσησα και δέχθηκα να μεταλλαχθώ και να πως κατάντησα», είπε και άρχισε να ξετυλίγει τα πανιά.

Ο Λεμόνι ψιλογούρλωσε αδιάκριτα και ξεροκατάπτε, βλέποντας έναν ανθρωπόμορφο γλάρο αντί τουλάχιστον

ένα γλαρόμορφο άνθρωπο.

«Μπορείς να κάνεις κάτι γι αυτό;» μίλησε ανακτώντας την ψυχραμία του.

«Ναι», είπε ο άλλος αινιγματικά, ξανατυλίγοντας αραβικά το πρόσωπό του «...αλλά όχι για να ομορφύνω. Για να διορθώσω τουλάχιστον κάποια χοντρά λάθη».

«Τί 'ναι αυτό που φοράς καλέ; Ο φερετζές του πούστη;» είπε ο Γούντι που καθόταν δίπλα του ανακατεύοντας τη μικρή καρκινογόνο φωτιά. «Όχι διόλου», χαμογέλασε ο μαέστρος πικρά. «Είναι απόγνωση και αηδία». Έσκυψε το κεφάλι του κι έδωξε τη συζήτηση από τον εαυτό του λέγοντας «Κι εσάς κύριε Γούντι, σας αρέσουν οι γυναίκες;»

Ο Γούντι συννέφιασε το φωτισμένο και ζεστό πρόσωπό του και αποτριχώνοντας το γρασίδι: «Γνώρισα μερικές», τόνισε «...μα σύντομα χανόντουσαν».

«Δηλαδή έφευγαν;»

«Όχι. Απλά δεν τις αναγνώριζα πιά. Ενώ τους άντρες δεν τους ξεχνούσα ποτέ», συνειδητοποίησε κοιτώντας με τα υγρά του μάτια τον ουρανό «...όπως οι ταχυδρομικοί τα γραμματόσημα με τα ωραία τεκνά». Πέταξε μια χούφτα γρασίδι, λίγο απ' το οποίο κόλλησε πάνω στο ψάρι που ψηνόταν κι ο τέταρτος άνθρωπος που εκείνη τη στιγμή το αλάτιζε, γρύλισε: «Ε ά στο διάλο ρε Γούντι!!»

Πάνω στα συμπαγή παραλιακά πλακάκια, τα μεταλλουργικά του πόδια ακουγόντουσαν προσβλητικά έντονα και απόκοσμα σαν ψηλοτάκουνα παπούτσια κατσαρίδας απ' τον Πλούτωνα. Ξεκινούσαν απ' τους γοφούς κι όσο κατέβαιναν στένευαν, για να καταλήξουν λεπτά σα λεπίδες. Το δυνατό υλικό τους φαινόταν να είναι κάτι σαν καρβουνικό αλουμίνιο κι ο ήχος τους, όταν τα χτυπούσες με κουτάλι, ήταν μεταλλικός αλλά στεγνός σαν τον ήχο συμφωνικής Αφρικανικής ορχήστρας.

Για τις ώρες της μεγάλης ντροπής ο Λεμόνι είχε σκεφτεί επιστημονικά. Πήγε σ' ένα τόρνο κι έφτιαξε πάσα και προσάρμοσε στην κατάσταση ένα ζευγάρι άσπρα αθλητικά παπούτσια που, όταν τα φορούσε, τα ασφάλιζε από κάτω με ροδέλα και παξιμάδι. Οι κολητοί του, του προμήθευσαν μια κλεμμένη πετσετοκουβέρτα με χαβανέζικους ή, σύμφωνα με τη χώρα προέλευσης αλβανέζικους, φοίνικες που τη φορούσε τυλιχτά από τη μέση και κάτω και που ήταν εντάξει, καθώς γενικά προκαλούσε την ψιλοπροσβλητική, αλλά για την κατάστασή του ανεκτή αντίδραση: «Για ανώμαλος, στιλάτος φαίνεται». Μ' όλ' αυτά τα εμφανισιακά συμπληρώματα έδειχνε λίγο πιο φιλικός και ανθρώπινος και ξεκίνησε να προπονείται στο περπάτημα, περνώντας μπροστά από τα φυτικά σεπαρέ χωρίς να τρώει άμεσο κρέξιμο για το χάλι του.

δυο γέροι βλεφάριζαν το πλαδαρό τους πρόσωπο προς το θερμαντικό ηλιοβασίλεμα. Παρακολουθώντας το στήθος ενός κοριτσιού που έτρεχε, ο ένας έσφιξε την κυνική

του μασέλα και αναστέναξε: «Αχ, τα χαρούμενα νιάτα...»

«Χοροπηδώντας πάνε να χοροπηδηχτούνε», συμπλήρωσε ο άλλος μορφάζοντας με τ' αρπαχτικά του μάτια, σα φίδι.

Στο παρακάτω παγκάκι ένας μαύρος γέρος προσπαθούσε να σαγηνεύσει με ψίχουλα και συγχρόνως να κλωτσήσει, χωρίς να σηκωθεί, ένα παχύ σαν ευνούχο περιστέρι, λέγοντας στο λευκό γέρο δίπλα του: «...η νυχτερίδα είναι το πιο όμορφο πουλί. Για μας τους μαύρους είναι το σύμβολο της ειρήνης. Ναι κύριέ μου! Αλλ' από σας ο μόνος που το κατάλαβε αυτό είναι ο Μπάτμαν».

Καθώς ο θολός ήλιος έπεσε για νάνι ανάμεσα στα βρόμικα , ασημένια κύματα, τα κουνούπια άρχισαν να τρυπούν τα ανθρώπινα ζώα που κινούνταν γύρω τους σαν αργοκίνητα μπαλόνια με αίμα.

«Τί ήταν αυτό ρε πούστη μου;» είπ' ένας ζουμερός ροκαμπιλιάς ξύνοντας ασταμάτητα ένα τεράστιο τσίμπημα στο πλαδαρό του μπράτσο «...κουνούπι τίγρης;» «Τσιμπούκι τίγρης», του απάντησε χαριτολογώντας ο Γούντι που έγερνε στο πλάι του ανυπόμονος.

Ο Λεμόνι επιτάχυνε μα η σοφία της ζωής τον ακολουθούσε βάνουσα.

«Η σοφία είν' ένα βουνό που πρέπει ν' ανεβεί κανείς μόνος του».

«Η σοφία είν' ένα βουνό σκατά που πρέπει να φάει κανείς μόνος του».

Αν συνέχιζε κανείς παρακάτω θα 'βρισκε και το Λεμόνι να κάθεται και να ξαποσταίνει ενημερώνοντας κάποιον πως: «...ότι έκανα, το έκανα για το καλό της οικογενείας μου».

Ακόμα παρακάτω εντοπιζόταν το σιγανό αλλά διαπεραστικό γέλιο του Ζαχαρία, του πονηρά διαταραγμένου καλλιγράφου, που έγραφε με μολύβι γεμίζοντας μεγάλα κομμάτια από χαρτοσακούλες με ανούσια αισχρολόγια, όμως τα γράμματά του ήταν παραδείσιες οπτικές παγίδες που σκέπαζαν τα μάτια σου μ' ένα όνειρο και μετέθεταν το μυαλό σου σ' ένα χώρο φωτεινής συμμετρίας και χάρης, σε μια γιορτή κυριαρχίας της ευγενικής μορφής, πάνω στο, απίστευτης βλακειάς, περιεχόμενο.

Ο περιστρεφόμενος «3-0 μέσα στη Μόσχα» ήταν επίσης εκεί, όπως κι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν σχεδόν πάντα εκεί και κάποια στιγμή άρχισαν να νοιώθουν ότι αυτοί οι ίδιοι και μόνον αυτοί ήταν η ψυχή της παραλίας, πως μόνο αυτοί που ζούσαν εκεί, μέσα ή πίσω από τα σεπαρέ, ήταν αληθινοί και πως οι κυριλέδες και οι οικογένειες και οι ποδηλάτες με τις ανώμαλες σεξουαλικές στολές που πηγαινοερχόντουσαν τις Σαββατοκύριακες βόλτες, ήταν γελοίοι υποκριτές και ψεύτες, ήταν παραπλανητικοί και ψεύτικοι.

Ο Ζαχαρίας σηκώθηκε εκνευρισμένος και παίρνοντας μια πέτρα που προετοίμαζε για μέρες, την πέταξε δυνατά προς το κινούμενο πλήθος. Βλέποντάς τον ο Λεμόνι έσφιξε στη μέση του την πετσετοκουβέρτα κι ετοιμάστηκε να τρέξει. Είδε το ροκαμπιλά μόνο του και κατάλαβε ότι ο Γούντι είχε γίνει καπνός. Η πέτρα διέγραψε την τροχιά της κεντρώντας ένα ζευγάρι που περπατούσε αγκαλιασμένο και βρήκε το γκόμενο στον κρόταφο, σπάζοντας και αποκολλώντας τα κεφάλια και των δύο στο ύψος του λαμού. Μετά από ένα δευτερόλεπτο αμηχανίας και δυσκινησίας όλοι πήραν μπρος και πάλι, σταθεροί στην ανεξήγητα αυ-

τοκινούμενη, κυλιόμενη διαδρομή τους. Τα ακέφαλα σώματα συνέχιζαν και πάλι αγκαλιασμένα.

«Πανάθεμά τους!» είπε ο Ζαχαρίας υστερικά χαρούμενος «...είδες τι έγινε;».

«Ωρα να την κάνουμε Ζακ» είπε ο Λεμόνι βλέποντας τα σεπαρέ άδεια «πάμε τουλάχιστον πίσω».

Η περιέργεια όμως τους νίκησε τελικά κι έμειναν, μαζί με τους βασικούς συνδαιτυμόνες τους, να κοιτούν στριμωγμένοι όλοι σ' ένα παγκάκι, μέχρι που το ακέφαλο ζευγάρι ξαναπέρασε συνεχίζοντας τη βόλτα προς την άλλη κατεύθυνση κι όλοι έσκασαν στα γέλια και γελούσαν ατέλειωτα, στο τέλος όμως ένα περιπολικό τσούλησε και σταμάτησε ακριβώς μπροστά τους, αποκλείοντας τον ήλιο, τα κύματα, τα πάντα, συμπεριλαμβανομένης και της δυνατότητας διαφυγής.

Ο ένας μπάτσος κρατούσε τα κεφάλια που ήταν κάπως πεπλατυσμένα και στο λαιμό ήταν κάπως ζαργέ σα νάτανε φτιαγμένα από μορισσανίδα. Ο άλλος κρατούσε ένα σωληνάριο κόλλας και μονολόγησε: «τι διάολο ήθελα και τ' άνοιξα αυτό το κωλόπραγμα», προσπαθώντας να ξεφλούδισει τις κόλλες από τα χέρια του.

«Εσύ την έκανες τη ζημιά;»

«Όχι κύριε», είπε ο Λεμόνι.

«Μήπως εσύ;»

«Όχι καλέ μου κύριε», είπε με δουλοπρέπεια ο Ζαχαρίας.

«Εγώ λέω πως εσύ το 'κανες», γρύλισε άγρια το όργανο του Νόμου.

«Και τι θα μου κάνεις;» είπε ξεφεύγοντας παντελώς ο

Ζακ. «Θα βγάλεις το τσιμπούκι σου απ' τη γκόμενα και θ' αρχίσεις να σφυρίζεις;»

Για μια στιγμή οι σφαλιάρες έπεφταν σύννεφο κι ο φτωχός καλλιγράφος πηγαινοερχόταν σα ρούχο σε πλυντήριο. Μετά έμεινε να κοιτάει, με το μάτι του κατακόκκινο και τη μύτη του ματωμένη. Οι τσέπες του είχαν αδειάσει διάφορα χαρτιά, άλλα γραμμένα κι άλλα άγραφα κι ο άνεμος τα σκορπούσε τώρα από δω κι από κει.

Το μπατσικό έπαιρνε πια τη στροφή ανάμεσα στην ποδηλατούπολη και το μεγάλο παραλιακό ξενοδοχείο. Έτσι όμως, όπως ήταν πλακέ, έγειρε κι έπεσε κάνοντας μπλαμ σα σανίδα. Οι μπάτσοι το σήκωσαν γελώντας και γουρουνιάζοντας δολοφονικά και συνέχισαν, αλλά ακόμα κι όρθιο έριχνε μια στενή πλακέ σκιά, αποκαλύπτοντας πόσο σκάρτο ήταν κι αυτό κι οι μπάτσοι που το οδηγούσαν και η κόντρα βλακέ κοινωνία που τους εξουσιοδότησε.

Κρα κρα κρα, τραγουδούν χαρούμενα τα μηχανικά πουλιά μέσ' τη ζεστή και υγρή μέρα. Κρα κρα, καθώς κοντεύει πια η τρελή γιορτή! Παραμονή των καλοκαιρινών Χριστουγέννων κι ο κόσμος ξεχύνεται στις παραλίες γεμάτος αντηλιακά ενώ οι άγιοι βασιλίδες ιδρώνουν σα γουρούνια καθώς χτυπάνε χαρούμενοι τα καμπανάκια τους βρίζοντας κάθε τι ιερό μπροστά στα ολόφωτα και τεράστια μεγαλοκαταστήματα.

Άνδρος και αφυδατωμένος ο πυροσβέστης, προχώρησε τα στεγνά βήματά του στο λερό πεζοδρόμιο, μέχρι το σημείο όπου στεκόταν ο παχύσαρκος και λιπαρός Βασίλης που μ' ανοιχτά τα χέρια τον υποδέχθηκε δήθεν εγκάρδια. Τα βλέμματα και οι κόκκινες στολές τους ταίριαζαν απρόθυμα.

«Ξέρεις πού μπορώ να φουλάρω νερό;»

«Εκεί μέσα έχει ψύκτη. Ή αλλιώς στο περίπτερο. Χο χο Merry Christmas!!» είπε ψιλοκοροϊδευτικά ο άγιος.

Ο πυροσβέστης γύρισε μ' ένα μεγάλο μπουκάλι κι ο άλλος τον κοίταξε στραβά και ξεκίνησε πάλι να μιλάει. «Φαίνεσαι να σου προκαλούμε αηδία παλικάρι, όταν όμως γεράσεις θα γίνεις σαν και μας. Όλοι οι πυροσβέστες γίνονται Βασίληδες μερικά χρονάκια πριν απ' τη σύνταξη. Είναι πιο ξεκούραστο».

«Ψάχνω για κάποιον», είπε αδιάφορος για συνταξιοδοτικά ζητήματα ο άλλος.

«Χο χο χο χο», μούγκρισε τυποποιημένα ο Βασίλης. «Για ένα πράμα είμαι περήφανος φιλαράκο κι αυτό είναι ότι δεν θυμάμαι κανέναν και τίποτα. Μόλις πάρεις τη στροφή δε θα θυμάμαι από σένα ούτε βλέφαρο κι άμα ξανάρθεις θα'σαι ωραίος σα καινούργιος. Μια ξαφνική έκπληξη και, ποιός ξέρει...» είπε βραχνιάζοντας «...πού μπορεί το ρομαντικό κλίμα των γιορτών να μας οδηγήσει...» και πλησιάζοντας πιο κοντά συνέχισε εκπνέοντας οινόπνευμα «Μ' αρέσουν οι στολές κι αυτή η δουλειά με κάνει να νοιώθω αληθινά διαταραγμένος».

Ένας δεύτερος Βασίλης πλησίασε και πέρασε στον πρώτο ένα μπουκάλι βότκα. Ένα γυαλιστερό ταξί ελίχθηκε

με θράσος και ξέφυγε κορνάροντας. Βλέποντας τη γυναίκα στο πίσω κάθισμα, τα μάτια του πυροσβέστη πύρωσαν, ακολουθώντας την για μια στιγμή και μετά έσβησαν και κοίταξαν αλλού.

«Γιατί φοράει μπλε στολή αντί για κόκκινη, εκείνος απέναντι;» έδειξε.

«Ξέρω 'γω;» είπε ο δεύτερος Βασίλης. «Μπορεί να το παίζει Αι Βαγγέλης» και γέλασαν και οι δύο άγιοι, παρατεταμένα και δυνατά, καθώς ο κοινός θνητός απομακρυνόταν.

Κάτω, κοντά στην είσοδο ενός μισοεγκαταλελειμμένου κτηρίου που το πρωί έσφυζε από ζωή και φωνές της λαϊκής αγοράς, στάθηκε μέσα στη σκιά και κοίταξε προς τα πάνω, εκεί που μια κυρα γριά άπλωνε στο μισοσκόταδο μπαλκόνι δυο τρία εσώρουχα.

Ήταν σίγουρος πως στεκόταν καλά κρυμμένος, όμως ένοιωσε πως η γριά τον κοίταζε κι έτσι έκανε ένα βήμα μπροστά και είπε: «Πυροσβεστική, κυρία μου. Δεν σας μυρίζει κάτι καμένο;»

«Όχι αγόρι μου, δε μυρίζω τίποτα», ξαφνιάστηκε εκείνη.

«Μήπως μένει κάποιος κύριος Λεμόνι εδώ;» ακούστηκε καθαρά και απρόσμενα προς το μέρος της.

Καχύποπτη και περίεργη, πέτρωσε για μια στιγμή κι όταν επανέκτησε την ελαστικότητά της ψέλλισε απρόθυμα και αργά: «Νομίζω πως είμαι μόνη εδώ».

Ο πυροσβέστης σήκωσε το γιακά του λέγοντας: «Καλού κακού, ρίξτε λίγο νερό τριγύρω» κι έδειξε με το χέρι του τριγύρω φεύγοντας.

Εκείνη μπήκε μέσα κοιτώντας ανήσυχα δεξιά κι αριστερά, πήρ' ένα ποτήρι και ήπια λίγο νερό, μετά το ξαναγέμισε κι αναστενάζοντας μια ζωή γεμάτη κακουχίες, έκατσε στην καρέκλα της να ξαποστάσει. Κοίταξε το ποτήρι ξεγερωμένη, το άδειασε στο νιπτήρα, έβαλε μια τριπλή ουισκιά, κόκκινα εσώρουχα ακόμα υγρά και κόκκινα όλα τ' άλλα και κατέβηκε για καμάκι στους χοντρούς Βασιλίδες.

29

Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του μέχρι και τώρα που τον ξέχασε, τα παρκαρισμένα στ' ανοιχτά της παραλίας καράβια του θύμιζαν πάντα τις ανελέητα τραγικές ιστορίες του Τζόζεφ Κόνραντ, φαντάζοντας γεμάτα με μισότυφλους καπετάνιους να ζουν πεθαίνοντας στο χείλος της αβύσσου κι ήταν κοινή γνώση σ' όλους τους ανθρώπους της Θεσσαλονίκης, ότι ποτέ δεν θα μάθαιναν ποιά είν' αυτά τα καράβια, ούτε οι άνθρωποι μέσα τους.

«Ίσως είναι Ρώσικα εμπορικά», ή «Αμερικάνικα πολεμικά», έλεγαν στα παιδιά τους, ίσως όμως παρασιτούσε εκεί ο Κρίστοφερ Λι, πνευματικός ηγέτης μιας ομάδας λυσσαλέων αλληλοσπαρασόμενων ζόμπι. Ίσως το «Ταξίδι στα Κύθηρα» να τελείωσε στ' αλήθεια εκεί και η ζεστή φωνή μιας λεπτής, νυχτερινής, αξιοπρεπούς, αγαπημένης σιλουέτας ήτανε πρόθυμη, αν κοντέβαμε, να μας μιλήσει.

Κοίταξε τον ήλιο μέσ' απ' το μπουνάλι της ρετσίνας,

μετά κοίταξε τη θάλασσα.

«Θυμάσαι πως ήταν το χέρι σου Γούντι;» ρώτησε.

«Ω, ναι. Ήταν πολύ όμορφο!»

Ο Λεμόνι κοίταξε το δεξί χέρι του Γούντι, που ήταν σχετικώς άσχημο και είπε με περιέργεια: «ποιό όμορφο απ' το δεξί;»

«Καμιά σχέση», είπε ο άλλος και ρούφηξε μια γρήγορη τζούρα, σαν για να πνίξει τον πόνο του.

«Πώς το έχασες;»

«Έπεσα σε ανώμαλη μανικιουρίστ που αφού με νάρκωσε και με έδεσε κι αφού με γάμησε, μου το λιμάρισε μέχρι τη μασχάλη. Από τότε σιχαίνομαι τις γυναίκες».

«Ναι, έτσι την πάτησα και 'γω. Πήγα τα πόδια μου γι' αποτρίχωση...» είπε ο Λεμόνι τρίβοντας ανατριχιαστικά τα πόδια του στο πλακάκι.

Ο ήλιος ήταν πια απέναντί τους και με το χέρι προσπαθούσαν να σκιάσουν τα μάτια τους, που ούτως ή άλλως πονούσαν κοιτώντας υποχρεωτικά την θάλασσα ή τα ατέλειωτα άσπρα πλακάκια. Μέσα στη μεσημεριανή κάψα μια γύφτισσα με καρότσι πέρασε από μπροστά τους πηγαίνοντας προς το Λευκό Πύργο.

«Δες», είπε ο Λεμόνι. «Κουβαλάει φιάλη υγραερίου στο καρότσι. Έβγαλε βόλτα την αγαπημένη της φιάλη» και γέλασε υστερικά.

Ο Γούντι κοίταξε τα ροδάκια να γυρνάνε με θόρυβο κάτω απ' τό βαρύ φορτίο και είπε: «Είχα κάποτε ένα αγαπημένο σκυλάκι. Το αγαπούσα πολύ και του 'φτιαξα κι ένα σπιτάκι. Μεγαλώνοντας όμως γκάριζε σα γάιδαρος και μου την έδωσε στα νεύρα. Έβαλα λοιπόν ρόδες στο σπιτά-

κι, έβαλα μέσα το σκύλο και τον αμόλησα στην λεωφόρο.

«Για όνομα του θεού ρε Γούντι! Τον πάτησαν;»

«Δεν ξέρω. Τ' αμάξια χτυπούσαν δυνατά το σπιτάκι και το έσπρωχναν προς τα μπρος μέχρι που χάθηκε απ' τα μάτια μου. Μετά ο σκύλος άρχισε να μου λείπει. Δεν ξαναεμφανίστηκε ποτέ». Κοίταξε με δίκαια, κατά την άποψή του, οργή τον Λεμόνι και συνέχισε: «Δεν είν' αλήθεια, αυτό που λένε, πως όσο μακριά και να τον παρατήσεις, ο σκύλος θα ξαναγυρίσει στο αφεντικό του!» Μετά κοίταξε τη θάλασσα και είπε: «Σχεδόν δεν θυμάμαι πως ήταν, τώρα πιά...».

«Γιά πάνε ρίξε μια ματιά στη φιάλη, γιατί σα να την άκουσα να γανγίξει», είπε ο Λεμόνι και γέλασε ασύστολα και άκαρδα.

Η γύφτισσα γέλασε κι αυτή ακούγοντάς τον να γελάει και δυο τρία παγκάκια παραπέρα, γέλασε κι άλλος ένας χωρίς να φαίνεται. Γελούσαν, γιατί ήταν καλοί. Φτωχοί κι απόκληροι άνθρωποι, μικρό το κακό που μπορούσαν να κάνουν.

Γελούσαν όμως κι οι κακοί, που πλούσιοι και καλοφαγωμένοι, τσουλούσαν βρίζοντας μέσα στα καλογυαλισμένα αμάξια τους, σαν ένα τεράστιο φίδι στο δρόμο για την παραδείσια Χαλκιδική. Μα πιο πολύ απ' όλους γελούσαν οι Χαλκιδικιώτες, τρίβοντας τα μικρά φιλάργυρα χεράκια τους και χαμογελούσαν σκληρά με τα ψευδάργυρα πρόσωπά τους, βλέποντας τους αφροδισιακούς, αποβλακωμένους τουρίστες να έρχονται προς το μέρος τους. Μόνον ο Γούντι κοίταζε σκυθρωπός προσπαθώντας, χωρίς μεγάλη επιτυχία, να ανασύρει τις μορφές των πρώην αγαπημένων του, ανθρώπων και ζώων. Δυστυχώς αντί γι αυτές, του ερχό-

ντουσαν στο μυαλό οι φάτσες από το «Θωρηκτό Ποτέμιν» που δεν είχαν καμιά ουσιαστική σχέση μ' αυτόν.

30

Αντιμέτωπες με τον απογευματινό αναζωογονητικό αέρα, οι επικαλυπτόμενες, θωπευτικές μάξες των μαλλιών της αγκαλιάζονταν και κυλούσαν σα μπλε και γαλάζια ντροπαλά ζωάκια που προσπαθούσαν, τραβώντας την προσοχή, να κρύψουν τα δυο φοβισμένα μάτια της που κοιτούσαν ανήσυχα το ταχύπηκτο, αυτοδιασπώμενο άγνωστο.

Μέσ' απ' τα παπούτσια, τα μικρά της πόδια πατούσαν μαλακά και υποχωρητικά το σκληρό πεζοδρόμιο, που την πήγαινε όπου να 'ναι, σαν κυλιόμενη διαφημιστική πλεκτάνη που απορροφά τη ζωή, μετατρέποντάς την σ' ένα τριχωτό τσουβάλι ψεύτικα χαλαρωτικά άλατα.

Μπροστά σ' ένα μαγαζί με τηλεοράσεις, μια ηλικιωμένη γυναίκα προσπαθούσε να διώξει ένα σμήνος ομιλούντων γλάρων κι ένας απ' αυτούς την έβρισε «μαλάκω» και την τσίμπησε στο κεφάλι, κάνοντάς την να ψιλοχάσει την ισοροπία της.

Η Νιβέα θυμήθηκε τον τρόπο που της άρεσε να βλέπει τηλεόραση. Με την εικόνα σκοτεινή, σχεδόν σβηστή, με τα λόγια να κυριαρχούν, δίνοντάς στην εικόνα το δικαίωμα να χειροδικεί μέσ' το σκοτάδι, άλλοτε με φιλιά και χάρδια, άλλοτε με χαστούκια που δεν φαίνονταν, κάτω από έναν

αξιοπρεπή διάλογο. Ενώ οι ηθοποιοί απήγγειλαν ευγενικά τα λόγια τους στο μισοσκόταδο, τα χέρια τους της φαίνονταν να ξεφεύγουν απ' το ρόλο και να χουφτώνουν αναίσχυντα καθώς οι γλώσσες τους, πράττοντας ανάλογα, έγλυφαν λυσσαλέα προς όλες τις κατευθύνσεις κι η τηλεόραση γινόταν ένα νυχτερινό τσίρκο γεμάτο εκπλήξεις.

Πάτησε το κουδούνι «ΔΕΜΟΝΙ» που πικρά, δεν της θύμιζε τίποτα. Έκλεισε τα μάτια αλλά κανέναν ήχο δεν ήρθε για να τη βοηθήσει, πέρασε ώρα και μετά κάποιος της άνοιξε.

31

Απ' έξω, η σκοτεινή, ισόγεια γκαρσονιέρα φαινόταν νεκρή και ψόφια. Από μέσα, σα συγκρουόμενος αμαξάκης ο αγχωμένος Δεμονάκης, πηγαينوερχόταν με ταχύτητα, χτυπώντας μπινγκ μπονγκ στους τέσσερεις μουχλιάρικους, σαθρούς τοίχους.

Ο ιδιοκτήτης είχε μήνες να φανεί, κατά πάσα πιθανότητα κάποιος τον είχαν φάει, όμως αυτός είχε κρατήσει το κλειδί, αν και δεν είχε πια καθόλου λεφτά να δώσει και μπαινόβγαινε κάπου κάπου με θράσος, θάρρος και άγχος. Ο Ζάιον του είχε, εδώ και καιρό, κανονίσει ραντεβού με τη Νιβέα γι' απόψε κι αυτός είχε φροντίσει να δανειστεί από κάποιον ηλίθιο, ένα πικάπ και το 45άρι «Τι 'ναι αυτό που το λένε αγάπη», όταν όμως έμαθε τα λόγια και ξεκίνησε να

τραγουδά προβάροντας τη φωνή του, τα πόδια του έδειξαν να συντονίζονται σε κάποιες συχνότητες και παρήγαγαν ήχο ξυριστικής μηχανής, καθόλου μουσικό και πραγματικά καθόλου ρομαντικό όταν ακούγονταν συγχρόνως με το στόμα.

Το πικάπ κρύφτηκε πίσω από ένα σάπιο μπαούλο, το δείγμα κολόνιας αποδείχτηκε γυναικείο αλλά καλύτερο απ' το τίποτα, τη συγκεκριμένη στιγμή και λαμβάνοντας υπόψη την τραγική του κατάσταση.

Τύλιξε σφιχτά την πετσετοκουβέρτα γύρω απ' τη μέση του, έτσι που να φτάνει μέχρι το πάτωμα και να μη χρειάζεται να βιδώνει τα μισοδιαλυμένα αθλητικά παπούτσια που, νεκρά πιά, έμοιαζαν σα τεμαχισμένη κρέμα μπουγάτσα πασπαλισμένη με ποντικοφάρμακο, πεταμένα σα παρατημένη παγίδα σε μια ξεχασμένη γωνιά.

Σκούπισε τη φριχτή τηλεόραση με μια πατσαβούρα, έκανε δυο βήματα πίσω και την αντίκρισε με τρόμο. Ήταν απ' αυτές τις ογκώδεις ντουλαποτηλεοράσεις που φαινότανσαν χτισμένες με την πολυκατοικία, με το αρρωστοπράσινο φίλτρο που σε προστάτευε από τη ραδιενεργό ακτινοβολία της YENEΔ.

Σταμάτησε να πηγαινοέρχεται και στάθηκε στη μέση του δωματίου. Έσκυψε το κεφάλι και προσπάθησε να συγκεντρωθεί. «Τί χειρότερο θα μπορούσε να μου συμβεί», σκέφτηκε. «Να μετατραπώ σε αποχυμωτή και να πνιγώ μέσα σε χυμούς χιλιάδων φρούτων», είπε μέσα του. Ένοιωσε την απογοήτευση να εκμηδενίζει τη δύναμή του. Μετά από μια σύντομη στιγμή κατάρρευσης, μια δέσμη διεγερτικού φωτός τον πλησίασε κυλώντας κάτω απ' τη χαραμάδα της πόρτας

και σαν πορτοκαλί πέπλο τύλιξε και ζέστανε το σώμα του που αναθάρρησε.

Μια γλυκιά μυρωδιά άνοιξε τα βαριά, γοθτικά μάτια του διάπλατα. Η γεύση της αγάπης σταμάτησε, όπως κάθε φορά, την ανάσα, ακουμπώντας απαλά στο στόμα του. Το κουνδούνι που τραγούδησε με φωνή χορωδίας από χριστιανούς δρυοκολάπτες, κουνδούνισε κλιμακωτά και παρατεταμένα σα μεταξένιος παράδεισος.

32

Όταν εκείνος άνοιξε την πόρτα, βρήκε τη Νιβέα να στέκεται μπροστά του ασάλευτη σαν κούκλα βιτρίνας. Ακίνητη κι άφωνη, γλυκιά όμως και όμορφη, καλύτερη και απαλότερη από κάθε φωτογραφία, πιο ζωντανή από κάθε ανάμνηση, πιο περιγραφική από κάθε φράση και λέξη.

Τα κρυστάλλινα μάτια της, υγρά και γαλάζια σα σύννεφα γεμάτα δάκρυα, προχώρησαν προς την καρδιά του, ελπίζοντας να συναντήσουν ένα κόκκινο και ζεστό ρυάκι γαλήνιου αίματος.

Η φωνή του, ανίκανη να ηχήσει σε οποιαδήποτε συχρότητα, άφησε τα μάτια του να κοιτούν ασάλευτα τις πικραμένες άκρες των χειλιών της ενώ το δεξί του χέρι μετατοπίστηκε χορογραφικά, σαν παρουσιαστής τσίρκου που οδηγεί τους φαντασιόπληκτους πελάτες προς το ισχνό υπερθέαμα.

Η γυναίκα αποδέχτηκε την πρόσκληση και με τα μάτια κατεβασμένα και αμήχανα, κινήθηκε προς το εσωτερικό του σκοτεινού χώρου και 'κείνος ασυγχρόνιστος, κινήθηκε δίπλα και πίσω της και σκόνταψε πάνω της, χωρίς να έχει αποφασίσει αν θα 'θελε να προηγηθεί ή ν' ακολουθήσει.

Όταν ξανατοποθετήθηκαν με αξιοπρέπεια, ο ένας απέναντι στον άλλο, ο Λεμόνι κοίταξε με ειλικρίνεια και είπε: «Θα 'θελα να 'μασταν αλλιώς και να μπορούσα να σου πω πώς αυτή είν' η ζωή μου, το μέρος μου, το σπίτι μου και πως είσαι ευπρόσδεκτη εδώ, όσο και στην καρδιά μου, όμως αυτό δε γίνεται. Αυτός ο χώρος είναι, το βλέπεις, σα θεατρική σκηνή, μόνο γι απόψε».

Εκείνη ξαφνιασθηκε με τη φωνή και τα λόγια του κι ήταν και οι δυο τους αμήχανοι που δεν είχαν δυο παιδιά στην αγκαλιά τους και κάπως άξαφνα και ποιητικά και ανεπαρκώς πειστικά, εκείνη προσπάθησε ν' αλλάξει τη διάθεση ρωτώντας χαμογελαστά: «Τί ζώδιο είσαι Λεμόνι;» «Κροκόδειλος», ψευτοειρωνεύτηκε εκείνος χωρίς να θυμάται και χωρίς να θυμάται τα ζώδια γενικώς. «Κροκόδειλος; Δεν πειράζει άμα δε θυμάσαι», είπε η Νιβέα «Η αστρολογία είναι τέχνη και απλά λέει το ποίημά της. Εμείς που την ακούμε είμαστε οι αληθινοί οραματιστές».

Μιά γατούλα παιχνίδι, κρεμασμένη από ένα καρφί στον τοίχο, την κοίταξε με θαυμασμό. Ο Λεμόνι κοίταξε το ταβάνι, μετά τη φάτσα του στην οθόνη της κλειστής τηλεόρασης, μετά είπε: «Έχω την αίσθηση ότι οι διάλογοί μας ήταν πάντα κάπως αόριστοι, κάπως αποτυχημένοι...»

Τώρα κάπνιζαν και οι δύο τους τσιγάρα. Καντά και μυρωδάτα, έβλαπταν σοβαρά την ήδη κλονισμένη υγεία,

στέλνοντας τον καπνό τους γύρω από τη λάμπα ομίχλης και πλατιά, ολόγυρα, παντού κάτω απ' το κιτρινωμένο ταβάνι. Το κουδούνι χτύπησε ξαφνικά φέρνοντας όπως πάντα, στιγμαία, την αίσθηση του θανάτου.

Τα πόδια του, οδήγησαν το Λεμόνι προς την πόρτα και το χέρι του την άνοιξε. Ακόμα κι αν αντίκριζε μια δεύτερη Νιβέα, η έκπληξή του δε θα ήταν τόσο μεγάλη.

«Ένας πυροσβέστης», είπε ξαφνιασμένος κι ακόμα περισσότερο ενθουσιασμένος: «Το 'ξερα πως υπήρχε ένας πυροσβέστης στην υπόθεση. Πέρανα μέσα άνθρωπέ μου!» χωρίς να προσέξει την παγωμένη έκφραση του άλλου, που τον αγνόησε και κινήθηκε προς τη Νιβέα δείχνοντας υστερικά την κόκκινη στολή του, τρέμοντας και λέγοντας: «Κάποτε τρελαινόσουν γι αυτή τη στολή. Μου 'πες πως θα μ' άφηνες να σβήσω τη φωτιά που 'καιγε στο καυτό κορμί σου». Σάλια έτρεχαν απ' το αφρισμένο στόμα του, που με μίσος συνέχισε να λέει: «Δε θυμάσαι; Εγώ κανόνισα το αμάξι και μετά βούτηξα για σένα». Είχε προσαρμόσει στο στόμα του τα σαγόνια του μολοσσού που έσταζαν λύσσα καθώς γρούλισε άγρια μέσα απ' το διευρυμένο του λαρύγγι: «δεν έπρεπε ν' αφήσω τους άλλους ζωντανούς. Τώρα πρέπει να τους ξεμπερδέψω!»

Η Νιβέα ούρλιαξε καθώς ο λυσσαλέος άγνωστος πλησίασε το Λεμόνι. Άρπαξε τη γάτα παιχνίδι και την πέταξε στα μούτρα του. Η γάτα στρίγκλισε όσο μπορούσε πιο επιθετικά και έσκισε βαθιά το μάγουλό του. Ο πυροσβέστης τη χτύπησε, στέλνοντάς την να καρφωθεί στον τοίχο και μετά λιπόθυμη στο πάτωμα.

Καθώς ο άγνωστος άντρας σήκωνε τη βαριά τηλεόρα-

ση, το αίσθημα της αυτοσυντήρησης παρουσιάστηκε στο Λεμόνι, ξαφνικό όπως ένα πακέτο τραπουλόχαρτα στα μούτρα του χαρτοκλέφτη. Έσκυψε, κυλίστηκε στο πάτωμα και τίναξε προς τα πάνω το δεξί του πόδι που καρφώθηκε βαθιά διαπερνώντας το σαγόνι, τη γλώσσα και τον εγκεφαλο του άλλου, που γέροντας μπροστά, έκατσε την τηλεόραση στη Νιβέα.

Τα σπασμένα γυαλιά την αποκεφάλισαν και το κεφάλι της έμεινε μέσα στο τετράγωνο κουτί ενώ το ακυβέρνητο σώμα της ψέκαζε αίμα προς όλες τις κατευθύνσεις, κάνοντας το δωμάτιο να μοιάζει με την αληθινή χώρα του Μάλμπορο.

Σοκαρισμένος ο Λεμόνι, κρατώντας κόντρα με τα χέρια στα μούτρα του άλλου, τράβηξε το πόδι του που ξεσφηνώθηκε απ' τα σαγόνια και τα κοκάλια τρίζοντας απαίσια. Μετά σηκώθηκε όρθιος προσπαθώντας να μείνει στεγνός και προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του ότι είναι ζωντανός.

«Έχω υδροσπρωμα στο σπίτι μου», ακούστηκε ο αιμόφυρτος πυροσβέστης. Ο Λεμόνι τινάχτηκε από τον τρόμο, έβρισε αντιχριστιανικά και μετά πήρε ένα τρίγωνο τραπεζάκι και τον κοπάνησε στα μούτρα. Δεν ήξερε αν ήταν ακόμα ζωντανός, ήξερε όμως ότι δεν θα ξαναμιλούσε απ' το στόμα.

Πήγε ν' ανάψει ένα τσιγάρο όμως τα χέρια του κολλούσαν κι ήτανε κόκκινα, έτσι το πέταξε και κοιτώντας το κεφάλι της Νιβέα κινήθηκε προς το μέρος της. Η Νιβέα ήταν ζωντανή αλλά χοντρά σοκαρισμένη. Καθώς ο Λεμόνι πλησίασε την άκουσε να λέει: «ήταν τα νέα απ' το μεγάλο κα-

νάλι». Θυμήθηκε το μόνο, ίσως, καθαρό πράγμα σ' αυτό το σπίτι, ένα στρόγγυλο δίσκο σερβιρίσματος και έτρεξε στην κουζίνα να τον πάρει. Έβαλε το κεφάλι στο δίσκο κι εκείνο έμοιαζε σιγά σιγά να συνέρχεται. Έβαλε το δίσκο στην κατάψυξη και είπε «σε παρακαλώ μην κλαις Νιβέα, γιατί τα μάτια σου θα γίνουν σα χιονόμπαλες. Η Νιβέα κατάπια τα δάκρυστά της και προσπάθησε να πει δυο ψύχραμα λόγια.

«Δε θυμάμαι τίποτα. Σε παρακαλώ βοήθησέ με».

Η φωνή του Λεμόνι λύγισε λέγοντας: «θα σε φτιάξω αγάπη μου, θα βάλω να σε φτιάξουν» και παίρνοντας ένα παγωτό που είχε ξεμείνει εκεί μέσα, έκλεισε την κατάψυξη, την πόρτα της κουζίνας και βγαίνοντας απ' το διαμέρισμα, έκλεισε έξω απ' την ψυχή του κάθε αίσθημα οίκτου και κατανόησης γι αυτό το γλοιώδες ερπετό που ονομάζεται «σκεπτόμενος άνθρωπος».

33

Ο ένας απέναντι απ' τον άλλο, καθόντουσαν κατηφείς και ηλεκτρισμένοι στα σκοτεινά, επιστημονικά τους γραφεία. Μια δέσμη τεχνητού φωτός πέρασε απ' τις βαριές, μισάνοιχτες κουρτίνες και φώτισε τα στιβαρά αλλά θηλυπρεπή χέρια του ψυχιάτρου που με χάρη και αποφασιστικότητα έφερε ένα ροκοκό αναπτήρα κοντά στο ιατρικό του πούρο.

«Δε μου μιλάς;» ρώτησε με σπασμένη απ' τη συγκίνηση και την απόρριψη φωνή ο ταριχευτής και είδε τον άλλο ν'

αποστρέφει το βλέμμα του προς τον αβαρή, ανοδικό καπνό που εκφυλιζόταν κι αραίωνε σαν ένα μάτσο δυσάρεστες αναμνήσεις.

Πληκτρολόγησε τον αριθμό και το τηλέφωνο του ψυχολόγου κουδούνισε επανειλημμένα μα αναποτελεσματικά καθώς εκείνος το αγνόησε σαν αληθινός κουφός.

«Μίλησέ μου» ράγισε ο ταριχευτής, «δε θα μου απαντήσεις;» Έγραψε ένα μήνυμα και το 'στειλε. Ο ψυχολόγος διάβασε: «Σ' αγαπώ. Τι θέλεις να κάνω;», απενεργοποίησε το τηλέφωνο και ρούφηξε δυνατά και εκνευρισμένα, σα να 'κανε δολοφονικό τσιμπούκι. Φύσηξε τον καπνό προς το φως και τσάκισε με επαναλαμβανόμενα χτυπήματα το πούρο, σπάζοντάς του τον αυχένα μέσ' το τασάκι.

Ο ταριχευτής στεκόταν τώρα μπροστά στο παράθυρο. Δάκρυα απόγνωσης έρεαν ανεμπόδιστα στο πρόσωπό του αντανακλώντας, όπως τα κύματα της παραλίας απέναντι, τον ήλιο και το ηλιοβασίλεμα, μα και τον ερχομό του τέλους μιας σχέσης γεμάτης πάθος και λαγνεία. Το τηλέφωνό του χτύπησε. Το σήκωσε με γρήγορες κινήσεις και βλέποντας το μήνυμα ένοιωσε μια αισθαντική παραζάλη και συνειδητοποίησε πως η απόγνωση που τον είχε καταλάβει βρήκε ανταπόκριση και συνέχισε, με μάτια που γυάλιζαν, να κοιτάζει την οθόνη, που λιτά και ανελέητα έγραφε: «Καθάρισε το Λεμόνι». Έκλεισε τα μάτια του και ψιθύρισε: «Θεέ μου σ' ευχαριστώ».

Γι' αυτούς που η λογική τους στηρίζεται σταθερά, σαν συμπαγές και αμετακίνητο πάτωμα, η τρέλα είναι χαρά. Είναι να τρέχεις ασταμάτητα, να στροβιλίζεσαι και να γελάς ατελείωτα, το καρναβάλι, η αποκριά, τα ολόφωτα παιχνίδια και τα παιχνιδίσματα στην παραλία.

Γι' αυτούς που βλέπουν τη συνοχή τους και μαζί και τις μνήμες τους να εξατμίζονται, τη λογική τους να υποχωρεί, η τρέλα είναι κόλαση και αυτός που σου σερβίρει μαλλί της γριάς, είναι αυτός που θα σε οδηγήσει σε λίγο στη φαλακρή γριά που θα σε φάει, γιατί κάποτε έφαγες το μαλλί της.

Τα πόδια του Λεμόνι μεγάλωναν. Είχαν ευτυχώς κλειδώσεις και δίπλωναν, αλλά κάποιες στιγμές της μέρας έπρεπε να τα 'χει σε πλήρη ανάπτυξη και να παριστάνει τον ξυλοπόδαρο. Φορώντας τη βλακώδη πετσετοκουβέρτα, έγινε σύντομα γνωστός στο πλήθος της παραλίας, άλλος ένας γνωστός ηλίθιος που περνούσε κάθε τόσο προσπαθώντας να μην πατήσει το πλήθος.

Ανάμεσα στα πολύχρωμα παιδικά εκρηκτικά, τα φώτα των παιχνιδιών και των πλανόδιων πωλητών, κοιτώντας από ψηλά, έβλεπε παράξενα ζώα να κρύβονται στις σκιές και να ανοιγοκλείνουν τα γυαλιστερά τους μάτια περιμένοντας στο σκοτάδι. Σ' αυτή την απρόσμενα αποκαλυπτική κάτοψη, τα λίγα αληθινά παιδιά ξεχώριζαν γιατί κρατούσαν σφιχτά το χέρι των γονιών τους, συναισθανόμενα τον κίνδυνο και τη διαστροφή γύρω τους. Το τραινάκι ήταν γεμάτο από δήθεν παιδιά που στην πραγματικότητα ήταν οι ανώμαλοι της παραλίας που μετακινούνταν από περιοχή

σε περιοχή, για καλό νεανικό «καμάκι» τις απογευματινές ώρες.

Ένα σάπιο καραμελομένο μήλο διαλύθηκε στην πετσέτα του αφήνοντας καραμέλα και χρώμα. Τ' αυτιά του άρχισαν να βουίζουν και μετά άρχισαν να βουίζουν κι οι εικόνες κι όλα μπροστά του άρχισαν να μετακινούνται μαζικά. Έκλεισε τα μάτια του και θυμήθηκε το βράδυ που έφυγε από το «διαμέρισμα» τυπώνοντας σ' όλο το δρόμο τα κόκκινα βήματά του. Μερικές ώρες μετά γύρισε για το κεφάλι. Την άλλη μέρα βρήκε γραμμένο στα πλακάκια, κάπου στην παραλία, «Λεμόνι είσαι καραγκιόζης» με ακατάστατα παιδικά γράμματα.

35

Σαμπανιζέ, γυαλιστερά και μαύρα σαν τα ψηλά βουνά των Άλπεων, συντεταγμένα και κυλιόμενα σαν τις ανελέητες ρωμαϊκές λεγεώνες, τα κύματα έσβηναν το ένα μετά το άλλο, μεγαλειώδη αλλά παγιδευμένα κι αδιέξοδα μέσ' τη στενή και ρηχή μπανιέρα του γέρου συνταξιούχου. Γεμάτα δύναμη μα χωρίς μοίρα, έσπαγαν συντετριμμένα, ως εκεί μακριά που το δειλό του μάτι τολμούσε να φτάσει, ως τον αξεπέραστο απ' την άτολμη καρδιά του ορίζοντα, εκεί στο μακρινό βάθος όπου το ζαρωμένο του χέρι τραβούσε την τάπα παροχετευόμενος αυτούσιο το θαλάσσιο ονειρικό τοπίο, αφήνοντάς τον μόνο με τ' αρχίδια του και τις νεανικές του αναμνήσεις.

Αμέρμινος σ' ένα παγκάκι ο Λεμόνι, ζέσταινε το γλωμό του πρόσωπο στο μουσταρδοκίτρινο απογευματινό πατατόηλιο Νευροκοπίου. Ζεσταινόταν και χάιδευε στα χέρια του δυο φρέσκες κονσέρβες σαρδέλα, προσπαθώντας να πείσει τα προβληματισμένα μάτια του για τη θεραπευτική τους υπεραξία. Η ύπουλη διατύπωση πάνω στο προϊόν ήταν ευλύγιστη και μυστηριώδης. «Φιλέτα από αληθινά θαλάσσια ζώα. Πηγή Ω3». Η ράχη της σαρδέλας στην εικόνα, διπλογυάλιζε παραπλανητικά σα φαγώσιμο κόσμημα από ασημένιο χρυσάφι.

Τα πεινασμένα χέρια άνοιξαν την πρώτη και το αδίστακτο στόμιο την έφαγε σχεδόν με μιας, όσο τα ήρεμα μάτια χαζεύανε πέρα δώθε προς τα νερά. Χωρισμένη σ' αγκαλιαστά τσιμεντένια διαμερίσματα η παραλία, έκλεινε και χειραγωγούσε τα κύματα που συγκρούονταν μεπρδεμένα και χορευόντας για λίγο αδέξια, σκορπούσαν σε ασχημάτιστο χωρίς χαρακτήρα νερό, απλά βαθύ και βρώμικο. Τα ζωντανά ψάρια ντεραπάριζαν ελεγχόμενα και επιδέξια στον αφρό και κινούσαν μακρουλά και ευκίνητα για βαθύτερα νερά. Στους εντυπωσιακούς ελιγμούς τους που θύμιζαν γκέι σκιέρ, συμπαρέσυραν και τα πεταμένα από τις παραδοσιακές βρωμοταβέρνες ψαροκόκαλα, που σαν παρασιτικοί χορευτές αναδύονταν στον αφρό γελώντας επιδεικτικά και υπερφίαλα, για να καταλήξουν αναπόφευκτα, με μια πλαδαρή βουτιά, στο σκοτάδι και την αφάνεια, αδημονώντας σκυθρωπά και ακίνητα για το επόμενο απρόσμενο συνταίριασμα.

Τα χέρια του πιάσαν κι άνοιξαν και τη δεύτερη που: «ανάθεμά σε για κονσέρβα», δεν είχε τίποτα μέσα. Ένα δά-

χτυλο χάιδεψε το σκουροκίτρινο μέταλλο κι ένοιωσε πως δεν ήταν καν λαδωμένο. Έφερε τα' άδειο κουτί προς τη μύτη που δε μύρισε τίποτα. Ξάφνου, βέβαιος ότι άκουσε κάτι, κοίταξε την κονσέρβα κεραυνοβολημένος σα πίθηκος και μετά έγειρε μπροστά και βαθιά μέσ' τις φυλλωσιές των φυτών, κοίταξε τα παγκάκια δεξιά κι αριστερά. Δεν καθόταν κανείς. Έβαλε την κονσέρβα στο αυτί του και είπε: «Τι;»

«Βοηθείστε μας. Μας κρατάνε στο πλοίο. Βοήθειαααα», ανταποκρίθηκε σπαρακτικά μια παιδική φωνή.

«Ποιο πλοίο;» είπε ο Λεμόνι σασιτισμένος και σηκώθηκε πλησιάζοντας το νερό, κοιτώντας βαθιά μακριά. Η ερώτησή του έμεινε αναπάντητη για μια ταραγμένη στιγμή και καθώς τα μάτια του εντόπιζαν αυτό που έψαχναν, ακούστηκε απ' την κονσέρβα μια δεύτερη, απάνθρωπη, γεροντίστικη φωνή: «Το πλοίο που είναι στο βάθος. Το μόνο πλοίο σε απόσταση χιλιομέτρων ρε ηλίθιε. Χα χα χα. Το πλοίο των παιδιών».

Ναι, το έβλεπε και στάθηκε και το κοίταξε για ώρα. Η κονσέρβα ήταν πια άχρηστη. Δεν απαντούσε πια κανείς στα λόγια του. Έκανε να την πετάξει και είδε ότι ήταν δεμένη με μια κλωστή. Την τράβηξε προς το μέρος του, σιγά αλλά σταθερά κι είδε την κλωστή να χάνεται μακριά μέσ' το νερό, πηγαίνοντας ίσια προς το πλοίο.

Σαν τα παράξενα ζώα που περιμέναν, κρυμμένα μέσ' τις φυλλωσιές, κοιτούσε επίμονα προς τα κει όλο το απόγεμα, ψυχομετρώντας την ανάξια ύπαρξή του και υπολογίζοντας το βάθος των νερών. Όταν το μισοσκοτάδο άρχισε να κρύβει τα ορατά πράγματα και το πλοίο άρχισε να χάνεται

στο βάθος, ο Λεμόνι σηκώθηκε απ' το παγκάκι και άρχισε να κινείται προς το μέρος του.

36

Σε πλήρη ανάπτυξη, τα πόδια του πέρασαν τα πλακάκια και βυθίστηκαν στο βρωμερό νερό και τις χορταριασμένες τσιμεντόπλακες που στα πρώτα μέτρα σκεπάζουν μέρος του βυθού. Η αγωνία του να καλύψει την απόσταση κι ο φόβος του, τον οδηγούσαν με τεράστια σε άνοιγμα βήματα, ίσια, όλο μπροστά και γρήγορα, χωρίς να τολμήσει να σκύψει και να κοιτάξει τις τεράστιες μέδουσες που ανακάτευε στο πέρασμά του και μετά από καμιάν ώρα μέσα σ' αυτή τη σούπα της φρίκης, ένοιωθε πια ότι πλησίαζε το σκοτεινό καραβίσιο όγκο, που τώρα φαινόταν σταματημένος, νεκροζώντανος, ενδεδυμένος με μισοπεθαμένα μυστικά ανείπωτης φρίκης.

Αρπάχτηκε από σκουριασμένες αλυσίδες και βάζοντας όλη του τη δύναμη, άρχισε να σκαρφαλώνει στην αρχή γρήγορα και μετά αργά και δύσκολα, καθώς η βροχή τον χτύπησε προειδοποιητικά, αλλά μετά από λίγο επίμονα και δυνατά, σ' αυτή την ατέλειωτη ανηφόρα που οδηγούσε αναμφίβολα σε κάποιου είδους μικρή ή μεγάλη κόλαση. Στην κορυφή της αλυσίδας γύρισε και κοίταξε την αθόρυβη, μακρινή πόλη, που τεράστια και ανόργανη κοίταζε με απάθεια την κίνηση τ' ουρανού και της θάλασσας και με

την ίδια και μεγαλύτερη απάθεια, το δράμα του που παιζόταν χωρίς θεατές, κάτω απ' τα αναξιόλογα, μικρά σαν κηλίδες, μουγκά, μακρινά αστέρια.

Τα πόδια του λυγίσαν σαν κοίταξε τη μαύρη κι άραχνη θάλασσα χαμηλά κάτω του και μακριά προς τη μεριά απ' όπου είχε έρθει, μα είχε κουράγιο κι έφερε, με το ζόρι, βόλτα την κουπαστή, γλιστρώντας και ξαπλώνοντας με την πλάτη στο λιγδιάρικο κατάστρωμα.

Η βροχή χτυπούσε λοξά κι επίμονα, παντού κι ασταμάτητα όταν στάθηκε στα πόδια του και κοίταξε το μεταλλικό πλανήτη που έγερνε αργά και μακάβρια απ' τη μια μεριά και μονοκόμματα μετά απ' την άλλη. Μέσ' το μεγάλο του άγχος δε ξεχώρισε πλώρη ούτε και πρύμνη, δε βρήκε κάβους, κατάρτι με πανιά, ψαροπούλια να τριγυρίζουν, ούτε ξεροψημένες, ζεστές ψαροκροκέτες, μόνο στερέωσε τ' ανοιχτά του πόδια στη σιδερένια πλάκα, κοίταξε ευθεία μπροστά κι ένοιωσε σαν να ταξίδευε προς τον Πλούτωνα πάνω σ' ένα νωθρό και αργόστροφο τάγκαντα.

Τα πάντα εκεί πάνω ήταν σκουριασμένα και κάπου κάπου λίγο πασαλειμμένα με μπογιά και σάπια, σα νεκρές καλλιτέχνιδες μακιγιαρισμένες από γραφείο κηδειών.

Σε κάθε κίνηση οι μισάνοιχτες πόρτες μιλούσαν και τα νερά κυλούσαν σα χέλια κι έστριβαν μέσα στους εσωτερικούς χώρους, καταλήγοντας να χύνονται όπου να 'ναι κι ο Λεμόνι τ' ακολούθησε.

Πανομοιότυπες οι σκάλες οδηγούσαν σε ίδια καταλύματα κι όταν έβγαινες έξω, ήσουν πάλι μόνος με τη βροχή και τη μυρωδιά του γράσου και του σάπιου μέταλλου, χωρίς να μπορείς να καταλάβεις από πού ξεκίνησες την ήδη

σβησμένη διαδρομή σου κι από πού πρέπει να ξαναξεκινήσεις για να καταλήξεις κάπου, μέσα σ' αυτό το γιγάντιο, πλωτό τραινάκι του τρόμου.

Είδε φως και κινήθηκε διστακτικά προς τα 'κει. Μπροστά σ' έναν ασύρματο, ένας άντρας φαινόταν αναίσθητος με τα μούτρα του πεσμένα στο τραπέζι. Έμοιαζε ρωσοαμερικάνος, με το ξανθό του μαλλί καλοχτενισμένο απ' τη μια μεριά και το μακρόστενο κεφάλι του φιλοδιαλυμένο μ' ένα πυροσβεστήρα που ματωμένος πηγαινοερχόταν στο βρομιάρικο πάτωμα.

Πισωπάτησε αμέσως, βγήκε από κει μέσα και στάθηκε κάτω απ' τις σκάλες, έχοντας βρει ένα σκοτεινό χώρο για να κρυφτεί, όμως οι βάνουσοι, παρατεταμένοι θόρυβοι του φάνηκαν προδοτικοί κι ανυπόφοροι και τα βήματά του τον οδήγησαν και πάλι έξω, στο φως.

Στάθηκε ανήσυχος στη βροχή κι ένοιωσε το φως ενός τεράστιου προβολέα να τον λούζει με σκατά, καθώς συνειδητοποιούσε βαθμιαία την παρουσία των ανθρώπων που τον πλησίαζαν, βγαίνοντας απ' το ατέλειωτο πυκνό σκοτάδι που τους περιέβαλε.

Ήταν ο ψυχίατρος ή μάλλον το κεφάλι του ψυχίατρου, προσαρμοσμένο στο σώμα του πυροσβέστη και το κεφάλι της νοσοκόμας στο σώμα της Νιβέας. Ο σκυλόσαυρος και καμιά δεκαριά ανέκφραστα, αινιγματικά παιδάκια τους πλαισίωναν.

Ο Λεμόνι κατάλαβε. Ήταν οι ανώμαλοι της παραλίας, απλώς φρεσκαρισμένοι. Στον προβολέα που τον παρακολούθουσε ήταν ο ταριχευτής. Τα μόνα αληθινά παιδάκια, ήταν αυτά που είχαν παγιδευμένα στην αγκαλιά τους η

νοσοκόμα κι ο ψυχίατρος. Ο τελευταίος μίλησε και είπε: «Ήρθε η ώρα σου Λεμόνι. Όσοι μας πάνε κόντρα πληρώνουν. Θα βρούμε και το μαέστρο σου, μην αμφιβάλεις». Σούφρωσε τη φάτσα του δολοφονικά και με το νεύμα του όλοι άρχισαν να κινούνται προς το Λεμόνι.

Γι' αυτούς που η λογική τους στηρίζεται, η τρέλα είναι χαρά. Είναι το να τρέχεις ασταμάτητα, το να στροβιλίζεσαι και να γελάς ατελείωτα, το καρναβάλι, η απόκρια, τα παιχνίδια και τα παιχνιδίσματα στην παραλία. Τώρα που η βροχή του έβρεχε τα δακρυσμένα του μάτια, θα 'θελε να βγάλουν όλοι τις μάσκες κι αυτός να τους πετσοκόψει καθαρά και ξάστερα σα μπριζόλες. Το παγωμένο νερό τον χτύπησε στο πρόσωπο. Πρώτα τον έφτασαν τ' αληθινά παιδάκια, μετά τα ψεύτικα, όλα ουρλιάζοντας και κλαίγοντας, με τα ίδια ρούχα και κατά ομάδες, έχοντας τις ίδιες δυο φάτσες. Τυλίχτηκαν γύρω απ' τα πόδια του και μερικά τράβηξαν μαχαίρια και προσπαθούσαν να τον μαχαιρώσουν. Κλονγκ, κλονγκ τα μεταλλικά του πόδια δεν πάθαιναν τίποτα και τα παιδιά δολοφόνοι ήταν πολύ κοντά για να τον καρφώσουν ψηλότερα. Στάμπαρε τρία-τέσσερα και τα ξεκοίλιασε μ' ένα τρύπημα. Τα υπόλοιπα σκόρπισαν με μιας, όλα εκτός απ' τα δυο αληθινά που, αφού ο Λεμόνι καβατζώθηκε σ' ένα καλυμμένο σημείο, τους φώναξε «μείνετε πίσω μου μωρά μου».

Ο προβολέας τον τύφλωσε κι είδε το σκυλόσαυρο στον αέρα κι ίσα που πρόλαβε να τον χτυπήσει μ' ένα σίδερο στα πλευρά και να τον ρίξει στο νερό. Έγειρε έξω απ' την κουπαστή και τον είδε να χάνεται στο βάθος των κυμάτων, όταν δυο σφαίρες έσκασαν δίπλα του. Έτρεξε προς την κα-

τεύθυνση απ' όπου είχαν έρθει και προς στιγμή, ο προβολέας τον έχασε. Πήδηξε και κάρφωσε τον ψυχίατρο στο μηρό. Εκείνος ούρλιαξε, μα συγχρόνως ακούστηκε σπαρακτική η φωνή ενός από τα παιδιά, που ανάποδα σε μια οριζόντια σωλήνα, κρεμόταν έτοιμο να βυθιστεί στο κενό. Ο Λεμόνι σκαρφάλωσε και κινήθηκε προς το μέρος του φωνάζοντας: «κρατήσου, έρχομαι!».

Ήταν το μικρό κοριτσάκι, που έκλαιγε απ' το φόβο του, μα καθώς εκείνος τέντωσε το χέρι του για να το πιάσει, είδε ένα πακέτο άφιλτρα «Σαντέ» κι ένα προφυλακτικό με ραβδώσεις να πέφτουν απ' τη δαντελωτή του τσέπη. Το κοριτσάκι τον κοίταξε περιπαικτικά κι αφήνοντας τη σωλήνα γκάριξε με τη γεροντίστικη φωνή του: «Ψόφα κοροϊδάραααα», πέφτοντας στη θάλασσα.

Ένας γερανός χτύπησε δυνατά και κοντά στο σημείο που κρατιόταν ο Λεμόνι. Τα χέρια του γλίστρησαν και βρέθηκε στο κενό. Καρφώθηκε ανάμεσα σε σίδερα, παράθυρα και αλυσίδες και το αριστερό του πόδι έσπασε. Ένοιωσε πως είχε σφηνωθεί και περίμενε πως οι άλλοι θα ρθουν να τον ξεπαστρέψουν.

Άκουσε μια μακρινή φωνή.

«Θα πεθάνεις Λεμόνι, μόνος, μέσα στα παλιοσίδερα». Άκουσε μηχανές και θορύβους απ' το μηχανοστάσιο. Ένας δεύτερος, μηχανικός θόρυβος απομακρυνόταν. Τον αφήναν πάνω στο πλοίο, που τώρα έβγαινε προς τ' ανοιχτά.

Με φοβερή προσπάθεια κατάφερε να ξεσφηνωθεί και μετακινήθηκε χρησιμοποιώντας το σπασμένο του πόδι για δεκανίκι. Κοίταξε έξω απ' την κουπαστή, χωρίς να καταφέρει να δει τίποτα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και πήδηξε έξω.

Έσκασε με δύναμη στο νερό και βυθίστηκε. Μετά από μερικές στιγμές αγωνίας κατάφερε να ορθοποδήσει και βγήκε στην επιφάνεια. Είχε χάσει το αριστερό του πόδι, μα τέντωσε όσο μπορούσε το δεξί και κατάφερε να το καρφώσει κάτω με δύναμη. Ολόκληρο το σώμα του μετεωριζόταν μερικά μέτρα έξω απ' το νερό και με επιδέξιες κινήσεις κατάφερε να το ισορροπήσει. «Ελπίζω να μην κάρφωσα καμιά φάλαινα στο κεφάλι», είπε και γέλασε υστερικά. Έγνεψε όπου να 'ναι, χαιρετώντας την πόλη του. Ένα τεράστιο κύμα ερχόταν προς το μέρος του.

37

Όταν δουλεύεις μηχανάκι, αρπάζεις γρήγορα τη διονυσιακή μυρωδιά της άνοιξης, γρήγορα την ενδύεσαι, τη συνηθίζεις και την ξεχνάς. Μεσάνυχτα, 40% ανηφόρα έξω απ' τον Άγιο Σπυρίδωνα, ίσως οι τελευταίες πίτσες για κείνο το βράδυ. Μετά ένας καλός δίσκος, τεκίλα, τηλεόραση με κλειστά μάτια.

Κάτι ανάμεσα στ' αυτοκίνητα, αυτός σχεδόν δεν πρόλαβε να φρενάρι και το χτύπησε δυνατά. Ο σκύλος βόγκηξε, το μηχανάκι σύρθηκε πάνω στην άσφαλο, βγάζοντας σπίθες μέσ' το σκοτάδι. Με τα μούτρα κολλημένα στην πίσσα, κοίταξε το ζώο να φεύγει όρθιο, για να πνίξει τον πόνο του ξαπλωμένο σε κάποια σκοτεινή γωνιά.

Αιστάνθηκε το γόνατό του διαλυμένο. Η φόρμα της

«πρώτης πιτσαρίας» στην Ελλάδα είχε σκιστεί κι έσταξε αίματα. Σηκώθηκε με πολύ πόνο και πλύθηκε σε μια βρύση, εκεί δίπλα. Έριξε νερό, έκατσε σ' ένα παγκάκι και κοίταξε βουρνωμένος τον ουρανό. Ήτανε χάλια. Κοίταξε τ' αγοράκι που στάθηκε κοντά του κι είπε: «Είμαι καλά, μη στεναχωριέσαι. Μόνο να συνέλθω λιγάκι. Μου κάνεις μια χάρη; Πάνε στους γέρους εκεί στο καφενείο και ζήτα ένα τσιγάρο».

Τ' αγόρι άνοιξε το τσαντάκι στη μέση του, έβγαλε ένα στραπατσαρισμένο πακέτο Μάλμπορο και τράβηξε ένα στραβωμένο αλλά ανέραιο τσιγάρο.

«Μου 'πεσε το πακέτο και το πάτησε έν' αυτοκίνητο», μίλησε.

Ο πακετάς χαμογέλασε και είπε: «Τον κούκλο σου πως το φωνάζεις;»

«Είναι ο αδερφός μου. Μιλώ».

«Ο αδερφός σου; Τότ' έχεις πρόβλημα φιλαράκο!»

«Τα καταφέρνω», είπε ο Ζάιον σκυθρωπός.

«Τις πίτσες τις πήγες ρε φίλε;» ρώτησαν αναίσθητα οι δυο κωλόγεροι στην αυλή του καφενείου.

«Ποιος τις γαμάει τις πίτσες», είπε ο πακετάς περπατώντας προς το μέρος τους. Σήκωσε το μηχανάκι, έβγαλε τις πίτσες απ' το κουτί και τις πέταξε στο πεζοδρόμιο, δίπλα στα πόδια τους.

«Πάρε να 'χεις», είπε. «Γαμώ και τις πίτσες και την κωλοπιτσαρία μου».

Οι γέροι είχαν πιεί πολύ. Μόλις ο πακετάς τους γύρισε την πλάτη, κοίταξαν τις πίτσες και χτύπησαν ο ένας την πλάτη του άλλου γελώντας αποβλακωμένα και προγαμι-

αία. Έτριψαν τα χέρια τους και μετά, ο ένας τα χέρια του άλλου.

Καβάλησε το εργαλείο που είχε στραβώσει άσχημα αλλά δούλευε. Έκανε κάνα δυο τζούρες και είπε: «πάω σπίτι μου φιλαράκο. Θες να σε πετάξω πουθενά;»

«Θέλω να πάω εδώ», είπε το παιδί κι έδειξε στον πακετά ένα χαρτί.

«Πρέπει να βγεις στην έξοδο για Χαλκιδική», είπε κείνος. «Είσαι πολύ μακριά. Ανέβα πάνω».

Ο Ζάιον ανέβηκε, σήκωσε το γιακά του κι έσφιξε το Μιλό ανάμεσά τους. Τα παιδιά χαίρονται με τέτοιες βόλτες. Κοιτούσαν τον κόσμο γύρω τους να φεύγει, ένοιωθαν το αεράκι στα πρόσωπά τους και χαμογελούσαν.

Το αίμα είχε σταματήσει αλλά το αριστερό του πόδι έτρεμε συνέχεια. Ο δίσκος, η τεκίλα, η κωλοτηλεόραση, είχαν ανακατευτεί στο στομάχι του. Πλάγιασε επιδέξια το εργαλείο και μετά κοίταξε μια τελευταία φορά την εκκλησία. «Άγιος Σπυρίδωνας» μουρμούρισε. «Ο προστάτης μιας αντίπαλης πιτσαρίας».

Το FUCKme ήταν το πιο καλό πουστράδικο της πόλης. Μέσα στο νυχτιάτικο σκοτεινό δρομάκι η ένταση της μουσικής στείρωνε κάθε τι που κουνιόταν σε απόσταση 50 μέτρων, μα τα γλυκά σα σερμπέτι αγόρια δεν είχαν κα-

νένα πρόβλημα. Μιλούσαν τη γλώσσα του σώματος και τ' άπληστα μάτια τους δε σταματούσαν να ψωνίζουν, σα να 'βλεπαν τιμές στις σφιχτολογκράτες μπλούζες κολάν που όλοι φορούσαν:

Μαρούλι 1,75 €
Θα με πάρεις;

Οι προβολείς στριφογύριζαν οέο, σαν τα φωτορυθμικά των περιπολικών στο καρναβάλι του Ρίο κι όταν οι τραβεστί έκαναν την «όταν με σκίζουν γελάω, δεν κλαίω» πανηγυρική είσοδό τους, όλοι τους κοίταζαν με λύσσα και δέος, όπως οι μούντζες κοιτούν τις ξεγοφιασμένες μοντέλες του Αρμάνι.

Κάτω απ' το φιλάρεσκο, πανοραμικό καθρέφτη, καθόταν ο ψυχίατρος κι ο ταριχευτής. Τα στόματά τους ήταν ανοιχτά και τα κρυσταλλικά τους δόντια γυάλιζαν κόκκινα, πράσινα και μπλε, μέσ' απ' το μολυσματικό, περιττοδάκτυλο μορφασμό που σχημάτιζαν τα πρόσωπά τους, καθώς προσπαθούσαν να γελάσουν.

«Τα καταφέραμε», έλεγε ο ένας. «Αφού ξεπαστρέψαμε τον ένα πυροσβέστη που τους έσωσε, βρήκαμ' έναν άλλο για να παραστήσει το γκόμενο». Γέλασαν φριχτά και η σηπτική ανάσα τους σάπισε τα φρούτα που στόλιζαν το τραπέζι.

«Μα να πιστέψει ο ηλίθιος ότι θα αναστυλώναμε τη μάνα του, όταν αυτός θα μας έκανε την “εξυπηρέτηση”!» Γέλασαν ξανά και τα στόματά τους άνοιξαν τόσο πολύ που σκίστηκαν. Τα αίματά τους τρέξανε αραιωμένα και νοσηρά, απλώθηκαν κι έσταξαν απ' τα δόντια.

«Όποιος μας γνωρίσει», είπε ο ταριχευτής «...αλλάζει για πάντα. Δεν ενδιαφέρεται πια για μαμάδες». Ρούφηξαν τα ποτά τους συγχρονισμένα και: «Τα καταφέραμε!» είπε ο ψυχίατρος. «Και τώρα μείνανε τα παιδιά». Έβγαλε απ' την τσέπη του αντισηπτικό και δρόσισε μ' αυτό το λαϊμό του. «Ήπια πολύ» ομολόγησε.

«Θες να σου φέρω κάτι ελαφρύ;» πρότεινε ο άλλος.

«Ένα ελαφρύ διάλυμα χλωρίνης», ζήτησε ο ψυχίατρος κι έβγαλε ερωτικά τη σεξουαλική του γλώσσα. Το πηχτό, διατρητικό του σάλιο πήγε να πέσει, αλλά κλείνοντας το στόμα του γρήγορα, το ρούφηξε δυνατά κι επιδέξια, σαν αντλία ακαθάρτων υδάτων.

Η σκοτωμένη, άταφη μηχανή είχε αρχίσει πια να σκουριάζει. Λουλούδια φύτρωναν και περνούσαν ανάμεσα απ' τις ακτίνες της, ότι ήταν original απάνω της είχε κάνει φτερά. Τ' αμορτισέρ, η σέλα, το τιμόνι, το μπροστινό φανάρι είχαν πετάξει κι η εποχή που ούρλιαζε σαν τρελό θηρίο κι έκανε σουίζες, ήταν μακρινή και ξεχασμένη απ' όλους, αυτούς που την είχαν κι όλους όσους την λιγουρεύονταν.

Τώρα ξάπλωνε σα μισοφαγωμένη αγελάδα, συμπληρώνοντας τ' άχρηστο τοπίο, πεντακόσα μέτρα μακριά απ' το τούνελ στην έξοδο της πόλης, ένα δυσάρεστο κενό ανάμεσα στο «εκεί που ήσουν» και στο «εκεί που θα 'θελες να πας».

Ο Ζάιον κοίταξε γύρω του μα δε βρήκε τίποτα. Ανάμεσα στ' ακούρευτα γρασίδια δεν υπήρχε ούτε Ντάμπο, ούτε Μπάμπι, μόνο σπασμένοι καθρέφτες, ,δυό ξεσκισμένα λάστιχα και σκοτάδι.

Τα γλυκά του μάτια ποθούσαν μια σοκολατένια, χαμογελαστή αγκαλιά, μα τ' αμάξια περνούσαν ουρλιάζοντας περιπαικτικά και πατώντας βαριά την μακρόσυρτη άσφαλτο.

Έσφιξε το Μιλό μέσ' το σακάκι του κι εκείνος του τύλιξε μια ζεστή αγκαλιά. Κοίταξε αμήχανα εδώ και κει γιατί ήξερε προς τα που ήθελε να πάει, δεν ήξερε όμως πώς να το ζητήσει.

Στο χέρι του κρεμόταν μια σακούλα μ' ένα λουκουμά που του αγόρασε ο πακετάς, μα στην τρομαγμένη του ψυχή δεν χωρούσε φαί. Φοβόταν. Έβγαλε το Μάλμπορο και το 'σφιξε τσαλακωμένο μέσα στη χούφτα του. Μικρά μαργαριτάρια άρχισαν να κυλούν στα μάτια του μα έμεινε σιωπηλός κι ανέκφραστος, σα τα τσιμέντα και τα σκουπίδια τριγύρω.

Η πόρτα του FUCKme άνοιξε βίαια και το σώμα του Γούντι εκσφενδονίστηκε μπουρδουκλωμένο σα βιογλαπάτσα. Στριφογύρισε στον αέρα, μα τα 'φερε βόλτα και προσγειώθηκε με τα πόδια, σα Κομανέτσι του κώλου.

Ο «Γούντι ο Ινδοκάρδος» όπως ήταν γνωστός γιατί η γιαγιά του ήταν απ' την Ινδία, στάθηκ' εκεί χωρίς να ξεστομίσει κουβέντα. Το γουμάρι πορτιέρης δεν ασχολήθηκε καν να κοιτάξει έξω, η πόρτα όμως ξανάνοιξε κι ο Ιβάν βγήκε σκασμένος στα γέλια.

«Σου άξιζε Γούντι. Ήσουν στουπέτσι εκεί μέσα. Σα γουρούνι έκανεσ!».

«Πάμε να φύγουμε».

«Συγνώμη φίλε. Εγώ θα κάτσω κι άλλο».

«Δώσ' μου τα κλειδιά να κάτσω στ' αμάξι».

Γύρισε τη μίζα κι έβρισε. «Παλιοπούστη που θα με παρατήσεις εμένα. Γελοίοε λάτρη του κώλου». Με το 'να μάτι κλειστό έβλεπε κάπως καλύτερα μα το καμπανιζέ κεφάλι του, κουνούνιζε δεξιά, αριστερά, μπρος, πίσω. Το λαϊκό του '60 σκύλιαζε στη διαπασών:

«Πέρδικα γλυκοθώρητη
και χιλιοπλουμισμένη
Σκύψε ν' ακούσεις μια καρδιά
που 'ναι απανθρακωμένη».

Ο τραγουδιστής έκλαιγε αξιοθρήνητος, το γκάξι μούγκριζε κολλημένο, τ' αμάξι ούρλιαζε πηγαίνοντας όπου να 'ναι.

Κοίταξε τον καθρέφτη κι η μούρη του τρεμούλιαζε έτοιμη να εκραγεί, κάπως υπερτασική, σαν να φωτιζόταν εσωτερικά, σαν πυρηνική ενέργεια.

«Χέσε μέσα ρε πούστη», είπε.

Κατούρησε κι έκανε να ξαναμπεί όταν είδε το Ζάιον να τον κοιτάει.

«Πού πηγαίνεις αγόρι;» τον ρώτησε.

Το παιδί άπλωσε το χέρι του και του 'δωσ' ένα χαρτί λέγοντας: «Πηγαίνω εδώ».

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΩΝ ΠΟΚΕΜΟΝ
CARBONELA BEACH
ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΟΔΙ
HALKIDIKI

«Εγώ πηγαίνω όπου να 'ναι» είπε ο Γούντι επιστρέφοντας το χαρτί «μπες μέσα».

Το αμάξι έγινε σφαίρα. Το ένα χέρι του Γούντι έσιαξε τον καθρέφτη, άλλαξε ταχύτητα, άναψε τσιγάρο, ανέβασε την ένταση του ραδιοφώνου, κράτησε σφιχτά το τιμόνι. Το εσωτερικό του αυτοκινήτου φάνηκε στα παιδιά σαν παράδεισος. Ο Ζάιον χάιδεψε τ' αδερφάκι του κι έπιασε το λουκουμά. Δάγκωσε και μετά, με το δάχτυλό του, έβαλε ζάχαρη στα χείλη του Μιλό.

«Το 'ξερα ότι ήσουν Πόκεμον», είπε τρυφερά «...από την ώρα που γεννήθηκες». Είδε ότι η ζάχαρη εξαφανίστηκε και του 'βαλε κι άλλη. «Εκεί που πηγαίνουμε», συνέχισε «...θα βρούμε πολλά παιδιά που έχουν προβλήματα σαν τα δικά μας. Θα μας βοηθήσουν να βρούμε τη λύση και μετά θα κάνουμε αγώνες και θα περάσουμε φοβερά». Έκατσε πιο ξαπλωτός, έκλεισε τα μάτια, έκανε αγκαλίτσα και ψιθυριστά χαμογέλασε: «Αγαπημένε μου Μιλόκι».

Η νύχτα ήταν πια πηχτή, τ' αυτοκίνητο τρεχάτο και το σκοτάδι άόμματο κι έτσι η μυρωδιά της εξοχής και του πεύκου, απλώθηκε υπέροχη, σχεδόν υπερφυσική και σκέπασε

κάθε τι, ζωντανό και πεθαμένο, με δροσερή κι απόμακρη
ελπίδα για μεταθανάτια ζωή.

41

Η Νιβέα μπορούσε να πετάξει. Λύγισε τα πόδια της κι απ' την ταράτσα ενός ψηλού κτιρίου βυθίστηκε κατά μήκος της κεντρικής λεωφόρου. Μισόκλεισε τα μάτια της κι ο αέρας ανατάραξε το πουπουλένιο κορμί της. Δυστυχώς ο Λεμόνι δεν είχε βρει τίποτα καλύτερο από ένα φρεσκοκατεψυγμένο περιστέρι κι έτσι εκείνη, έπρεπε τώρα να χτυπάει τα φτερά της με χίλιες στροφές το δευτερόλεπτο, σα μοτεράκι του φραπέ, για να μπορεί να κρατήσει στον αέρα το ωραίο, μεγάλο κεφάλι της. Βυθίστηκε και ξαναβυθίστηκε, μα όταν έβαλε τα δυνατά της κατάφερε ν' ανυψωθεί κι αυτό ήταν, πετούσε!

Μιά κέρδιζε, μια έχανε ύψος, μα προσπαθούσε να κρατάει το σώμα της στην ευθεία. Ένα μαμούνι χτύπησε πάνω της δυνατά κι αυτή προσπάθησε να το φάει, μα δεν τα κατάφερε και ξαναγύρισε το πρόσωπό της, με άγχος, στο στόχο της.

Κουράστηκε κι άρχισε να χάνει ύψος και κάποια οριακή στιγμή, πάτησε αρπαχτά στην άσφαλο κι εκτινάχθηκε δυνατά χτυπώντας τα φτερά της αποφασιστικά και κατάφερε να γαντζωθεί με τα νύχια της στη σχάρα του γέρικου ημιφορτηγού. Ο γέρος μετέφερε κρασιά κι απ' το οδήγημα

φαινόταν ότι τα μισά τουλάχιστον απ' αυτά, τα μετέφερε στο στομάχι του. Δεν την ένοιαζε όμως. Έβλεπε στο μπροστινό αμάξι το κεφάλι του Ζάιον να γέρνει μισοκοιμισμένο κι ένοιωθε πως τα παιδιά της ήταν καλά.

Γέλασε θριαμβευτικά και το γέλιο στο πρόσωπό της κοκάλωσε απ' το κρού. Δεν την ένοιαζε και δε σταμάτησε να γελάει. Τα νύχια της είχανε δέσει για πάντα στη σχάρα και ήξερε πως στο τέλος της διαδρομής, ακόμα και κατεψυγμένη θα 'πεφτε στην αγκαλιά των δικών της ανθρώπων.

42

Κάτω απ' το μεταβυζαντινό, πλαστικό θόλο του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, οι πικραμένες μάνες αποχαιρετούσαν τα παιδιά τους. Έπεφταν στα γόνατα και κλαίγαν, σκίζαν τα ρούχα τους, ούρλιαζαν και χτυπούσαν η μια την άλλη προκαλώντας θλίψη και αηδία στους λίγους μοναχικούς ανθρώπους που απομακρύνθηκαν και συγκεντρώθηκαν απομονωμένοι, στη βρώμικη αλλά ήσυχη αίθουσα αναμονής.

Η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκε ένα παιδί. Η κούραση ήταν τυπωμένη στο γέρικο κορμί του, τα μάτια του ήτανε στραμμένα, με προθανάτια οδύνη, προς τον ουρανό κι η φωνή του ένρινη και διεστραμμένη ξεκίνησε να λέει:

«Αγαπητοί μου φίλοι. Μία βοήθεια ζητώ από εσάς. Ακούσατε το δράμα της οικογένειας που εβούλιαξε στην παραλία Θεσσαλονίκης. Οι γονείς απεβίωσαν. Εγώ είμαι

το τρίτο παιδί. Βοηθήστε με να βρω τ' αδελφάκια μου. Σας παρακαλώ κύριοί μου. Αν ξέρετε τίποτα...δεν ζητώ χρήματα...την ευλογία του θεού να έχετε...»

Το πλήθος αποχώρησε αμίλητο. Το παιδί έβγαλε ένα πούρο και το άναψε. Ο σκυλόσαυρος το πλησίασε κι έκατσε δίπλα του. Το παιδί τον κοίταξε και με τη φωνή του ψυχιάτρου είπε, «Θα τα βρω και θα στα δώσω να τα φας».

Η πόρτα άνοιξε κι ένα δεύτερο παιδί εμφανίστηκε. «Εγώ ξέρω που είναι», είπε. «Έλα να σε πάω. Έχω αυτοκίνητο». Περπάτησαν μαζί κι ο ψυχίατρος ρώτησε: «Είσαι αληθινό παιδί; Πώς κι έχεις αυτοκίνητο;» «Βεβαίως και είμαι», απάντησε ο άλλος κρύβοντας επιδέξια τη μπαγκέτα του

«Ζω στο χωριό με τον παππού μου. Εμείς οι χωριάτες ξεκινάμε οδηγώντας τρακτέρ και καταλήγουμε στη σύνταξη με δίπλωμα για Boeing 783»

«Και τι καλλιεργείτε;» ρώτησε καχύποπτα ο ψυχίατρος.

«Ποικιλίες λαχανικών», απάντησε ανεπαρκώς ο μαέστρος. «Και συ, είσαι παιδί;» ανταπέδωσε.

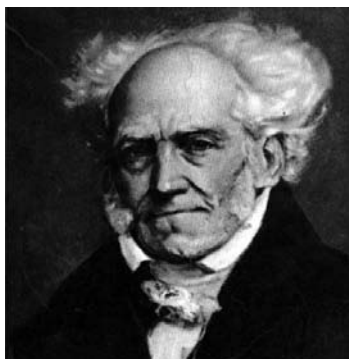
«Ναι, είμαι παιδάκι. Δε βλέπεις; Έχω και σκυλάκι».

«Κάπως άγριο μου φαίνεται».

«Μπα, είναι πεκινουά, αλλά έχει κάνει κακή διατροφή. Σε πειράζει να 'ρθει μαζί μας;» Ο σκυλόσαυρος πήδηξε στο πορτ μπαγκάζ κι ο μαέστρος είπε: «Άσε θα το κλείσω εγώ». Η διαδρομή μέσ' το ηλιοβασίλεμα ήταν υπέροχη. Τα πάντα έμοιαζαν σαν καρτ ποστάλ. Ακόμα και η κοπριά του γαϊδάρου έμοιαζε σα κουφέτο έτσι καλοφωτισμένη όπως ήταν.

«Ποιος είναι ο αγαπημένος σου ήρωας;» ρώτησε ο ψυχίατρος.

«Ο Σοπενχάουερ», είπε αφηρημένος ο μαέστρος «...και ο Πινόκιο», συμπλήρωσε, με αξιοθρήνητη χρονοκαθυστέρηση.

«Σ' αρέσει μήπως η μουσική;» συνέχισε ο άλλος υποψιασμένος.

«Όχι τη σιχαίνομαι. Και σένα; Ποιος συνθέτης σε εμπνέει;»

«Ο Ξενάκис», είπε συνεπαρμένος από τη συζήτηση ο ψυχίατρος και ύστερα «...και το μουσικό θέμα της Χάιντι», διόρθωσε.

«Και ποια παιδική ταινία σου άρεσε πολύ;» πέρασε στην αντεπίθεση ο μαέστρος.

«Η νύφη του Τσάκυ», είπε ο άλλος ξεροκαταπίνοντας.

«Ποιός είν' ο Τσάκυ;»

«Ένα παιδάκι κούκλα φυσικά».

«Και πως έχει νύφη σε τέτοια ηλικία;»

«Η νύφη του Τσάκυ, με την έννοια ότι είναι η γυναίκα του αδερφού του Τσάκυ. Ο Τσάκυ είναι 6 χρονών αλλά ο αδερφός του είναι 30», είπε ο ψυχίατρος σκοινοβατώντας. «Ο σκύλος μου δεν ακούγεται καθόλου. Δε σταματάς να δούμε πώς είναι;»

«Πάω να δω εγώ», είπε ο άλλος.

Άνοιξε το πορτ μπαγκάζ, έβαλε το πόδι του κόντρα στη μούρη του σκυλόσαυρου και τράβηξε τη μπαγκέτα που ήταν καρφωμένη στο μάτι του και μέσα στα μυαλά του. Περιπάτησε μπροστά, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού, σήκωσε, σαν ταυρομάχος, ψηλά τη μπαγκέτα και του είπε: «Θέλω να με κοιτάξεις στα μάτια με ειλικρίνεια».

Η νύχτα είχε πέσει, ελαφριά σα σαντιγί. Όταν ο μαέ-

στρος τελείωσε, άνοιξε το καπό και κοίταξε με τη μπαγκέ-
τα τα λάδια. Τη σκούπισε μετά μ' ένα καθαρό πανί και τη
δίπλωσε. Ενώ έπαιρνε μια βαθιά ανάσα, η ματιά του έπεσε
σε δυο μικρά πιτσούνια που τουρτούριζαν αγκαλιασμένα,
σ' ένα κλαδάκι εκεί δίπλα. Έπιασε με τα δυο του χέρια
τον ουρανό και τον τράβηξε. Εκείνος τυλίχτηκε γύρω απ'
τα μικρά πουλιά, ζεστός κι απαλός σα κουβέρτα. Ο καλός
μαέστρος στάθηκε μια στιγμή και χαμογέλασε. Μετά μπήκε
στ' αμάξι κι έφυγε πέρα μακριά, για να συνεχίσει κάπου
άλλού το δίκαιο, καλλιτεχνικό του έργο.

Fin

Την ψεύτικη φωνιά που δεν λυν
των έφαγα κι έχω με το κουτάλι
Κανέναν δεν αγάπησα ποτέ
ούτε κι εμένα μ' αγάπησαν οι άλλοι

Το όμοιο βλέμμα σας με τράβηξε πολύ.
Το παίξετε πως είστε κάποιοι άλλοι
Είσαγτε όλοι, αν και μένα, τράβηξε
Παπουτσωμένες κότες δίχως έρμα και κέρατα.

Σε δρόμους σκοτεινούς αν χαρναγή
πιωμένος, μοναχός τρακίλιζω πάλι.
Πέρασα Σαββατόβραδα σαν άνθρωπο σκυλι
σε μια λυπή που ναι σπουδαία και μεγάλη.

Λεμόνι

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΒΑ-
ΣΙΛΕΙΑΔΗ *Ο ΤΑΡΙΧΕΥΤΗΣ*
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΝΙ-
ΚΕΣ ΝΟΤΕΣ ΕΚΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΕΚΑΛΟΓΟ ΕΠΕΤΟΝΝΟ-
ΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2008 ΓΙΑ ΤΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ»
ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο
ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΑΡΑΒΟΛΑΣ

